

SUKUPUOLIKYSYMYKSIÄ II

**YHDYNNÄLLINEN
HELLINTÄ**

KIRJOITANUT
A. F. TANNER

TAMPERE 1911
TAMPEREEN TYÖVÄEN KIRJAPAINO

YHDYNNÄLLINEN HELLINTÄ

KIRJOITTANUT

A. F. TANNER

FILOSOFIAN MAISTERI JA LÄÄKETIETEEN TOHTORI

TAMPEREELLA, 1911
TAMPEREEN TVÖVÄEN KIRJAPAINO

Yhdynnän määrittely.

Yhdyntä l. sukupuoliyhteys l. parittelu l. naiminen l. makaaminen, laki- ja raamattukielessä, on eri sukupuolien toistensa hellintä, johon yhdyntäelimiäkin käytetään. Tämä määrittelyksemme on pätevä oikeastaan tosi yhdynnälle. Tässä tunteen, tahdon ja suhteen ilmauksessa löytyy näet vilinänsä väärennyksiä, tapauksia semmoisiakin, joissa ei hellyyttä voi huomata nimeksikään. Yhtäkaikki on todellinen yhdyntä luonteeltaan aina, kuten väitimme, hellimistä, jota siis on pidettävä sukupuoliyhtymisen oleellisimpana puolena. Vaikka nyt pääasian yhdynnässä kylläkin muodostaa ja pitäisi muodostaa tämä hellintä, yhdyntä kuulua hellintäin luokkaan, niin ei silti vielä kaikki helliminen ole suinkaan yhdyntää. Siihen vaaditaan että myöskin ruumiillisilla kosketeluilla hellyyttä osoitetaan. Ja tässä koskettelussa on vielä yhdyntäelimillä puuttumaton osansa. Normaalisella s. o. asian oman luonnon mukaisella yhdynnällä on siis välttämättä tämä sielullinen puoli, helliminen, perustana, pohjana. Milloin niin ei ole, silloin emme ole tekemisissä normaalisen yhdynnän kanssa, vaan sairalloisesti jotenkin muuttuneen tai vain pariutumisen kanssa.

Paitsi tätä meidän psykologista, sielullista yhdynnän katselutapaa, löytyy vielä toinenkin, joka onkin yleisempi, vaikkakin meistä kerrassaan yksipuolinen. Sitä käsitystapaa voisi nimittää fysiologiseksi. Se näkee yhdynnässä pääasiallisimpana osana yhdyntäelimien teollisia ja fysiologisia ilmiöitä.

Myöntää täytyy, että eläinten ja niiden asteelle aleneessa tai niiden asteelta kohoomattomassa *pariutumisessa*, kopulatsioonissa, tämä fysiologinen puoli on lähes yksinomainen. Mutta ihminen, ihminen paremmassa tilassaan, on jaksanut tässäkin niinkuin niin monessa muussakin kohdassa kohota pelkkää luonnon tilaa korkeammalle: jalostaa fysiologisen pariutumisensa sielulliseksi yhdynnäksi. On erittäin tärkeätä nyt jo alussa tehdä selvä ero näiden eri tapahtumain, yhdynnän ja pariutumisen, välillä, kun niitä niin usein sekoitetaan toisiinsa ajattelemisissa.

Hämmästyksekseen huomaa vielä sotkettavan yhdynnää ja avioliittoakin toisiinsa. Muistuu mieleeni miten tulini ällistyneeksi, kun tässä pari vuotta sitten silmäilin ruotsalaisen lääket. tohtorin Bergin kirjaa „Avioliitto“, suomennanut jumal. opin toht. P. Virkkunen. Otsikon mukaan piti siinä käsiteltämän avioliittoa, mutta se olikin parhaasta päästä väitteitä yhdynnästä! Tällöiset erehdykset s. o. sekoittamiset voivat siis olla mahdollisia vielä silläkin asteella oleville!

Mikä ero sitten näillä kummallakin on? Olen käsitellyt sitä lähemmin kirjassani „Avioelämän uudistus“. Tässä sanottakoon tästä erosta sen verran, että avioliitto ei ole, ei pitäisi olla mikään yhdyntälaitos, jommoiseksi

sitä tosin mainitut ja monet muut herrat tahtovat selittää. Avioliitto on, siellä missä oikeata avioliittoa on, *liitto elämän toveruutta varten*, jossa kummallakin on toisessaan luotettava ystävä, innostunut toveri, armas, jonka kanssa vain tuntuu hellältä hellyyksiään vaihtaa, aarreaitta, johon arvokkaintansa kokoo, hyvyyden esine ennen muita maailman ihmisiä. Joskin yhdynnällistä hellintää pidämme arvokkaana ja hienona puolena avioelämässä, niin ei se siis voi sittenkään olla se kaikkein ensimmäinen asia, joka vasta tekee avioliiton avioliitoksi, kuten nyt yleensä ajatellaan. Näin siis avioliitto ja yhdyntä ovat eri asioita paljon enemmän kuin luullaan.

Että avioliitto- ja yhdyntäkäsitteitä on jouduttu toisiinsa vaihtamaan, on vaikuttanut se kirkon erittäin suosima nurinkurinen käsitys, että avioliiton oli jumala vartta vasten järjestänyt „lihan himon“ takia. „Ei ole ihmisen hyvä yksinänsä olla“ = kaipaa sukupuoliyhteystoveria, ja *huoruuden* s. o. yhdynnän tähden pitäköön kukin oman vaimonsa ja kukin oman miehensä, on vain raamatusta muistettava.

Paitsi avioliittoon, vaihdetaan yhdyntäkäsitetä vielä lisääntymiseenkin. Yhdyntä ja lapsenlaittaminen käyvät niin toistensa sijasta jokapäiväisissä puheissa ja kirjoituksissa, että väitteet toisesta otetaan jo väitteiksi toisestakin. Esimerkkejä siitä tarjoutuu aina kun näistä asioista vain joutuu puheeksi.

Kaksi syytä on vaikuttanut tähän sekoittamiseen. Ensiksikin se, että oli lähes uskonkappaleena opetettu, ja jotkut yhä edelleen opettavat, että yhdynnän pitäisi aina tarkoittaa lapsenlaittamista. Ja toiseksi ei ennen ollut

ihmisten vallassa eikä katsottu oikeaksikaan ihmisen erotella teossa hedelmöittämistä ja yhdyntää toisistaan.

Yhdyntä, avioliitto ja lisääntyminen ovat siis varsin eri asioita, jopa niin etäälle, että toverikin näihin kaikkiin saattaisi olla, siveellisesti vielä hyväksyttynä, aivan eri henkilö. Eri henkilön kanssa saattaisi olla avioliitossa, eri henkilön kanssa yhdynnässä ja eri henkilön kanssa lisääntyä. Onnellisinta kyllä on, että sama henkilö voisi olla toverina näissä kaikissa, ja varsin harvoin, ihan poikkeuksina, on kai tarpeellista näin jyrkkä työnjako. Olen ottanutkin sen tähän vain siksi että paremmin voitaisiin nähdä näiden kolmen tapahtuman suuri itsenäisyys, eriasiallisuus.

Yhdyntäkysymykset.

Tässä kirjasessamme tulemme käsittelemään yhdyntäkysymyksiä; emme yhdynnän luonnonhistoriaa, emmekä sen terveys- enemmän kuin sairausoppiakaan.

Yhdyntäkysymyksiä! Mitähän kummia kysymyksiä ne mahtanevat olla? ihmetellee varmaankin moni. Eihän semmoisia ole ennen kuultu eikä ennen luettu, kuulen jatkettavan. Verrattain uusia, ainakin meillä Suomessa, se myönnetään kohta alussa; mutta eiväthän ne silti vielä tarvitse olla joutavia tai vääriä asioita, sillä kai Te tietänette että *kaikki* nykyään tärkeinä pidetyt asiat ovat kerran aikoinaan olleet uusia ja että uusia asioita, tärkeitä asioita joka päivän kanssa ilmestyy myötänään. Ei vielä lähes tulkoonkaan ole kaikki totuus löydetty, kehitys päässä asti. Nähkää siis se pieni vaiva että ensin silmäilette tämän kirjasen rivit läpi ennen kuin huu datte pötyä, pötyä, roskaa, roskaa, humpuukia, humpuukia. Sillä eihän siinä ole järkeä, että panee vastaan ennen kuin tietää mistä edes kysymys on. Tosin nyt kun minun luennoistani näistä aineista on pidetty niin suurta maailmanmelua, jokainen kyllä luulottelee tietävänsä mitä minä väitän; mutta todellisesti on niitä ainakin vielä hyvin harvassa, jotka tuntevat *näitä* yhdyntä-

kysymyksiä. Edistyksen pahin ehkäisijä on aina ollut ennakkoluuloisuus, sen Te kai myönnätte; mutta jos Te tutustumatta asiaan jo ennakolta päättelette sen arvottomaksi tai vääräksi, niin silloinhan Te itse olette jo ensimmäinen ennakkoluuloinen. Vapautukaa nyt sen verran edes aluksi ennakkoepäilyistänne, että tämän kirjan käsiin saatuanne päätätte ottaa selvän tämän uuden suunnan ajatustavasta sukupuolielämässä. Ensin yhdynnässä, sitten avioliitossa ja vielä lapsikysymyksessäkin. Nyt siis mukaan tarkastusmatkalle!

Täysikasvuisena on Teillä tietysti jo jonkinlaisia mielipiteitä, käsitys- ja katselutapoja yhdynnästä. Mutta oletteko tullut lähemmin ajatelleeksi, kuinka nämä Teidän käsityksenne ovat Teille syntyneet? Te ehkä kerskaillette, että ne ovat Teidän *omat* mielipiteenne, Teidän *vakaumuksenne*, jonka edessä täytyy tietysti jo vaijeta toisellaisten käsitysten omaajain, esim. minun, Tannerin. Varsinkin olette Te siitä *varma*, että „tannerilaisuus“ on väärää, jopa vaarallistakin ainakin „yksinkertaiselle kansalle“. Siksipä Te iloitsette näin väärrien luentojen kiellosta, kuten notarius publicus viraston herrat Helsingissä sanoivat minulle virastossaan tekevänsä. Se tahtoo sanoa että Teillä on *varma* kanta sukupuolikysymyksissä. Katselkaamme nyt kuinka Te olette tämän varmuutenne saaneet ja kuinka omianne Teidän mielipiteenne sitten oikeastaan ovat.

Sentakiahan Te olette niin varma siitä että esim. minun mielipiteeni sukupuoliasioissa ovat niin kelvottomia, kun kenraalikuvernööri, prokuraattori, senaattorit, Viipurin, Uudenmaan, Turun, Hämeen kuvernöörit, Hel-

singin poliisimestari ovat ne semmoisiksi tuominneet ja levenemään estettäväksi päättäneet. Sentakia että Suometar, Viipuri, Aamulehti, Vaasa, Aura, Helsingin Sanomat, Karjala, Tampereen Sanomat, Työmies, Kansan Tahto, Savon Työmies, ylä- ja alakerrassaan, niin ovat sanooneet. Sentakia että Hilja Pärssinen (Työmieheessä toissa kevännä) ja Miina Sillanpää palvelijatar-yhdistyksineen (viime syksynä) y. m. kuuluisuudet julistivat „tannerilaisuuden“ järjettömyydeksi. Sentakia että enemmistö Teidän seurapiiriänne nauraa Teille, jos Te yrittäisitte vakavuudella tiedustella minun sukupuoli-asiaksiäni. Siis koko Teidän kantanne ensiksikin tässä kohden on muilta semmoisenaan lainattua, siinä ei ole hituistakaan Teidän omaanne, kun Te itse ette vielä ole vaivautunut edes ottamaan selkoa siitä mitä minä sukupuoli-asioista väitän. Ja vielä enemmän: ne henkilöt, joihin luottaen Teillä on tuomionne meikäläisten käsityksistä valmiina ja ennenkaikkia hyvin varmana, eivät edes vielä nekään ole itse ottaneet omin korvin ja omin silmin asiasta selvää, ovat hekin lainanneet käsityksensä toisilta, jotka eivät aina vielä nekään itse olleet tutustuneet minun käsityksiini, seikka, joka ei heitä kuitenkaan lainkaan haitannut olemasta yhtä varma kuin Te-kin siinä että minun käsitystapani oli kerrassaan haanviepä. Minä otin itse selvän siitä että näin on minun suhteeni hyvin paljon tapahtunut. Taikka sitten ne Teidän auktoriteettinne ovat ehkä samallaisia kuin jyvaskyläläisille t:ri Jalkanen. Tämä herra sanoi minulle ilmoituslehdistäni jo hänelle selviävän minun sukupuoli-asiaksien kelmottomuuden! Kun me muut kuo-

levaiset ihmiset tarvitsemme suorittaa koko joukon vai- valloista työtä tutustuaksemme jonkun erikoistutkijan yleisestä ajatustavasta paljon poikkeavaan käsitystapaan, on herra Jalkanen selvillä kohta kuin näkee vain luento- ilmoituslapun! Semmoinen auktoriteetti oli jyväskylä- läisille rouville ja herroille jo riittävä tekemään heidät „täydellisesti varmoiksi“ siitä että minun luentoni olivat siveellisesti vääriä, ettei niitä voinut sietää.

Olen kuvaillut Teidän kantanne syntymisen minun sukupuolioppeihini nähden näin monisanaisesti sen vuoksi että se mielestäni tarjoaa erittäin valaisevan esi- merkin siitä miten ihmiset yleensä saavat käsityksensä. Harvan harva ihminen on itse vaivautunut muodosta- maan itselleen mielipiteitä asioista, harva vielä siihen kykeneekään; mitä ajatuksia heillä on, se milt'ei kaikki on muilta lähes semmoisenaan saatua.

Tavallisimmat yhdyntäkatsomukset ovat nyt juuri tämmöistä perinnäisomaisuutta: siirtyneet polvelta pol- velle. Niiden alkuperä on yleensä kotoisin niiltä pi- meiltä ajoilta, jolloin vielä hyvin vähän kyettiin asialli- sesti ajattelemaan. Jokin lause uskonnollisista kirjoista, jotka niinä aikoina olivat kaikkimääräviä, riitti perus- tamaan käsityksen, mikä sitten kävi sitä varmemmaksi, kuta useamman polven „vakuutuksena“ se oli kulkenut.

Julkinen elämä: lainsäädäntö, opetustoimi, kirjalli- suus, hallinnolliset toimenpiteet saivat ohjeensa yhdyn- nälle ajan uskonnollisista käsityksistä, kuten vielä tänä- kin päivänä. Näin taas yhä enemmän varmeni ihmisille vanhat käsityksensä siitä mikä on hyvää ja oikeaa, tai

sitten pahaa ja hyljättävää yhdyntäasioissa, kuin myöskin miten yhdyntäasioita on yleensä katseltava.

Edellä esitetyn ajatuksella luetuanne Teille kai toivoakseni jo selviää, kuinka vähän tosisyyttä ihmisillä on pitää yhdyntäkäsityksiään niin korjaamattoman oikeina, kuten ne nyt tekevät. Heille syntyy, pitäisi ainakin syntyä *kysymyksiä* siitä mikä yhdyntäasioissa on totta, oikeata, terveellistä, hyvää, kaunista tai niiden vastakoh-
taa. Nämä kysymykset ovat nyt juuri niitä yhdyntäkysymyksiä, joita tämän kirjan olisi tarkoitus pohtia.

Ovatko yhdyntäasiat käsittelyn arvoisia?

Ennenkuin ryhdymme käsittelemään itse yhdyntäkysymyksiä, tarvitsee meidän ensin tietää ovatko yhdyntäasiat lainkaan sen arvoisia että niitä kannattaa tarkastella. Varsin monet, ehkäpä enemmistö ihmisiä ovat näet vakuutettuja että yhdyntäkysymykset ovat aivan joutavaa roskaa, humpuukia. Minä olen omin korvin kuullut röyhkeästi julistettavan tätä melkein uskon varmuudella. Eivätkä ne julistajat vielä ole pelkästään yksinkertaisia ja tietämättömiä mullikkaihmissä, eivät vain uskovaisten ahdaskuorista sakkia ne, jotka näin tietävät. Siellä on joukossa peräti oppinutta ja mielestään maailmaa eteenpäin työntävääkin väkeä, yksinpä sosialidemokraattien merkkimiehiä ja -naisia. Todistuksia? Niitä on tusinoittain, kirjallisiakin. Tarvitsee vain selailla sanomalehtien vuosikertoja parin viimeisen vuoden aikana ja aivan äskettäinkin. Tuskinpa löytyy ainoata lehteä, joka ei olisi sisältänyt useitakin kirjoituksia näistä asioista minun sukupuoliesitelmieni johdosta. Useimmissa niissä kirjoituksissa virnisteltiin ja ivailtiin mokomia asioita, „pymppyasioita“, „pymppytiedettä“, „pymppytohtoria“,

„riijausluentoja“, „Tannerin tiedettä“ j. n. e. Ja näin puhujia eivät suinkaan olleet vain porvarilehdet; samoja sanoja käyttivät „Työmies“ ja useat muut sosialistilehdetkin. Toisenkin kerran sai kirjakaupustelijani, kuten edelleenkin, kirjojani tarjotessaan kuulla herrasmieheltä ja -naiselta äkäisen vastauksen: „minulla ei ole aikaa niin *joutavia* lukea“. Tämän kirjan lukijoille en oikeastaan tarvitsisi esittää todistuksia sille väitteelleni että monet pitävät yhdyntäasioita joutavanpäiväisinä, kun jokainen lukija on itse yllinkyllin tilaisuudessa vieläkin kuulemaan sensuuntaisia väitteitä.

Katselkaamme nyt miten näiden asiain tärkeyden laita sitten oikein onkaan!

No mutta ettekö Te hyvät ihmiset jo ensiksikin tiedä mitä Te saatte kiittää olemisen alkuun pääsemisestänne? Jos eivät isänne ja äitinne olisi kerran aikoinaan jyryneet, ei Teitäkään, yhdynnän halveksijaa, olisi liioin olemassa. Ei ole silloin yhdyntäseurustelu mikään vähäpätöinen tapahtuma, kun siitä riippuu jo onko ihmisiä vai eikö. Eikä vain ihmisten olemassaolo, vaan vieläpä sekin minkälaisia ihmisiä on olemassa, riippuu enimmin yhdynnästä. Kenen kanssa, milloin ja miten yhdyntään antaannutaan määrää näet enemmän kuin mikään muu seikka lasten laadun. Katso tästä lähemmin kirjaani „Lapsikysymys- ja ehkäisyoppi“! Yksin ihmisen olemassaoloa ja laatua määräävistä syistä olisi siis jo yhdyntä tarkan tutkimuksen arvoinen.

Mutta vieläkin enemmän saa aikaan yhdyntä: se ei ainoastaan laita ihmisiä maailmaan ja määrää heidän laatuaan, vaan vaikuttaa sitten ihmisen kypsyysikään

saavuttua hänen elämäänsä tuhansin tavoin. Sukupuolielämän suunnattoman runsaiden ilmausten emona ja säteilijänä ihmisessä on näet yhdyntä. Katso tästäkin lähemmin tekijän kirjaa „Sukupuolielämää“, I:nen osa! Tässä muutamia näytteitä että niin on.

Avioliitto jo ensiksikin. Ei koskaan olisi muodostunut mitään avioliittoja, jos yhdyntää ei olisi ollut. Ja olisikohan niitä vieläkään monta, jotka menisivät avioliittoon, missä yhdyntä ei milloinkaan voisi olla mahdollista? Niin tavattoman merkitsevä aines siis yhdyntä jo avioliitoillekin, että ilman sitä ei näitä liittojakaan.

Seurallinen elämä sitten. Kuinkahan kuivaksi rangoksi muuttuisikaan ihmisten seuraelämäkin ilman yhdynnän sitä elähdyttämättä. Jos olisi mahdollista hävittää yhdyntä, olisi myöskin silloin vähässä ajassa miesten ja naisten välisen seurustelun loppu. Turhaan hakisi silloin enää kaduillamme vaeltelevia pareja, turhaan itsiään näyttelviä ilakoivia tyttö- ja poikaryhmiä, turhaan yksinäisiä haaveilevia ja toveria etsiviä. Pelkkää kuivaa asioilla kulkevaa väkeä siellä silloin tapaisi. Kovin tyhjiksi olisivat silloin käyneet kahvilat, ravintolat, konsertit, teatterit, iltamat, tanssisalit, elävät kuvat, kylpylaitokset ynnä monet muut kokous- ja huvipaikat, jotka nykyisin antavat elämälle iloisen ja hauskan värinsä. Niin, yksinpä vielä itse kirkotkin melkolailla tyhjentyisivät varsinkin maalla, jos yhdyntä lakkaisi sinne sukupuoliväkeä lähettämästä. Liikenne laivoilla ja junilla kärsisi tuntuvaa vähennystä sekin yhdynnän häviämisestä.

Minkä suuren muutoksen tuottaisikaan yhdynnättömyys liike-elämäämme! Monet kaupat, tehtaat ja työhuoneet saisivat silloin kokonaan sulkea ovensa, toisissa tapahtuen taas melkoinen liikevähennys. Muotimakaasiinit, nais- ja miesrääpärit, kukkakaupat, sokerileipomot, karamellitehtaat, kähertäjät, paperikaupat, hajuvesitehtaat ja lukuisat muut naisten ja miesten tarpeiden varustajat saavat kiittää yhdyntää pystyssä pysymisestään.

Mullistus tapahtuisi yksilöllisessäkin elämässä yhdynnän katoamisen kautta. Pukeutuminen, käytös, tuhannet tunteet, haaveilut, kuvittelut, toivot, haluamiset, askeleet, pyrinnot ja puheet ovat näet yhdynnän suoraan tai välillisesti aikaansaamia, ja siis yhdynnän kokonaan lakatessa samalla nekin joko häviäisivät tai sitten muuksi muuttuisivat.

Te ehkä epäilette yhdynnällä näin suuria vaikutuksia jo olevan. Saattanette suuttuneena vielä sanoa ette ette vielä koskaan ole kirkkoon ettekä kadulle mennyt naimista hakemaan tai sitä saadaksenne pukeutunut. Niin, en minäkään sitä väitä, että tietoisena enemmän syystä kuin tarkoituksestakaan monikaan on näin toiminut. Katsokaamme, niin näette miten todellakin yhdynnällä on sittenkin pääosa ylläviitattuihin elämän ilmiöihin.

Tarkoituksiaan varten on luonto istuttanut ihmiseen, kuten muihinkin elollisiin olennoihin, syvän sukupuoliyhtymisen kaipuun. Joitakin poikkeuksia, sairaalloisia tai vajavaisuustapauksia, lukuunottamatta, on tämä kaipu yhä voimakas kuin itsesäilytyspyrkimyskin. Kun yhdyntään tarvitaan tietysti toveri, ajaa tämä voima

naista ja miestä hakemaan toisiaan. Se kaikki käy aivan luonnon välttämättömyydellä, vaistomaisesti, itse edes aina olematta tietoinenkaan sen epämääräisen ikävän-tunteen todellisesta alkujuuresta, joka häntä kuljettelee kaduille, kahviloihin j. n. e., kuten ylempänä kuvailin.

Mutta sitten löytyy vielä eräs paljon merkitsevä tekijä: kilpailu. Löytyy näet, kiusallista kyllä, niin monta muuta samoilla asioilla vaeltavaa, jotka täytyy saada syrjään tai voitettua. Näin on ihmisparan käytävä ei ainoastaan kovaa olemassaolon taistelua, vaan vielä usein varsin tuimaa yhdyntätaisteluaakin. Tällä en minä tarkoita sen karkeata ilmaantumista siinä mitä jotkin puoli-juopuneet sotaherrat, toimittajat, ylioppilaat, sällit tai renkipojat sapeleilla, nyrkeillä, kepeillä tai seipäillä naisista käyvät. Nämä joskin kyllä tosin jotenkin tavallisia, ovat vielä silti aivan viatonta pikkuleikkiä, verrattuina siihen suunnattomaan otteluun, jonka varustukset maksavat miljoonia. Varuksina koetetaan tässä yhdyntätaistelussa käyttää — hattuja, housuja, hansikkaita, makeisia, makeiluja, suun, kädenliikkeen, astunnan, istunnan somaksi sovittelemisia ynnä satoja muita samallaisia aseita, jotka vaan olisivat omiaan vihollista, s. o. toisia yhdynnän hakijoita, kilpailijoita, syrjään sysäämään.

Tietysti ei enemmistökään, kuten jo olen ennemmin huomauttanut, ole edes tietoinenkaan koreilunsa ja sievistelynsä varsinaisesta aiheuttajasta, johon vaikuttaa sekin että vuosisatoja on ihmisiä ankarasti varoitettu yhdyntäasioihin huomiotaan panemasta. Huvittavinta on muuten vielä sekin että tätä yhdynnästä tietämättömyyttäkin, viattomuutta, kuten sitä sanotaan, käyte-

tään puoleensavetämiskeinona yhdyntäkilpailussa! Jokainenhan tietää miten kysyttyä tavaraa sekin „viattomuus“ on.

Matkiminen, imitatsioni, piti huolen yhdynnän alkujaan muodostamien tapojen edelleen levittämisestä, samoin kuin jatkuvaisuus, tottumus, inertsiä, säilytti edelleen kerran nuorempana yhdynnästä tulleita tapoja.

Näistä pääpiirteistä jo näkee että yhdyntä on kyllä vain yksi elämämme päätekijöitä, eikä suinkaan mikään pikkuasia.

Yhdyntäasiain suurta tärkeyttä eivät todista vain nämä yhdynnän luonnosta ikään kuin välttämättömästi aiheutuvat seuraukset, vaan vieläkin enemmän ne surkeudet, joita tähän aikaan yhdyntä tuo mukanaan ihmisten tietämättömyyden ja kehittymättömyyden takia. Silmäilkäämme!

Vallitsevan katselutavan mukaan on sulhasen ja morsiamen välinenkin yhdyntä ennen papin aamenen sanomista suuri haureuden synti. Sikäli kuin olen kuullut, on tuskin yhtä kymmenen avioliiton joukossa, joka olisi „kunnialla rakennettu“. Jos nyt sattuu tulemaan „vahinko“, ennenaikainen lapsi, ja sattuuhan sitä semmoistakin usein, on synti kaksinkertainen. Oletko oikein selvillä mitä tällöinen asiain tila vaikuttaa? Luulette ehkä vähäpätöiseksi pikkuseikaksi. Ooh, ne vaikutukset ovat jo tuntuvan laajat. Meidän on vain pidettävä mielessä että nämä „erehtyväiset“ ovat syvästi vakuutettuja tekevänsä väärin ja likaisesti, yhtyessään. Kun nyt siis semmoista tehdään ja, kuten tavallisesti, yhä uudestaan tehdään, niin ettekö näe miten omaa-

tuntoaan siten likaavat. Vai onko sekin pikkuinen seikka? Ettekö ymmärrä, ettekö ole itse koskaan tuntenut miten iletävältä tuntuu tehdä sitä, minkä pitää pahana, likaisena? Silloin voitte myös tajuta näiden mielen tilaa. Mutta ei vain tämä likaisen omantunnon ilkeä tunne ole ainoa seuraus: mikään toden, oikean, kauniin, hyvän ja ihanteellisen hieno tunne ei viihdy semmoisen tunteen likaisessa seurassa. Tulos tästä on että valmistuu tilaa mielessä kaikelle alhaiselle, syntyy sisäinen ristiriitaisuus, taistelu hyväksi tai huonoksi tulemisesta, masentunut mieli, itsensähalveksiminen. Ja kun tahdolta puuttuu yleväin tunteiden kannatusta, menettää se samassa tarmoaan yleensä oikean, hyvän ja kauniin toimintaan, ja luonne veltostuu. Kun käytännöllinen elämä pakottaa häntä kuitenkin jotain kunnollista toimittamaan pystyssä pysyäkseen ja hänen sentähden on pakko oleskella muidenkin ihmisten parissa, jotka tietysti kovasti tuomitsevat ennenaikaiset yhdynnät, täytyy hänenkin, ettei antaisi omaa kurjuuttaan ilmi, yhtyä toisten kanssa sitä yhtä ankarasti tuomitsemaan: hänestä tulee ulkokullattu teeskentelijä ensin sukupuoliasioissa, sitten muissakin. Kun ihminen tuntee ettei hän ole mitantäyttävä yhdessä suhteessa, niin putoo hän miestä alemmaksi muissakin kohdin. Näin kärsii tosisiveys pahoja kolahduksia. Elämän onnea menee, luonne halpenee, koko elämä jää alemmalle tasolle. Onhan siinä jo kylliksi tuhoa mieltä kiinnittääkseen! Vai luuletteko että nämä kaikki ovat vain teorioita, kamarisielutiedettä? ettei todellisessa elämässä toki näitä tuloksia muka ole? että johan olisi kauheata, jos enemmistö ihmisiä olisi tuommoisia hal-

poja raukkoja? Elkää hätäilkö että olette ainoa semmoinen, en ole lijoitellut. Ette tunne ihmisiä silloin. Voi miten paljon likaista ja halpaa on ihmisissä siellä sisällä! Kyllä kokemus, surkeata tosin, käy yhteen tässä teorian kanssa.

Vielä vaikuttaa tämä „ennenaikainen“ yhdyntä turmiollisesti nuorten suhteisiin toisiinsa. Se vähentää niin tarpeellista toistensa kunnioitusta, sillä eihän kukaan voi kunnioittaa väärin ja huonosti menettelevää; se vie pois nuorten liitolta hienoa ihanteellisuutta. Mikä suuri vahinko siis tässäkin!

Jos sitten sattuu, se „vahinko“, ettei häyöystä ennätäkään kulua tarpeelliset yhdeksän kuukautta lapsen tuloon, niin on, kuten jo huomautin, seuraukset sitäkin suuremmat. Nyt ei näet enää voi salata ihmisiltäkään että on eletty „himoissa ja haluissa“. Saa nyt hävetä ei vain itsensä edessä, vaan vielä vanhempiaan, sukulaisiaan ja muita ihmisiä. Onpa vielä vanhempi-parkain hävettävä lastensa puolesta, ettei ole niitä paremmin kasvattanut ja silmällä pitänyt j. n. e. Ihmiset selän takana tirsкуvat ja puhuvat pilkallisesti, ei kehtaa touviin aikaan seurustella vieraiden kanssa, hävettää vastatessa kuinka vanha se perintöruhtinas on, y. m. Sillä kaikella on alentavaa vaikutusta luonteeseen ja ikävyyttä elämään.

Mutta useinhan sattuu vielä että kihlaukset puretaan, ettei avioliittoa tulekaan, ja silloin —! Oletteko koskaan tullut ajatelleeksi, miten suunnattomia ovat onnettomat seuraukset silloin? „Nainen on silloin menettänyt kalleimpansa, kun on menettänyt kunniansa“, siitä arvos-

tellaan. Olette kai sen kuullut? Menettänyt kalleimpansa, se on paljon. Ja aivan näin vakavasti käsittävät todellakin asian ihmiset ja naisparka itsekin. Ja jos hän luulee menetyksensä vähemmäksi, niin on ankara todellisuus pian saava hänen luulonsa oikeenemaan. Kun hän taas saa sulhasen, joka tietysti on naiselle elämän ensimmäinen huoli, niin saa olla peloissaan että sulhanen jättää, kun saa tietää että hän ei enää olekaan „viaton“ tyttö. Hän ymmärtää että sulhasensa ei suinkaan millään ilomielellä ole kuunteleva hänen tunnustustaan että hän onkin ollut jo toisen miehen kanssa. Ei tarvitse hänen odottaa siitä kohoovansa sulhasensa silmissä, aivan päinvastoin. Jotakin jäätävän kylmää tuo se tieto heidän välilleen, jos ei katkaise kokonaankin siteitä. Eikä se ole vain kerran tuntuva, pian ohimenevä katkeruus: sitä piisaa läpi heidän elämänsä, hienommin tai karkeammin tulee hän siitä teostaan aikavälin muistutettua. Ja aina sattuu se niin kipeästi. Se on kamala painajainen, josta ei ikinä tarvitse toivoa pääsevänsä naisparka vapaaksi. Eikä näin kärsiviä ole yksi eikä vain kaksi naista: niitä on *joka neljäs* nainen! Ihan niin monta on sattunut antautumaan muillekin kuin miehelleen, kuten lukuisat selvilleottamiseni ovat osoittaneet.

Olen kuulevinani taas tähän sanottavan: liijoittelua. Kunpa se sitä olisi, vaan paha kyllä kokemus taas vahvistaa mitä olen edellisessä koettanut kuvata. Jos pääsette naisten luottamukseen, ovat he teille kertaavat mitä olen jo sanonut.

Usea nainen itsekin aavistaa ettei hyvää seuraa, kun mies saa tietää hänen suhteistaan muihin miehiin ja siksi salaavat kaikki tyystin. Voitte kuitenkin käsitellä mitä tällainen valheellisuus oman miehensä edessä häneen vaikuttaa. Mies ei olekaan silloin hänen luotettunsa, jolle voisi *kaikki* asiansa uskoa. Hän pysyy siis vieraana enemmän tai vähemmän hänelle, joka kuitenkin pitäisi olla läheisin uskottu! Ja aina saa peljätä totuuden jotenkin ilmitulevan. Tapahtuuhan usein niinkin, ja silloin on myrskyä, on vaikka mitä tahansa. Niin kovin paljon onnea ja elämää haaskattu! Ettekö Te pane „niin joutaville asioille“ mitään arvoa?

Mutta sitten sattuu niitä „vahinkoja“ myös eroovillekin. Sanotaanpa että antautuminen jäähdyttää miesten rakkauden tulisuuksi, paljon enemmän „vahinko“ vielä, joten eroamiset niistä lisääntyisi. Jos nyt ero tulee, niin ajatelkaa naisen elämää! Hänelle tulee „huorlapsi“! Tajuatte kai Te mitä se merkitsee? Hänen elämänsä on silloin mennyttä kalua! Kurniasta ei enää jälkeäkään! Semmoista naista ei korjaa enää kukaan kunnon mies. Avioliitto, naisen elämälle alku, keskus ja loppu, on hänelle suljettu, jos ei tyydy sitten jonkinlaiseen, joka tulee hänelle kärsimysten kouluksi. Hävetä, hävetä, hävetä, niin paljon ja kaikkialla ettei kehtaisi silmiään nostaa. Äiti suree, isä on vihoissaan, jos ei aivan aja tytärtä pois luotaan, siskot eivät oikein kehtaa tunnustaa häntä enää sisarekseen, entiset ystävät häntä välttelevät, erotetaan virasta ja toimesta semmoinen ihminen, ei kukaan tanssi, ei seurustele hänen kanssaan, kaikkialla vieromista ja boikotusta enemmän tai vähemmän.

Yksin hänen lapsensakin, „äpäpä“, ei ole oikea lapsi. Ei sitä niin hyväillä, ei huomata, on melkein hienotunteisuuden puutetta siitä edes muiden mainitakaan. Eikö tämä kaikki ole niin totta, niin surullisen totta. Nyt tietäkää että joka yhdeksäs nainen on „huorlapsen“ tehnyt Suomessa, Helsingissä joka neljäs, Tukholmassa enemmän kuin puolet! Mitäs Te tästä sanotte? Yhäkö yhdyntä on Teistä vain „jonninjoutavia asioita“? Satojen tuhansien naistenko onni ja elämä on siis Teistä jonninjoutava asia, humpuukia? Minä en tiedä mitä Te siten pidätte jonkin arvoisena.

Varsin monissa avioliitoissakin likaa yhdyntä avio-
toverien mieliä ja vähentää puolisojen toistensa kun-
nioitusta, alentaen siten luonteita ja höllentäen välejä.
Hyvin suuri joukko, ehkäpä enemmistö ihmisiä tuntee
näet sisässään sukupuolisen yhtymisen joksikin eläimel-
liseksi, alhaiseksi puoleksi ihmisessä. Mitään ihanteel-
lista ei heistä voi siihen liittyä: siinä näyttäytyy heidän
mielestään vain jonkillaan raaka intohimo, jota vas-
taan heidän tuntuisi pitävän taistella. Korkeintaan voisi
siihen myöntyä lapsensaantimielessä. Alituinen tilaisuus
yhdyntään saattaa aviotoverit liian suureen kiusaukseen
elää toisin kuin on vakuutettu. Siitä siis sisäistä tais-
telua, ristiriitaa, lankeemuksia ja seurauksia, joita alussa
mainittiin.

Avioliitossa olevien yhdynnöistä puhuttaessa ei saa
unhottaa sitä suunnatonta onnettomuuden määrää, joka
on seurauksena jommankumman puolison „uskottomuu-
desta“ s. o. yhdynnöistä muiden kanssa. Niin paljon
kärsimyksiä, riitoja, välien rikkoutumisia, jopa tauteja-

kin, puhumattakaan luonteen halpenemisesta ja siveellisestä alaspäin menosta. Eikä tämä kaikki ole suinkaan mitään niin harvinaistakaan: joka kymmenes vaimo ja enemmistö miehiä on aviopuolisolleen uskoton. Niin on kuulusteluistani selvennyt. Mikä huutava surkeus siis yhdynnästä jo tässäkin suhteessa!

Mutta ei tässä vielä kaikki mitä yhdynnästä seuraa. Jatkakaamme tarkasteluamme!

Olemme tähän asti ottaneet huomioon, paitsi viimeistä tapausta, vain rakkaussuhteet, semmoiset, joissa ainakin nainen antautuu rakkaudesta ja avioliiton toivossa. Siten juuri joutuvat useimmat naiset yhdynnän uhreiksi, tulevat siis vieteltyä. Miehiin nähden on asia paljon likaisempi: ei edes yhtä kahdestakymmenestä viidestä yhdynnästä, mikäli kuulusteluistani on käynyt ilmi, ulkopuolella avioliiton tapahdu rakastettunsa kanssa. Jo ensiksikin toveriksi kelpaa minkäläinen milloinkin vain sattuu. Kelpaa nainen niin siivotonkin että on täissä tippumaan asti! Mennä herrasmieskin, kuten on kyllä tapahtunut, semmoista niin lähelle! Se on helhintää jo sekin! Hyi! Jakaa hellyydenosoituksiaan semmoisillekin, joita kaikesta sydämmestään inhoaa! Ja kun ei muuten saa, niin ostaa rahalla! Rahalla hellyyttä! Taivutella taas toisia teeskentelemällä rakkautta, lupailamalla avioliittoa! Mitenkä likaavasti kaikki tällöinen vaikuttaa luonteeseen! Ja nyt rauhoittakaa itseänne sillä, jos voitte, että Te, hyvä herra, ette suinkaan ole ainoa semmoinen halpamainen mies: vaivoin löydätte edes yhden poikkeuksen sadasta miehestä, joka ei olisi itseään näin lijannut. Semmoisia itsensä ryvettäneitä on val-

tavan suuri enemmistö yläluokan miehistäkin, yksinpä niissä herroissakin, jotka toimittajina, senaattoreina, kuvernööreinä, poliisimestareina, nimismiehinä ovat näitä luentoja ahdistelleet ja estelleet. Tätä ristiriitaisuutta selittelevät ne siten että virkamiehinä he vaativat mieheltä mitantäyttämistä, yksityisinä ihmisinä ovat mitä sattuu. On sekin puolustus! Miksi eivät ole ensin virkamiehiä itselleen, ainoastaan muille? Mitä Te tahdotte ihmisten tekevän se tehkää ensin itse. Se vaatimus on asetettava kaikille. Muuten on kaikki paljasta ilveilyä ja valheellisuutta, joka vie ihmiset teeskenteleviksi, näytteleviksi narreiksi ja raukoiksi. Voi miten alhainen on miesten moraali, miehen mitan täyttäväisyys todellisudessa! Ilmankos ne ovat niin äkäisiä tällaisille luennoille, joissa naamarit heiltä revitään ja heidät todellisuudessa paljastetaan! Se on kuitenkin ensin välttämätöntä, jos mieli todellisen siveyden kohota.

Vielä sitäkin kurjempaa on, aivan heidän oman oppinsa mukaankin, kun yhdyntätoveri otetaan väkivallalla, viekoitellaan siksi mielenvikaisia, lapsia, vanhoja mummoja, jopa käytetään lehmiä, tammoja, vuohia! Niin iljettävää. Lapsen ruumis tärvellään ja hänet henkisesti myrkytetään, väkivalloin pidetyltä riistetään hänen hienoutensa, mielenvikaiselle laitetaan mahdollisesti vielä lapsi.

Eikä mainitut yhdynnät ole mitään harvinaisuuksia, satoja niitä meilläkin vuosittain sattuu.

Tietysti löytyy naisekin, vaikka paljon vähempi määrä, — joka viides vain, mikäli olen päässyt tietämään, — jotka yhtyvät ilman mitään hellempää suhdetta heidän-

kään puoleltaan. Kun yleinen katsomus, mikä näillä naisilla itselläänkin on, tuomitsee semmoiset yhdynät kerrassaan ankarasti naiselle, niin ymmärrätte miten alas nainen putoo omissakin silmissään ja miten hän menettää ponnistamishalun ja -voimat välttää elämässään yleensä väärää ja alhaista. Ja joka viides nainen on kysymyksessä! Teidän sisaristanne, äideistänne, tyttäristänne! Ja Teitä ei yhdyntäasiat liikuta „kun ne ovat niin joutavaa roskaa“! Mikä pöllöys Te sentään olette ollut!

Sitten löytyy niitä kauppaavia naisia, „huonoja naisia“, „yleisiä naisia“, „huoria“! Teitä inhottaa jo tämän nimenkin mainitseminen; niin minuakin. Mutta kai Te käsitätte ettei tässä ainoastaan punastelemalla tuoda tosi-oloihin parannusta! Minun ei kai tarvinne käyttää paljon sanoja saadakseni Teidät käsittämään miten viheliäistä semmoisten naisten elämä on. Niin inhoittavan likaista etteivät monet jaksa itsekään sitä sietää ilman huumauttavaa alkohoolihumalaa. Kurjaa, kurjan kurjaa on elämänsä heistä itsestäänkin. Näitäkin onnettomia naisia löytyy tässäkin maassa tuhansittain. Niitä on maalla ja kaupungeissa kaikkialla. Hienoissa hotelleissa, komeissa kivimuureissa, yhtähyvin kuin laitakaupunkien holveissa ja hökkeleissä. Niitä kulkee kalleissa turkiksissa ja rikkinäisissä rääsyissä, kurjia kummatkin. Kirjavaa on ostajapiirikin: kohoten kurjasta hampuusista hienoon virkaherraan. Yhtä vaihtelevia ovat hinnatkin: kaksikymmenviisipennisestä kaksikymmenmarkkaseen, huonontuen affääri joka ikävuoden kanssa. Ja kaiken tämän kaupanhieronnan ohella näytellään valkoisen en-

kelin naamaria, joka „ei tahraa käsiään ottamalla käteensä Tannerin kirjoja!“

Ja entäs ne ostavat miehet! Paljon on kyllä pauhattu niistä myyvistä naisista, mutta eikö ostaminen olekaan yhtä inhottavaa. Missä suhteessa se olisi sitten parempaa? Se erotus siinä kyllä on että kun myyjä tekee kauppaa elääkseen, tekee ostaja sitä vain huvikseen. Siis oikeastaan on ostaminen, jos mahdollista, vieläkin huonompaa. Että tämä ostaminen, niin sormien lomitse kuin sitä vielä nykyään katsellaankin, vie miehiä kovasti alaspäin, selvenee edellisestä katselusta.

Kaikki yhdynnästä nykyisin lähtevä kurjuus ei vielä tähänkään rajoitu. Tarttuvat taudit: tippuri, pehmeähaava ja kuppa ovat tämän ihmiskunnan todellinen vitsaus. Kipuja, työkyvyttömyyttä, rahallisia menoja, häpeää, likainen omatunto, vaara että tartuttaa tautiaan muihin, yhdynnällinen hellintä lopetettava pitemmäksi aikaa, selkkauksia, jos sattuu olemaan morsian tai vaimo, peljätä vieläkin pahempia ruumiillisia seurauksia. Onhan sitä jo siinäkin aluksi! Kun sitten siihen luetteloon merkitsee vielä ne onnettomuudet, mitä veneeriset taudit voivat seurauksina tuottaa, niin on mitta kai kukkuroillaan.

Tippurista on näet useinkin seurauksena polvireumatismia, sydänvikaa, silmätippuria ja sokeutta, munasarjojen ja kiveksien tulehduksia, hedelmättömyyttä; kupasta pehmennyksiä luissa, rustoissa, pilaantumisia aivoissa, selkäytimessä, silmissä ja vaikka missä osissa, tuottaen muodottomuutta, pysyviä haavoja, honisemista

puhuessa, halттаannuksia, mielenvikaisuutta ja kuolemaakin.

Ne jotka eivät ole itse kokeneet veneeristen tautien vitsauksia, ovat varmaankin taas hämillään ylläsanotusta; mitään liijoittelua ei kuvauksissani kuitenkaan ole. Ja kuinka moni ei saakaan näistä kurjuuksista osaa? Tohtori Svenssenin tutkimusten mukaan on enemmän kuin puoli Ruotsin ylioppilaista sairastanut veneerisiä tauteja; tietysti eivät nuoret herrat ole tällä puolen Pohjanlahden siinä suhteessa paljonkaan jäljellä entistä emämaata. Kun tietää että virkaluokan keskinäimäikä on noin 35 vuotta (katso kirjaani Avioelämän uudistus!) ja ylioppilaiden noin 25 v., niin onko nyt luultavaa että ne kymmenen ikävuotta, jotka jäävät mainittujen keskilukujen väliin ja jolloin elämän voimat ovat rajuimmillaan, tulevat herroilla elettyä sukupuolisesti kuollutta elämää? Jo tuntemattakaan herrain todellista elämää, voi sanoa että se on sula mahdottomuus; joka on saanut kurkistaa kulissien taakse, se tietää mitä villiä elämää yhdynöissä siellä eletään. Jos enemmän kuin puolet tulee veneerisen taudin hankkineeksi itselleen jo nuorena ylioppilaana, niin kyllä toinen vähempi puoli hommaa sen itselleen sitten jälkeen päin. On mitä todennäköisintä että 35 vuotta täyttäneiden herrasmiesten joukossa ei löydy edes yhtä kymmenestä, joka ei olisi tippuria, kuppaa tai pehmeähaavaa tai kaikkia kolmeakin sairastanut.

Prof. Noeggerathin tutkimusten mukaan on 88 pros. miehisistä kaupunkien asukkaista sairastanut veneerisiä tauteja Yhdysvalloissa. En luule paljon erehtyvänä, jos

väitän että meilläkin enemmistö miehistä kaupungeissa tulee ikänsä varrella veneeristen tautien myrkyttämäksi. Maaseuduilla ollaan tässäkin, kuten yleensä muissakin „kulttuurin“ näytteissä melkolailla perässä; vaan joka viides mies sielläkin omasta kokemuksesta tuntee mitä nämä vitsaukset ovat. Siihen on sitten naisia, noin yksi 25 joukossa, jotka ovat myös olleet aikoinaan tippurin tai muun veneerisen taudin tartuttamia. Näettekö nyt mikä suunnaton kurjuus on yksin tautien muodossa yhdynnälle huomiotanne huutamassa?

Sukupuolinen itsekiihotus, onania, vanhalla nimellä itsesaastutus, on vielä tässä pengottua yhdynnästä koituvaa likaisuutta lisäämässä. Kuinka se on sekin yhdynnän asioihin kuuluvaa tulemme tuonnempana lähemmin näyttämään. Tässä nyt merkittäköön kuinka sekin suuresti likaa ihmisten sekä naisten että miesten mieliä, tekee heidät itsensä halveksijoiksi, masentuneiksi, sisäisesti onnettomiksi ja antaa painostavan mielen, häiriten siten terveyttäkin. Tuhansia on niitäkin jo, jotka sen alla melkein nääntyvät, kuluttavat elonvoimiaan ja siveellistä tarmoaan tätä taipumustaan vastaan taistellessa. Ja vielä useimmat, ehkä puolet ihmisistä, kärsivät ainakin siveellistä alenemista jossakin määrin siitä.

Ylempänä esitetyt tosiasiat selvillä ollen, voiko vielä löytyä miestä tai naista, jolla olisi otsaa väittää yhdyntäasioita jonninjoutaviksi roska-asioiksi ja humpuukiksi? Mikä pöyhkeä tietämättömyys siinä siis silloin tepasteleekin, kun se suurella melulla hoilaa tällöisten luentojen estämistä! Ei ole ensi kerta historiassa, kun merkittävämpää askelta otettaessa ovat nyrkit ja pistimet vastaan kohotetut.

Ovatko yhdyntäasiat sopimattomia käsitellä.

Kun olemme vastustajat pakoittaneet myöntämään yhdyntäasiat kylläkin käsittelyn arvoisiksi, niin on uusi ennakkoluulon este taas heillä edessä. Ne sanovat: niin, mutta eihän semmoisista asioista puhuta, olisihan aivan julkeutta semmoisia asioita käsitellä, silloinhan hävitettäisiin kaikki kainouden ja häveliäisyyden tunto ihmisiltä, kun semmoisista puhuttaisiin. Suurin syy siihen että nämä minun luentoni herättivät semmoista hälinää oli oikeastaan siinä että tämmöisten sukupuoliasiain käsittelyä pidettiin aivan säädyllisyyttä ja hyviä tapoja loukkaavana julkeutena. Ja se vähemmistö, joka mahdollisesti myönteli tämmöisten hävettäväinkin asiain tarkastelua, teki sitä sillä nimenomaisella ehdolla, että käsittely tapahtuisi ei suoraan, vaan noin niin kuin kautta rantain. Soveltuuko nyt sitten yhdyntäasioitakin järkisilmin tutkia vai eikö?

Se mikä määrää eron soveliaan ja sopimattoman välillä on tunne ja tapa. Mikä tuntuu meistä iljettävältä, sen päätämme tuntuvan ilkeältä muillekin, ja kun emme halua iljettäviä tunteita itsellemme, emme hyväksy niitä toisissakaan herätettävän. Siinä siis yksi peruste, jolla jotakin arvostelemme sopimattomaksi. Riippuu nyt siis siitä, tuntuuko yhdyntä iljettävältä, ovatko yhdyntäasiat

tuomittavat sopimattomiksi käsitellä. Minä myönnän että ihmiset on opetettu pitämään niitä inhottavina, ja että ne kyllä sillä perusteella jo siltä heille tuntuvat. Minä myönnän että eräänlaiset yhdynnät iljettävät minuakin, mutta sanon suoraan, että minua ei inhota kahden toisiaan lempivän yhdynnällinen hellintä. Päin vastoin tuntuu minusta — ja niitä on semmoisia muitakin — siinä olevan jotain hyvin kaunista ja ihanteellista. Kenen tunteet tässä ovat nyt varteen otettavat? Niidenkö ennakkoluuloisten ihmisten, jotka ovat väärillä perusteilla opetetut häpeämään kaikkea yhdyntää vai niidenkö sivistyneiden miesten ja naisten, jotka laajain sukupuoliasiaihin harkintain kautta ovat päässeet näkemään yhdyntääkin oikeassa valossaan? Kun on kysymys nyt siitä ovatko yhdyntäasiat sopimattomia, eikä siitä mimmoisina sukupuoliasioissa väärillä tiedoilla varustettu lauma niitä pitää, niin on selvää kenenkä tunnoille tässä olisi annettava ratkaiseva merkitys. Ei siis tunteenkaan kannalta kaikki yhdyntäasiat ole vielä „sopimattomia“.

Tavan kannalta sitten. Tavalle annetaan eräissä piireissä kerrassaan ratkaiseva valta. Kun mikä ei ole yleisen tavan mukaista, niin sitä peljätään kuin ruttoa. „Elä maassa maan tavalla tai maasta pois!“ Tuomarin ohjeena kuuluu olevan että mikä on yleinen tapa, se pidettäköön lainarvoisena. Jos tahdot tähän aikaan saada kaikki havukat silmillesi, tulla potkittua pois ihmisten joukosta ja joutua heidän vihoihinsa, niin rupea vain ajattelemaan ja elämään omalla tavallasi, niin kaikki se tapahtuu sinulle pikemmin kuin luuletkaan. Niin ääretömän paljon hallitsee ja kaavoihinsa kangistaa yleinen

tapa meidän käsityksiämme, meidän mielipiteitämme ja kaikkia meidän tekemisiämme ja jättämissiämme, ani harva sitä edes aavistaakaan. Nyt ymmärrämme siis miten yleinen tapa on päässyt määräävään asemaan sopivasta ja sopimattomastakin. Mikä on yleistapaa vastaan, se on ihmisistä varmasti sopimatonta; mikä taas on tavanmukaista se yhtä varmasti on heistä sopivaakin.

Onko tapa nyt oikeutettu tuommoiseen korkeaan määräävään asemaansa? Se riippuu siitä, onko tapa hyvä ja järkevä ja kaunis; muussa tapauksessa on se korkealta istuimeltaan alas syöksettävä. Sillä ei suinkaan kukaan voi puolustaa tapaa, joka on paha, väärä tai ruma, silloinhan se olisi turmioksi ja sitä suuremmaksi vielä kun se on yleinen tapa. Myönnämme siis tavan noudatettavaksi vain sillä ehdolla että se on järkiperusteilla puolustettavissa.

Kun yleinen tapa on näihin asti ollut vaijeta yhdyntäasioista, niin on se puolustettavissa vain sillä perusteella että vaikeneminen on yhdyntäasioissa parasta. Mutta edellisessä luvussa me näimme että nämä asiat tuottavat äärettömän paljon surullisia seurauksia ihmisille. Mitä järkeä on silloin ummistaa silmänsä tuhojen tuottajalta? Hittoon semmoiset tavat, jotka estävät ihmisiä, tuhansia ihmisiä, valtavan suuren enemmistön ihmisiä edes jo tuumimasta pelastumistaan yhdynnän aikaansaamista surkeuksista!

Sama järkevyyden näkökanta, joka meidät saattaa hyväksymään tai hylkäämään tapoja, sama *järkevyys käskee* meitä vielä käsittelemään asioita, jotka tuntuvat hyvinkin iljettäviltä. Sen vuoksi että on järkevätä täytyy

meidän hoidella hyvinkin pahalta haisevia mätähaavoja, tutkia ulostuksia, tyhjennellä pikkukamarien alustoja y. m. m. ilkeätä tehtävää toimitella. Yhdyntä ei kyllä vielä itsessään ole meidän tunteemme mukaan vähintäkään inhottavaa, ei edes ihmisen luonnollisten tarpeiden toimittamisten rinnalle asetettava, vaan on jotakin, johon voi liittyä korkeasti ihanteellista, kuten jo huomautimmekin. Mutta ei edes yhdynnässä olevalta alhaiselta ja rumaltakaan ole järki-ihminen oikeutettu silmiänsä peittämään, vaan on pahaakin katsottava vastenaamaa. Meidän tehtävämme on koettaa pahaa poistaa ja saada hyvä sijalle. Mutta se on mahdollista vain tuntemalla asioita todellisuudessaan, semmoisina kuin ne kirjavine karvoineen ovat. Ei siis yhdyntäasiat enemmän kuin mitkään muutkaan asiat, jotka vain ovat tärkeitä, voi olla sopimattomia käsitellä tutkimus- ja korjaamistarkoituksia varten.

Niin, riippuu vielä missä tarkoituksessa tuo käsittely tapahtuu. Joka tarpeettomasti tai vielä muita ihmisiä iljettävillä tunteilla vaivatakseen ottaa likaisia ja inhottavia asioita esille, hän ehdottomasti menettelee sopimattomasti. Samoin tekee vielä sekin, joka iljettäviä asioita käsitellessään antaa likaisuuden inhottaa hyödyttömästi paljon. Sivistymätön ihminen esim. puhuessaan lääkärille luonnollisista asioistaan, käyttää siinä kieltä ja sanontatapaa, joka herättää inhottavia tunteita enemmän kuin mitä asian selvittämiseksi olisi välttämätöntä. Jos siis yhdyntäasiain käsittelijä noudattaa tässä näytetyjä asian omasta luonnosta johtuvia ohjeita, eivät mitkään yhdyntäasiat ole suinkaan sopimattomia käsitellä.

Kun minä kolmisen vuotta sitten ryhdyin sukupuoli-kysymyksistä luennoimaan, olin täysin selvillä tässä esittämistäni ohjeista. Kuitenkin moitittiin ankarasti juuri luennoimistapaani. Poliisiherra Haikala selitti että juuri käsittelytavan hän pitää sopimattomana. Tämä vain näyttämään, miten eroovia ovat ihmisten käsitykset ja tunteet näissä asioissa, ja kuinka vaikeaa on uudistajan tällä alalla liikkua: *asian* vastustajat saavat tukea niiltä joista tuntuu kuin *muotoa* olisi loukattu.

Teeskentelyä löytynee tuskin kuitenkaan millään muulla alalla niin paljon, kuin tällä sukupuolialalla. Porissa kun luennoin, lähti sieltä kolme naista pois kesken, tehden oikein mielenosoituksen; tuntevat selittivät että ne olivat paikkakunnan herroille hyvinkin tuttavallista väkeä. Kouvossa muudan ravintolaneiti sanoi oksettavan kuulla semmoisia asioita; öisin hän vieräsi herran vierestä toiseen. Mikäli mainitun poliisiherran loukkaantumistunteet luennoistani olivat samaa lajia, en tahdo väitellä; mitä lajia herrat yleensä muuten sukupuoli-teoissaan ovat, sehän on edellisessä jo paljastettu. On kurjaa että ne samaiset eivät häpeä näytellä punastuvain mamselien naamaa yhdyntäasioista luennoissa ja siitä syystä toimia suun tukkeamiseksi.

Mitä on yhdynnän kanssa tehtävä?

Kuten edellä osoitimme tulee aikaihminen, muutamia harvoja poikkeuksia lukuunottamatta, jo käytännössä pakotetuksi asettumaan yhdynnän suhteen jollekin menettelykannalle: hänen täytyy vastata kysymyseen mitä on minun tehtävä yhdynnän kanssa. Ja onhan hän senverran ainakin myös elämästä kuullut ja nähnyt, hänelle opetettukin, ettei suinkaan ole samantekevää, miten yhdynnän kanssa menettelee. Hän on kuullut siitä voivan olla mitä vakavimpia seurauksia: tautia, lapsia, sakkoja, jopa vankeuttakin, jumalanvihoitamisia, ijankaikkista kadotusta, yhdyntätoverin itseensä kiinnittämistä, että on mennyt naistoverilta kunnia, tullut saastutetuksi, joutunut elämässään hunningolle j. n. e. Toiselta puolen yhdynnänkaipuu kiusaa häntä ehkä äärettömästi; hän on kuullut, on huomannutkin, että yhdyntäjoillakin ehdoilla ei pitäisi ollakaan luvatonta. Näin kiertää siis hänelle tuo otsikkona oleva kysymys monia teitä eteen, niin ettei siitä pääse ainakaan ajan pitkään muuten kuin siihen vastaamalla. Ja vastauksen täytyy olla oikea, jos mieli välttää tuhoja tuottamasta itselle ja muille.

Mutta nyt on hyvin eri suuntaan käypiä, jopa aivan vastakkaisiakin vastauksia tähän kysymykseen annettu. Minkä näistä nyt omaksua? Tietysti Teilläkin on vastaus valmiina, olette tietenkin vielä varma, että Teidän vastauksenne on se aivan oikea, ja Te olette kai vielä kiivaskin mielipiteenne puolesta, ehkä siihen määrään, että ette suvaitse kuullakaan muunlaisia vastauksia, kenties tahdotte vielä että kaikella valtiiovallalla estettäisiinkin „väärä“, se on Teidän mielipiteestänne eroova vastaus muillekaan kuuluviin tulemasta. Sanottakoon tässä nyt, että Teidän kaltaisianne on silloin Suomen kansan enemmistö, joukossa kenraalikuvernööri ja muut kuvernöörit, senaattorit, prokuraattorit, suomettarelaiset ja nuor-suomalaiset sanomalehtimiehet, papit, suuri joukko opettajia, tuomareja, lääkärejä ja lähes koko naismaailma. Teillä on siis selkänöjää laumanne paljoudessa. Mitä nyt tehdä?

Ensiksikin minä ja muutamat muut emme ole Teidän kanssanne aivan samaa mieltä näiden erilaisten vastausten kuulemisen suhteen. Me tiedämme kuinka meidän ihmisten käsitykset yleensä ovat niin kaikellaisten satunnaisuuksien varassa riippuvia, me tiedämme historiasta, miten erehtyväisiä viisaimmatkin ovat olleet käsityksissään, miten ei voi luottaa edes siihenkään, että kaikki ihmiset ovat siitä (jostakin asiasta) yhtä mieltä, vielä vähemmin virkaherroihin, ei kehenkään, kun kaikki olemme niin erehtyväisiä; me tiedämme lisäksi, että mitä nyt pidetään oikeana, on aikoinaan pidetty vääränä ja päinvastoin. Silloinpa ei jää meille ihmisparolle muuta neuvoksi, kuin asettua tutkivan kannalle. Mutta

tyhmästi menettelisi se tutkija, joka ei tahtoisi kuulla kaikkea sitä mitä erilaista siitä asiasta jo on arveltu: mistä hän etukäteen voi tietää etteikö ehkä juuri se kuulematta jäänyt jo sisältänytkin sitä oikeata käsitystä, ainakin semmoista on historiassa hyvin paljon tapahtunut. Ja kun kellään ei voi olla valtuutta ratkaista jotain elämän kysymystä toisten puolesta, sallimatta asianomaisen itsensäkin sitä tarkastaa, niin silloin huomaa, miten hävittömän väärin menettelevät ne, jotka toisilta ihmisiltä riistävät tämän tilaisuuden itse tutkia jotain vastausta vain sillä perusteella, että se *heistä* on „väärä“, toisin sanoen, heidän ajatustavastaan poikkeava. Siis on meidän ensin tarkalla korvalla kuultava muiden eroavat ajatukset asiassa.

Olen viipynyt tässä eroovain käsitysten tarkastelun tarpeellisuudessa näin kauvan sen vuoksi, että aniharva ymmärtää, kuinka tavattoman tärkeätä vääristä mielipiteistä pääsemiselle ja totuuden esille saamiselle on se, että tutkija koettaa mahdollisimman paljon vapautua ennakkorakkaudesta ja ennakkokammosta johonkin määrättyyn mielipiteeseen, ettei hän yhden hyväksi sivuuttaisi muut totuuden kunniapaikasta kilpailemaan ehkä yhtä oikeutetut käsitystavat. Tämä menettelyvirhe on vielä näet niin tuiki yleinen.

Tehtyyn kysymykseen on esitetty pääasiallisesti kuusi perusvastausta: puritaaninen vastaus, joka väittää yhdynnän aina alhaiseksi; fysiologistinen vastaus, jonka mukaan yhdyntä on hyväksyttävä vain lisääntymistarkoituksessa; naturalistinen vastaus, että yhdyntä on ruumiin tarpeen vaatima; hedonistinen vastaus, että yhdyntä on

huvia varten; kirkollis-virallinen vastaus, joka selittää että yhdynnälle on pääasiallisesti vain hankittava kirkollisen tai muun viraston suostumus; ja esteettinen vastaus, jonka mielestä yhdyntä olisi kohotettava ja jalostettava: saatava se hellyydenosoitukseksi ja taidenautinnoksi. Tutkikaamme nyt kutakin näistä vastauksista lähemmin!

1. Puritaaninen vastaus.

Tämä vastaus on saanut nimensä kannattajainsa teroittamasta puhtaudesta, latinaksi puritas, jolla sanalla he tarkoittavat täydellistä yhdynnästä pidättymistä. Katseleutapaa on myöskin nimitetty tästä syystä „puhtauden ihanteeksi“.

Mitä yhdynnän kanssa tehtäväksi tämä puritaaninen vastaus nyt vaatii? Ei enempää eikä vähempää kuin että yhdyntä olisi kokonaan ja ainaiseksi lopetettava. Näin vaativat sekä opillaan että elämänpyrkimyksillään jo pyhät kirkkoisät ja senjälkeen aina meidän päiviimme asti ja vieläkin monet tuhannet uskon hartauteen antautuneet naiset ja miehet. Missä vain on ollut hienoa, ihanteellista mieltä, siinä on yleensä esiintynyt vahva pyrkimys kokonaan pois yhdynnällisistä hellimisistä. Verrattain voimakasta yhdyntäpuritaanisuutta on havaittavana vielä meidänkin päivinämmme: huomattakoon vain Tolstoin ja monen teosoofin opit yhdynnästä.

Paitsi tätä *jyrkkää* puritanisuutta, joka vaatii ehdottomaa yhdynnästä kieltäytymistä, on vielä *lievempää* pu-

ritaamista harrastusta, joka tyytyy yhdyntäin mahdollisimman vähiin vähentämisvaatimukseen. Ja tätä suuntaa kannattavain joukko on suuri, oikeastaan enemmistö — opissa. Kertamääräkysymys, jonka tuonnempana otamme käsiteltäväksemme, on pääasiallisesti syntynytkin tämän vähentämisvaatimuksen johdosta: jotkut, ihailtaviksi tullakseen, uskovat tuttavilleen että he puhtauspyrkimyksissään ovat jo niin edistyneet että — poikkeuksia kai lukuunottamatta — yhtyvät s. o. harjottavat tätä pahaa kerran tai korkeintaan kahdesti viikossa. Onhan hyvin tavallista kuulla ihmisiltä että vain aviopuolisonsa kanssa ovat tätä syntiä harjoittaneet, siihen asti olivat aivan „puhtaita“. Kirjallisuutemme ja jokapäiväinen puheemme vilisee täynnä tämän lievemmän puritaanisuden ajatuksia.

Ylläesitetyt puritaaniset vastaukset yhdyntäkysymykseen johtuvat tietysti puritaanisesta yhdynnän katsantotavasta. Tämä katsantotapa pitää näet kaikkea yhdyntää ilman eroitusta jonain alhaisena, eläimellisenä, saastaisena ja iljettävänä, jonka vuoksi sitä juuri on kunkin kunnan ihmisen vierottava. Yhdyntä ja saastaisuus olivat aikoinaan jotenkin yhtäsisältäviä käsitteitä. Puhuttiinhan vanhassa rikoslaissamme vielä «*saastaisuudesta*», (s. o. yhdynnästä) joka saman sukupuolen kanssa on“ ja »*saastaisuudesta* eläimen kanssa“. Muistettakoon myös puhetapa »*itsesaastutuksesta* ja entinen kuudennen käskyn selitys että „kukin tietäisi astiansa *saastatonna* pitää“. Että yleinen katsantotapa yhä vieläkin pitää yhdynnän, yhdyntäelimet ja ylipäänsä kaikki yhdyntää koskevat asiat jonakin saastaisena, johon ei pi-

täisi kenenkään tavalla eikä toisella kajota, on jokaiselle tunnettua; enemmän ällistystä syntyy melkein jos sitä kysyisi: ihmeteltäisiin että löytyykö niinkin yksinkertaisia ihmisiä, jotka eivät edes tiedä yhdynnän tietysti olevan saastaista. Ainakin minä olen semmoista tavannut. Aivan tavallista myöskin on että henkilöstä, joka ei ole koskaan yhdynnällisesti hellinyt, sanotaan. että „hän on vielä viaton ja puhdas“. Erään siveellisyysharrastajain julkaiseman kirjan nimi on „Sukupuolipuhtaus nuoruusvuosina“. Tekisi mieli kysyä, tarkoittavatko asian harrastajat että sitten vanhemmalla ijällä voisi sukupuoli-likaisuuskin vallita. Tietysti eivät, vaan puhtaus ja yhdynnällisen hellyyden osoittamattomuus ovat heille yksi ja sama asia. Kun monen monia vuosisatoja on tätä yhdynnän saastaisuutta ihmisten mieliin teroitettu taholta, jota on totuttu katsomaan erehtymättömän viisauden edustajaksi, niin ymmärrämme silloin myöskin sen, miksi tällä puritaanisella yhdynnän katselutavalla on miltei kaikissa ihmisissä vahva vallitseva asema Tämä on muuten tärkeätä nähdä voidaksemme asettua katsantotavan ulkopuolelle sitä arvostellaksemme.

Jo sana saastaisuus ilmaisee mistä tämä puritaaninen katsantotapa on peräisin. Saastaisuus on näet yksinomaan uskonnollinen käsite. Ja uskonnollisista syistä on juuri yhdyntä tullut saastaisuuksien joukkoon tuomituksi. Kun yhdyntä omalle olemassa ololle tuntui tarpeettomalta, kun sen arvo näytti olevan vain pelkässä nautinnossa ja kun sitä niin kiihkeästi kaipasi, niin riittivät nämä vieläkin enemmän vahvistamaan sitä vakuutusta että koko yhdyntä oli vain paljasta pahanhengen

paulaa viritettynä ihmispoloisten lankeemiseksi. Vieläkin on tämä uskonnollinen peruste yhdynnän saastaisuudelle vahvin, joskin muitakin syitä on siihen lisäksi koetettu haalia. Tämmöisinä syinä yhdyntää vastaan on esitetty että se on luonnon vastaista muuta kuin muutamia kertoja elämässä lisääntymistarkoituksessa, että yhdynnässä hyödyttömästi hukataan voimia, elin- nesteitä, että pidättyminen antaa tahdolle tarmoa, että jos tottuu hellintään pitämättä pitempiä väliaikoja, niin sitten ei jaksa hallita itseään, vaan antautuu kevytmielisiin suhteisiin, joista saattaa olla surkeita seurauksia, esim. tauteja, lapsia vieraille naiselle j. n. e. Tässä tämän katselutavan perustelut.

Kirjallisesti esitettyinä löytää näitä ajatuksia Leo Tolstoin „Kristillisessä opissa“, V. Palomaan „Lemmen salaisuuksissa“, kirjasarjassa „Aikamme siveellisyydyskysymyksiä“, uskonnollisissa kirjoissa y. m.

Tämän katsantotavan väitteiden pätevyyttä otamme tarkastaaksemme yhtäikaa kun toisiakin vastauksia arvostelemme.

2. Fysiologistinen vastaus.

Fysiologistinen vastaus kysymykseen mitä yhdynnän kanssa on tehtävä ei ole aivan niin ankara vaatimuksissaan kuin puritaaninen. Se myöntää yhdynnän itsessään ei vielä sisältävän mitään saastaista, kun vain sitä käytetään oikeaan tarkoitukseen. Mikä on sitten näiden fysiologistien mielestä yhdynnän oikea tarkoitus? Li-

sääntymis- ja ainoastaan lisääntymismielessä on yhdyntään antaannuttava. Muulloin aina on yhdyntä tuomitava kerrassaan epäsideelliseksi ja valitettava että ihminen alentuu hetkennautinnokseen ja turmiokseen väärinkäyttämään yhdyntää. Siinä tämän opin ponnet.

Perustelukseen osoittaa tämä katselu luontoon. Se sanoo että läpi koko luomakunnan yhdyntäelimillä on ilmeinen tarkoitus palvella vain hedelmöittämistä. Siispä on selvää, sanovat he, miten ihmisen on yhdyntänsä käytettävä: ei koskaan silloin kun raskaus ei voi olla mahdollinen. Erityisesti huomauttavat he sitä heidän mielestään luonnottominta seikkaa että jo raskaana olevan naisen kanssa „harjoitetaan“ yhdyntää. Samoin on heistä luonnottomuutta yhdynnällinen hellintä hedelmällisyysuhteessa yli-ikäisen kanssa. Imettämisaika on heistä yhtä luonnoton yhdynnälle. Muuten puhuvat he, kuten puritaanitkin, elinnesteiden hukkaan kuluttamisesta, milloin ei hedelmöittämistä tarkoiteta, tarkoituksettomasta hermojen kiihoittamisesta, ihmisen alentumisesta juoksemaan nautinnon perästä j. n. e.

Tämä fysiologistinen yhdynnän katselutapa on nykyisin leviämässä hyvää vauhtia. Puritaaniseen äärimäisyyteen väsyneet ja siitä nousevan valistuksen ja uskonnollisen vapautuksen peräytymään pakoittamat ottavat turvapaikkansa tähän ensimmäiseen askeleeseen luonnollisuutta kohden. Siinä määrässä kuin yhdynnän saastaisuutena pitäminen, s. o. puritanisuus vähenee, siinä määrin saa tämä fysiologistinen katsomus yhä useampia ja useampia kannattajoina. Täten siis varsin hyvin ym-

märrämme tämän suunnan verrattain suurta voittokulkua nyt ja ainakin vielä hyvän aikaa.

Useat henkilöt, sukupuolikirjailijoita joukossa, horjuvat tämän ja puritaanisen katselutavan välillä: puhuvat ja kirjoittavat samalla kertaa yhdynnällisen hellinnän saastaisuudesta yleensä ja taas yhdynnän saastattomuudesta lastensaamistarkoituksissa.

Innokkaimpia tämän suunnan ajajia on saksalainen lääkäri Fritz, jonka kirja „Avioliitossa ja kihloissa oleville“ on käännetty suomeksikin. Kirjallisesti löytää tätä fysiologistista ajatusta varsin useissa sukupuolikysymyksiä käsittelevissä kirjoissamme. Sivistyneissä piireissämme tuntuu tämä käsitys olevan hyvin yleinen. Toht. Lybeck ajaa tätä suuntaa suullisesti luennoissaan. Palomaan kirja „Lemmen salaisuudet“ on kokonaan tällä pohjalla. Se näyttää olevan muuten yleensä teosoofinen yhdynnän katselutapa. Suuri joukko kirkollisia ja uskonnollismielisiä näkyy myöskin olevan tämän yhdyntäkatsomuksen takana. Vankasti edustettuna siis tämä fysiologistinen ajatustapa — opissa. Elämässä, käytännössä en kyllä ole tavannut vielä ainoatakaan, omien tunnustustensa mukaan, joka tätä yhdyntäoppiaan toteuttaisi. Suunnan sukupuolikirjailijain mukaan kuuluu niitä semmoisiakin kyllä joitain eläneen ja olleen.

Käytännössä suvaitsevat fysiologistisen suunnan kannattajat siis koko paljon tinkimistä; opissa ovat he yhtä ankaria kuin puritaanitkin: tuomitsevat likaisimmaksi siveettömyydeksi toisinajattelevain katsomukset ja kovasti vaativat että meiltä muilta estettäisiin mahdollisimman tarkkaan jo mahdollisuuskin julkisesti esittää

meidän muiden tutkimuksiin perustuvia sukupuolivaikauksia. Tässä suhteessa ovat nämä kaksi katselutapaa arveluttavan vaarallisia ennakkoluulottoman totuuden selvenemiselle näissä asioissa. Vapaa tutkimus ja eri käsitystapain vapaa kilpailu totuuden kunniapaikasta on näet tähän asti kieltämättä osoittautunut kaikkein edullisimmaksi asiain tiedolliselle selvenemiselle kaikilla muilla aloilla ainakin.

Suunnan arvostelun toimitamme tuonnempana.

3. Naturalistinen vastaus.

Kun kerran oli aljettu *luonnosta* hakea opastusta yhdynnälle, niin katseltiin yhdyntää vähemmän inhoovalta taholta, että eikö sieltä voitaisi muunlaistakin vastausta löytää kuin fysiologistien. Ja semmoinen pian huomattiinkin, vastaus, joka paraiten tuntui todellakin vastaavan ihmisruumiin luonnollisia vaatimuksia, vastaus jonka antamain ohjeiden noudattaminen ei tuntunut vaativan ihmisiltä ylivoimaisia ponnistuksia. Tämä vastaus kuului: *yhdyntää on „harjoitettava« ruumiin tarpeentakia*. Kun ihmisruumiin *luonto* on nyt kerta kaikkiaan semmoinen ettei ihmisen ole hyvä yksinänsä olla, niin sen pahan tuntumuksen poistamiseksi on juuri yhdyntää käytettävä. Yhdyntätarvetta, oikein kipeääkin, huomaa ihminen selvästi itsessään, sanovat nämä, siis ei se ole mitään luuloteltua eikä kuviteltua, ei ihmisen itsensä keksimää, vaan aivan luonnollinen tosi tarve. Se on asetettava siis, jatkavat tämän ajatuksen kannat-

tajat, muiden ruumiillisten tarpeiden, semmoisten kuin ravinnon, unen, vedenheiton j. n. e. rinnalle ja arvoon. Ja kun ihmisruumis tarpeineen, selittävät lisäksi jumalismielliset, on Jumalan semmoiseksi muodostama, niin ei semmoisen ruumiillisen tarpeen kuin yhdynnän tyydyttäminen voi olla sen saastaisempaa kuin syöminen, juominen, nukkuminen tahi mikä muu semmoinen. Ohjeenaan yhdyntäkäytöksessään on ihmisen, näiden naturalistien mielestä, käytettävä ruumiillista hyvinvointiaan: mikäli hyvinvointi tuntuu kohoovan tai kärsivän yhdynnästä ja yhdynnättömyydestä, sikäli on sitä käytettävä tai vältettävä.

Tämä naturalistinen yhdynnän katsomustapa ei tietysti vastusta sitä fysiologistien väitettä, että yhdyntään on antaannuttava lisääntymismielessäkin; se vain lisää siihen, että muulloinkin on yhdyttävä, kun ja jos hyvinvointimme tästä yhtymisestä hyötyy.

Vuosisatoja on naturalistisella yhdyntäkatsomuksellakin jo takanaan. Niinpä tiedetään että kuuluisa uskonnollinen uudistaja Martin Luther selitti jo aikoinaan sukupuolilyhteyden olevan yhtä luonnollista ruumiin tarpeen tyydytystä kuin syöminen ja makaaminen, ja väitti että yhtä mahdotonta kuin miehen on olla syömättä tai juomatta, yhtä mahdotonta hänen on olla ilman naista, ja samoin olevan naisenkin sukupuolilyhdynnän kanssa ellei erityisempää Jumalan armoa ole hänelle tapahtunut, vieläpä arveli oikeaksi naisen kääntymistä toisen miehenkin puoleen, jos ei oma mies voinut hänen tarvettaan tyydyttää. Tämä Lutherin lausunto yhdynnästä oli muuten aijottu protestiksi, vasta-

lauseeksi, kirkon silloinkin julistamaa yhdynnän saastaisuutta, puritaanisuutta vastaan. Tämä lutherilainen uuteen, luonnollisempaan suuntaan lähteminen sukupuoliyhteyden katselussa oli kuitenkin liian jyrkkä käänne vanhasta vuosisatoja saarnatusta että se olisi jaksanut saada opissa yleisempää kannatusta, kuten Lutherin uskonnolliset uudistukset. Onpa enemmistö meidän ajan lutherilaisia aivan tietämätön oppi-isänsä ajatuksista yhdyntäkysymyksessä.

Nyt on tämä naturalistinen yhdyntäkatsomus herännyt taas erityisempään muotiin. Joka maassa löytyy henkilöitä, jotka ovat ottaneet tutkiakseen yhdyntää terveyden kannalta, saadakseensa siten, kuten ovat vakuutettuja, ratkaisun kysymykselle onko yhdyntää käytettävä vai eikö. S. o. yhdynnän tarpeellisuus tai tarpeettomuus riippuu ruumiillisesta hyvinvoinnista, on tässä vahvana uskona. Pohjoismaissa on tämän suunnan toimeliain ajaja ruotsalainen lääkäri toht. Anton Nyström, jonka viidestä julkaisusta on käännetty suomeksikin „Sukupuolielämä ja sen lait“ ja „Köyhyys ja lastensynnytys“. Erittäinkin astuu esiin tämä naturalistisuus hänen kirjassaan „Kärlekslivet och hälsan“. Sivulla 5 tässä kirjassaan sanoo Nyström nimenomaan ja painostuen että *terveydellisessä vastauksessa on pääkohta koko yhdyntäkysymyksen ratkaisulle.*

Suureen yleisöön on tämä naturalistisuus nykyisin hyvää vauhtia levenemässä. Erittäinkin sosialidemokraattien joukkoon. Ja jopa siihen määrään että muutamain paikoin on näissäkin piireissä kieltäydytty kuuntelemasta minua, vääräoppista, „kun ovat nyströmiläisiä“,

oikeaoppisia. Nyströmiläistä vaikutusta olen myös tavannut melkollailla ylemmän luokankin joukossa. Onpa paljon niitäkin, esitetty sanomalehdissäkin, jotka ovat varmasti vakuutettuja että minäkin ajaisin nyströmiläisyyttä.

4. Hedonistinen vastaus.

Niitä, jotka eivät haluaisi harventaa yhdyntää vain lastensaantitapauksiin, ei oikein tyydytä naturalistienkaan yhdyntäkysymyksen ratkaisu. Eikö muutakin elämässään saa pitää silmämääränään kuin terveyttä? kysyvät semmoiset. Onhan hauskuuskin oikeutettu tavoiteltavaksi. Ja niin jatkavat nämä järkeilyään tullen lopulta tulokseen että yhdyntäkin on ihmiselle annettu ilon aiheeksi. Yhdyntä huvittelua, siinä hedonistinen oppi.

Hedonistisuus, iloon ja onneen pyrkiminen ei suinkaan ole jotain vain tässä yhdyntäkysymyksessä esiintyvää, vaan on aivan yleistä ja määräävää koko eläin-elämän — siihen luettuna ihmiselämäkin — pyrkimyksissä. Mieluisalta tuntuvan saavuttamiseksi ja vastenmieliseltä tuntuvan poistamiseksi liikkuu kaikki mikä vain tahtomisista, sana otettuna laveimmassa merkityksessään, riippuu. Siksi ihmiset ja eläimet ponnistelevat ruoan haussa, että syömällä voivat poistaa äärettömän pahalta tuntuvaa nälän tunnetta; siksi ne juovat, nukkuvat, ilakoivat j. n. e. että se tuntuu niin hyvältä. S. o. koko elämää liikuttaa hedonistiset syyt.

Nyt sanovat yhdyntäkysymykselle hedonistisen vastauksen antajat, että onko mitään järkisyytä moittia mieluisaan pyrkimistä yhdynnänkään kautta. Eikö yhdyntään antautumiseenkin riitä jo se syy, että se *tuntuu hyvältä* eikä vahingoita ketään, kysyvät nämä. Tai vaaseenkinhan käsketään meitä pyrkimään sen takia kuin siellä on *ilo* ijäinen, perustelevat he katsomustaan edelleen.

Hyvin vähän löytyy kyllä tämän hedonistisen suunnan kirjallista esitystä. Ihmiset on kristismin synkkä askeettisuus, kaiken maallisen ilon halveksuminen, saanut ujostelevaan opissa iloiseen elämään pyrkimistä. Siksi on muodissa olla olevinaan hauskan halveksija. Elämässä, käytännössä on hedonistinen yhdyntäajatus kaikkein valtavin. Nekin, jotka sydämmensä pohjasta sanoovat inhoovansa kaikkea yhdyntää koskevaa, eivät omassa elämässään ole niinkään välinpitämättömiä yhdynnällisistä riemuista. Tuskin millään muulla alalla löytää näet niin tavatonta määrää teeskentelyä.

Hedonistisen suunnan etevin kirjallinen esittäjä on varmaankin kuuluisa tanskalainen hygienikko, terveydentutkija, J. P. Müller, jonka erinomainen kirja „Sukupuolimoraali ja elämän onni“ löytyy suomeksikin käännettynä. Hän kuitenkin painostaa että yhdyntätoverin on enemmän iloittava siitä, että saa rakastetulleen tuottaa yhdynnällisen hellinnän kautta suloisia hetkiä — eetillisesti korkean ylevä katsomus siis.

Mikäli hedonistinen yhdyntäkatsomus on löytänyt oikean vastauksen kysymykseen mitä yhdynnän kanssa on tehtävä, tarkastamme tuonnempana.

5. Legalistinen vastaus.

Nimitys legalistinen johtuu latinalaisesta sanasta *lex*, *legalio*, laki, laillinen. Tämä yhdyntä katsantokanta panee näet pääpainon sukupuolilyhteydessä sen laillisuuteen. Se vähemmän kyselee mitä varten olisi yhdyntää käytettävä; sen tärkeimpänä vaatimuksena vain on että yhtyvillä on lain suoma oikeutus yhdyntälliseen hellintäänsä. Lainsäätäjät ovat näet tuppautuneet pykälillään määräämään ihmisten näinkin yksityisiä ja hienoja suhteita. Voimassa olevan rikoslain mukaan on yhdyntällinen hellintä rangaistava rikos aina, kun se tapahtuu laillisen avioliiton ulkopuolella, paitsi jos avioliitto ennen tuomion julistamista heidän välillään tulee sitten solmituksi. Laillisen käsityksen mukaan on siis yhdyntä suvaittava vain laillisessa avioliitossa olevain kesken. Legalistit pitävät tästä nyt vain kiinni.

Alkuperäisin pyrittiin määräämään vain avioliitossa olevan naisen sukupuolilyhteyttä, jota vastoin miehillä ja muilla naisillakin oli vapaat kädet lemмен leikeisään. Tämä aviovaimon oikeuksien rajoitus johtui varmaankin miesten mustasukkaisuudesta ja vaatimuksesta että hänen elättämänsä lapset ja hänen omaisuutensa perijät piti olla hänen omia jälkeläisiään. Tästä ei tietysti voinut olla muuten takeita niinä aikoina kuin jyrkästi kieltämällä avionaista muihin miehiin yhtymästä. Jo Mooseksen „kymmenissä käskyissä“ oli kielletty „himoitsemasta lähimmäisensä emäntää“; isännästä ei ole vielä mitään kieltoja. Ja ankara olikin Mooseksen tuo-

mio „toisen miehen omaisuuteen kajoomisesta“: molemmat yhtyneet piti kivitettämän kuolijaaksi. Yksin vaimonsa tämmöisestä rikoksesta epäileminenkin oikeutti miehen viemään naisen papin luo, joka kokosi tempelin lattiapölyä ja laittoi siitä juoman tälle, julistaen juojalle uhkan, että lanteet kuivukoot ja sisukset turvotkoon, jos epäilty on syyllinen. Kaiken tämän ankaruuden tarkoituksena oli kuitenkin, ei itse yhdynnän rankaiseminen, vaan miehen omaisuuden suojeleminen. Tämä näkyy siitäkin, että jos mies oli viekoitellut „neitseeseen“, niin pääsihän tästä „omaisuuden tarvelemisestä“ sillä, että antoi isälle huomenlahjan. Kauppaaminen, jota siis jo siihen aikaan harjoitettiin, oli muuten ankarasti kostettava teko; samoin sukulaisyhdyntä.

Varsin vähitellen kehityttiin sitten siihen, että kaikellainen yhdyntähellintä sekä naisen että miehen puolelta, ulkopuolella laillisen avioliiton, katsottiin rikolliseksi. Meidän lainsäädäntömme tuntee useampia lajia yhdyntärikoksia. Näitä on haureus, aviottomain yhdyntä, joka voi olla salavuoteutta erilaisine raskauttavine seikkoine ja ammattihaureutta; huoruus, kun jompikumpi tai kumpikin on avioliitossa: yksinkertainen ja kaksinkertainen huoruus; sekaantumiset: eläimiin, samaan sukupuoleen, sukulaiseen; lastenraiskaukset, alle 17 vuotta olevien kanssa paitsi avioliitossa; väkivaltaisuuDET, joihin luetaan myöskin mielipuolen ja tunnottomassa tilassa olevan kanssa yhtymiset; ja viimeksi yhdyntä muiden näkyvissä. Kuten luetellusta näkyy, pitävät legalistit siis tarpeellisena rangaistus-uhalla määrätä aikuistenkin ihmisten oman ruumiinsa käyttöä: ei

siis ihminen saa itse olla herra edes omalle ruumiilleenkaan.

Tämä legalistien käsitys, että yhdyntää varten on pääasiallisesti vain hankittava asianomainen lupa, avioliittovahvistus, on suurimman joukon vastaus siihen kysymykseen, mitä yhdynnän kanssa on tehtävä. Kun sen takana on kirkko ja vielä valtio lisäksi, ei se ole suuriakaan tarvinnut puolustella oppiaan, päin vastoin voi se, ja on niin tehnytkin, monella tavalla vaikeuttaa ja tuketa asiassa toisin ajattelevain suut pelkällä suurella vallallaan. Siksipä löytyykin, verrattuna kannattajainsa suureen laumaan, kovin vähän legalistisen katsantokannan kirjallisuutta. Heistä, jos kestään, voi sanoa, että „lepäävät laakereillaan“. Pääasiallisin puolustus opilleen on legalisteilla se, että sukupuolilyhteys ulkopuolella laillisen avioliiton on vastoin jumalan tahtoa, on syntiä, että „hyvät tavat“ vaativat naisen ja miehen olemaan „puhtaita“ avioliittoa solmitessaan, että niin pian kuin vähänkin höllitetään tästä vaatimuksesta, avataan „siveettömyydelle“ portit yhdyntäelämässä. Lisäksi huomauttavat, että avioliiton ulkopuolisissa yhdynnöissä naiset tulisivat viekoitelluksi avioliittolupauksilla, syntyisi yksinäisiä lapsia, levitettäisiin tarttuvia tauteja, jouduttaisiin antautumaan yhden ja toisen kanssa, menettäen siten ehyttä persoonallisuuttaan valitulleen. Siksi on heidän mielestään hellelittämättä pidettävä sukupuolilyhteys laeilla aisoissa.

Tämän legalistisen suunnan suuri mahtavuus ei suinkaan perustu sen ajatusten erinomaisempaan oivallisuuteen. Yhdynnän laeilla määräileminen kävi omis-

tavilla luokilla, jotka tietysti olivat samalla lainsäätäjävallat, välttämättömäksi omaisuuksien suvussa pysyttämiseksi. Kun sittemmin kirkko otti ihmisten miltei kaikki asiat huostaansa ja raamatullisia kirjailijoita tutkimalla oli ymmärtävinään jumalan suvaitsevan korkeintaan avioliitossa saastaisuutta harjoitettavan, valtasi kirkon vaikutuksesta tämä legalistinen oppi kaikkien mielet. Mikäli legalistiset väitteet pitävät kutinsa, tulemme tuonnempana koettamaan.

6. Esteettinen vastaus.

Esteettinen eli ihanteellinen katselutapa pitää yhdyntää jonakin erinomaisen ihanana silloin, kun se tapahtuu hellyyden osoituksena rakastavain kesken, ja saarnaa kaiken ihmis-yhdynnän kohottamista hellinäksi, jossa ihanteellisilla tunteilla fysiologisen rinnalla olisi tärkeä sija. Estetiikka on sen tieteen nimi, jossa käsitellään kaunista, ihanaa; siksi kutsumme suuntaa esteettiseksi eli, vapaasti suomennettuna, ihanteelliseksi.

Tämä käsitystapa ei voi myöntää yhdynnän koskaan olevan mitään saastaista, vaikka se inhookin yhdyntää, joka ei ole hellimistä; siinä se erkanee jo puritaanisuudesta, kaiken yhdynnän saastaisuutena pitämisestä. Tämä käsitys väittää, että yhdyntäelimet, kuten huuletkin, ovat ihmisellä erityiset hellimiselimet, joten fysiologit ovat pahasti erehtyneet vakuuttaessaan, että yhdyntäelimien ainoa tehtävä olisi palvella vain lisään-

tymistä. Tämä katselu myöntää kyllä yhdynnän arvon ihmisen ruumiillisellekin hyvinvoinnille, mutta pitää tarpeellisena yhdyntätoverin *valinnan* hellinnän vaatimusten mukaisesti. Tämä suunta tunnustaa samaten rehellisen ilonkin nauttimisen arvoiseksi, vaan lisää siihen, että sitten se ilo vasta ilolta maistaakin, kun yhdyntä on armaansa kanssa hellintää. Ihanteellinen katsantokanta inhoo äärimmilleen yhdynnässä virallisuutta, kontrahteja, lakipykäläin laatijoita ja poliiseja, ja tunnustaa yhdynnälle vain rakkauden lain pätevyyden.

Kuten tästä näkyy, pitävät estetiikot s. o. esteettisen katselun kannattajat, yhdynnässä hellimistä pääasiana. Runoilijat ylistävät kauniin ihanteelliseksi rakastavain huulten yhtymistä, suudelmaa; tämä katsantokanta sanoo, että sukupuoliyhdyntä on hellintä suudelmaa, että yhdyntä aina pitäisi olla samaan hellintäin lajiin kuuluvaa kuin suutelukin. Asian luontoon kyllä kuuluu, että yhdyntä on vain sukupuolihellimistä, jolle sukulaishellintä on tietysti vierasta ja töykäisevää. Siinä erkaanee se siis jo suutelemisesta, joka voi käydä päinsä lasten ja vanhempainkin välillä. Tosin sukulais- ja sukupuoli-suuteluissakin on väli. Vielä tuntuvamman täytyy tämän luonnollisesti olla yhdynnässä.

Paitsi tätä *hellimisen* teroittamista yhdynnässä, opettaa tämä esteettinen vastaus vielä yleensä kohottamaan, jalostamaan ja sielullistuttamaan yhdynnän. Yhdyntänautinto s. o. ne suloiset mieluisan tunteet, jotka yhdynnään voivat olla yhdistetyt, ovat, selittää se, viidestä nautinnon eri aineksesta muodostuneet. Ensiksikin nauttivat yhtyvät siitä, että yhdyntä-elimet, joihin mie-

hellä on luettavat myöskin siitesäiliöt ja eräät rauhaset, saavat olla toiminnassa: kiihoittua ja kiihoittaa, erittää ja ottaa vastaan eritteitä, ja lauveta jännitystilastaan, tensionista. Tätä nautinnon osaa, joka tuntuu olevan voimakkain jännitystilan juuri purkautua alkaessa n. s. orgasmissa, kutsumme me fysiologiseksi nautinnoksi. Sitä tuntevat jo eläimetkin, vaan ei se silti ole sen eläimellisempää kuin esim. ruoan nauttiminen, josta eläimetkin tietysti tuntevat nautintoa. Tämä fysiologinen tunne ei siis itsessään ole mikään alhainen tunne, joskaan ei korkeakaan: on vain paljas luonnon tunne.

Toinen nautinnon osa on siinä, että tuntee nautintoa siitä, että tämä fysiologinen nautinnontunne saavutetaan toiseen sukupuoleen kuuluvan kanssa. Nimitämme tätä seksuaaliseksi eli sukupuolinautinnoksi. Fysiologinen yhdyntäkaipuu voidaan näet tyydyttää muutenkin esim. itsetekoisen tyydytyksen n. s. itsestaastutuksen, onanian kautta tai esim. samaan sukupuoleen kuuluvan kanssa, jolloin tietysti sukupuolinen tunne jää pois. Tämäkään seksuaalinen tunne ei vielä ole arvoltaan muuta kuin luonnon tunne sekään.

Mutta yhdyntään voi liittyä korkeampiakin tunteita. Jos yhdyntä tapahtuu rakastavain välillä, niin saattaa siihen liittyä verrattain voimakas nautinnon lisä siitä, että saa armastaan helliä. Nimitämme tätä nautinnon osuetta intiimiseksi eli hellyystunteeksi. Tämän hellän tunteen tunnustavat ihmiset hienoksi, ihanteelliseksi ja yleväksi, siis korkeammaksi tunteeksi. Mikäli eläinten pariutumisissa on milloinkaan tätä tunnetta, ei ole vielä selvitetty. Tämä hellyystunne jalostaa ja kohottaa yh-

dynnän jo yksinkin ihanteellisten asiain joukkoon, lyö siis yhdynnän saastaisuuden huutajille vasten suuta.

Mutta vielä muitakin korkeampia tunteita saattaa oikea yhdyntä sisältää: siihen voi liittyä suuri myötäilon tunne, suuri nautinto siitä, että rakkaimmalleen saa tuottaa onnen hetkiä. Tämä myötäilon tunne, jota kutsumme yhdynnän altruistiseksi tunteeksi, on selvästi ylevämpiin tunteisiin kuuluva: iloita toisen ilosta ja vielä siitä, että saa olla toiselle ilon tuottajana.

Kolmas hieno tunne voi vielä muodostaa yhdynnän suloa: yhtyvät henkilöt saattavat suuressa määrin herättää toistensa ihailua henkisesti ja ruumiillisesti. Ihmisruumiskin sisältää näet melkoisen paljon kaunista muodoissa, värissä, pehmoisuudessa, ihon hienoudessa j. n. e. Mutta tätä ihailua herättävää voi sittenkin olla ihmisen henkissä puolessa, sieluelämässä, persoonallisuudessa, miltei rajattomiin. Järjen terävyys, ajattelun selvyys, korkeat ihanteet, miellyttävä puhetapa, hieno ja tuntehikas sielu, luonteen rohkeus, tarmo ja ylevyys, suureen palava mieli, miellyttävä käytös — kas niissä monine eri vivahduksineen mitä runsainta aihetta herättämään ihailun hienoja tunteita. Tätä ihailtavan muodostamaa nautintoa sanomme esteettiseksi eli kauneudelliseksi nautinnoksi. Selvää on kai jokaiselle, että nämä kauneudellista nautintoa antavat tunteet kuuluvat erittäin korkeihin ja ihanteellisiin tunteisiin.

Tietysti nämä kolme korkeampaa tunnetta: intiimi-
nen, altruistinen ja esteettinen voivat liittyä muihinkin toimintoihin kuin yhdyntään; mutta yhdynnässä voivat ne kuitenkin henkilöillä, jotka ovat tässä suhteessa tar-

peeksi korkealla, esiintyä varsin valtavana riemuna. Kun yhdyntäkatsomuksessa on saastaisuus monia vuosisatoja mielissä kummitellut, on useille ehkä useimmillekin tämä estetiikkojen puhe yhdynnän ylevämmästä puolesta vallan käsittämätöntä.

Kun tätä yhdynnän jalostuttamista olen lähemmin selviteltyt ensin kirjassani „Sukupuolilyhteys taidenautinnoksi“, joka otettiin takavarikkoon (!) painoylihallituksen vaatimuksesta ja josta Helsingin raastuvanoikeus sakoitti (!) minua viime kesäkuussa 500 mk., sekä sittemmin kirjassani „Ihanteellinen yhdyntä“, en tässä lähemmältä ota esteettistä suuntaa esittääkseni, vaan viittaan lukijan tutustumaan niihin.

Tämä esteettinen yhdynnän katselutapa on kokonaisuutena oikeastaan vasta minun esittämäni. En tunne ainoatakaan muuta, joka kirjallisesti tai luennoissa olisi tätä yhdyntäkatsomusta selittänyt. Palasia, yksityisiä ja hajanaisia ajatuksia tähän suuntaan on kuitenkin varsin viljalti varsinkin uudemmassa sukupuolikirjallisuudessa tavattavana. Niinpä prof., lääket. toht. G. Herman kirjoittaa teoksessaan „Genesis“: „Meidän on etsittävä vapahduksen tietä ei halveksimalla sukuviettiä, kuten hurmahenget tekevät, vaan käsittämällä ja ymmärtämällä sukupuolisten vaistojen kauneutta, kuten, yliihminen kykenee tekemään. Meidän ei ole tukahdutettava viettiä, vaan tehtävä sille *ihanne, joka on niin korkea että kaikenlainen alentava tyydyttäminen siten tulee mahdottomaksi* — — —. Meillä täytyy olla *korkeampi sukupuoliesteettinen nautinto* eikä alhainen sukupuolihimo, taikka nykyajan veltto moraali syöksee kult-

tuurimme rämeikköön, kuten kävi Rooman kulttuurin rappeutumisensa aikana.“

Toht. Max Zerbst sanoo kirjassaan „Philosophie der Freude“ (Ilon viisaustiedettä): „Ilo tekee meidät voimakkaiksi ja terveiksi, mutta suuttuminen ja katkera mieli heikontavat ruumiin ja sielun, tekevät meidät kurjiksi ja sairaiksi. Ilo raivaa pois kaikki ne esteet, jotka mielen katkeruus asettaa terveen kehittymisen tielle ja jotka lamaannuttavat elimistömme tärkeimmissä toimissaan. Ilo antaa vartemme kukoistaa, vahvistua ja viihtyä, se saattaa henkemme kykeneväksi nuoren reippaana vilkkaasen ja valtavaan toimintaan . . . Sukupuolinautinnon onnenhuumaus on kaikkein syvällisin ilo. Sukuvietti on ihmiselämän mahtavin luonnonvoima. Se on ainoa vaikutin, mikä sitoo miljoonia ihmisiä elämään; tekee elämän elämisen arvoiseksi ja tekee heidät kykeneviksi kestämään kaiken hädän ja murheen, surun ja valituksen, mitkä seuraavat olemista. Tuhannet tarttuisivat revolveriin, ellei heillä olisi rakkautta. Aistillisen onnenhUMAN halveksiminen on äärettömintä luonnottomuutta. Ei ole pyrittävä vastustamaan eikä hävittämään sitä, vaan päinvastoin kehittämään ja jalostamaan. Rakkaus on verraton onnenlähde. Hyvä „ars amandi“ (rakastamisen taito) sanan jaloimmassa ja laajimmassa merkityksessä kuluttaa vielä lapsenkenkiään. Vielä on etsittävä ja kehitettävä onnenhUMAUKSEN muotojen autuuttavaa täydellisyyttä, ei alaspäin sairaalloista turmeltumista kohti, vaan ylöspäin elämän terveintä ja kauneinta kukkeutta kohti.“

Ennen olen jo huomauttanut että J. P. Müller, joka

peruspohjaltaan, kuten Zerbstkin, on hedonisti, monin paikoin kuuluisassa kirjassaan „Sukupuolimoraali ja elämän onni“ selittelee kuinka tarpeellista on kohottaa ja jalostaa yhdyntä ja panee siinä pääpainon juuri altruistiselle myötäilon tunteelle. A. Nyströmin kirjoissa löytää myöskin useita paikkoja, joissa viittaillaan sukupuoliyhteyden sielullistuttamiseen, aistilliseen henkisemmän nautinnon yhdistämistä. Yksinpä niinkin vanhoilisten kuin norjalaisen pastorin Klavenesin sukupuoli-kirjoissa löytää paikkoja, joissa tahdotaan yhdyntään saada ihanteellistakin liitettyksi, vaikka pauhataankin samalla sukupuolipuhtaudesta.

Tämän esteettisen katselukantamme tarkemman puolustelun ja arvon tulemme esittämään myöskin tuonempana kirjassamme.

Näiden kuuden perusvastauksen lisäksi löytyy vielä tavallaan seitsemäskin, jonka tähän toisten perään nyt liitämme.

7. Ekonomistinen vastaus.

Tämä ekonomistinen eli, kuten sitä suunnan kannattajat erityisemmällä mielirakkaudella kutsuvat, materialistinen vastaus ei katso itse yhdynnän kanssa tarpeelliseksi mitään tehdä. Se näet julistaa uskon varmuudella että yhdyntä on semmoinen kuin se on *taloudellisten syiden tuloksena*. Taloudellinen kehitys, varsinkin tuotantomuotojen, määrää näiden mielestä ei ainoastaan yhdyntäolot, vaan kaikinpuolisen ihmis-

elämän, täydellisesti ja kokonaan: „historian materialistinen käsitys“. Senpä vuoksi juuri kun kaikki riippuu tuotannollisista tekijöistä on varsin turhaa ja hyödytöntä, sanovat he, puuhailla erityisten yhdyntäkysymysten kanssa. Ainoa mitä on tehtävä, on vaikuttaa tuotannon kehitykseen, pääasiallisesti äänestämällä Mäkeliniä, Murrosta, Valpasta, Miina Sillanpäätä eduskuntaan. Oikeastaan tämäkään, enemmän kuin mikään muukaan ihmisteko, ei ole, näiden mielestä, ihmisen omassa vallassa, vaan tuotannon muodot panevat ihmiset sitä tai tätä tahtomaan ja toimimaan, niin että meille ihmisparoilta ei oikeastaan jää muuta tehtävää kuin „katsella päältä“, ja ehkä huutaa „hyvä“ ja taputella käsiämme sille, mitä esim. mainitut arv. kansalaiset toimittelevat tietysti „taloudellisista syistä“. Muuten paljon onkin siltä taholta koetettu tehdä meidän muiden ihmisten katselijoina työntämiseksi.

Ekonomistinen yhdynnän katselutapa on sekin valtavan voimakas: virallisesti on sen takana koko sosialidemokraattinen puolue kaikkivaltainen sanomalehtimiehinneen ja agitaattoreineen. Siksi ei mikään oikeaoppinen lehti käsittele yhdyntäkysymyksiä, vaan naureskelee meille tyhmille ihmisille, jotka emme tiedä että „kaikki riippuu taloudellisista syistä“. Siksi on „Työmies“ tietysti kieltäytynyt ottamasta palstoilleen minun kirjoituksiani näistä asioista, siksi „Kansan Lehti“ ei huolinut uutisia yhdyntäkysymyksiä käsittelevistä luennoistani, enemmän kuin Työmieskään j. n. e. Tässä syksyllä takäläisellä Työväentalolla pidetyssä siveellisyysskokouksessa tuli päätökseksi että kokous katsoo yhdyntäolot

kokonaan seurauksiksi taloudellisista syistä, joten siveellisyyksiasian ajajain on vain liityttävä sos. dem. puolueen kanssa ajamaan taloudellisia muutoksia: äänestämään heikäläisiä eduskuntaan. Kaukana siitä että puolueen jäsenet yleensä olisivat tätä mieltä; mutta puoluepomot ovat jyrkästi ja johdonmukaisesti suunnan takana ja joukko on voimaton näitä vastaan. Onpa Sörnäisten, Helsingin, Salon ja Oulun työväenyhdistyksien johtavat kieltäytyneet edes maksusta luovuttamasta saliaan minun sukupuoliluennoilleni, ettei kai tyhmiä työläisparkoja tulisi eksymään hyödyttömiin sivuharrastuksiin pois oikealta luokkataistelun-uralta. Näin käsitetään siis yhdyntäasioita näissäkin uusinta aikaa, kuten kehuvat, edustavissa piireissä. Kuinka köykäistä ekonomistisen suunnan opit yhdynnässä ovat saamme tuonnempana nähdä.

Yhdistettyjä vastauksia.

Paitsi näitä peruskatseluja löytyy vielä useita yhdistelmiäkin näistä. Tässä esitettäköön nyt nekin.

Puritaanis-fysiologistinen käsitys. Tämä myöntää sukupuolilyhteyden saastattomaksi hedelmöittämistapauksissa, vaan saarnaa sen likaisuutta ja elämellisyyttä kaikissa muissa tarkoituksissa. — Suunnalla runsaasti kannattajoina varsinkin kirkollisten joukossa.

Legalistis-puritaaninen käsitys. Tämä katselutapa ylistää yhdynnättömyyttä ennen laillisen avioliiton solmimista tavoiteltavaksi puhtaudeksi ja julistaa kaiken yhdynnällisen hellinnän ulkopuolella avioliiton saastai-

suudeksi; mutta avioliitossa voi kyllä yhdynnällä mäsäillä. Näin päätteleviä löytyy ainakin toinen puoli Suomen kansasta.

Legalistis-fysiologistinen käsitys. On sitä mieltä että yhdyntä on ehdottomasti käytettävä vain lastensiittämistä varten, mutta lisää että sitäkin on sallittava ainoastaan laillisissa avioliitoissa. Käsitys on yleisempi kuin puhdas fysiologistinen.

Puritaanis-legalistisfysiologistinen käsitys on muuten samallinen katselutapa kuin edellinenkin, paitsi että katsoo ihmisen maailmaan laittamisen ulkopuolella avioliiton saastaiseksi teoksi. Koko paljon kirkollisissa piireissä tämänkin rutivanhoillisen katsantotavan takana.

Naturalistis-legalistinen käsitys. Pitää ruumiillisen hyvinvoinnin kyllä yhdyntään oikeuttavana, vaan sanoo että tätä hyvinvointiaankin saa hakea vain laillisessa avioliitossa. Suunnalla Suomessa vain joitakin kannattajia.

Hedonistis-legalistinen käsitys. Tämä vankasti edustettu yhdynnän katselutapa selittää yhdynnän kyllä huviksi, vaan vaatii ankarasti että siihen hauskuuteen on ensin hankittava asianomainen avioliiton vahvistus.

Hedonistislegalistis-puritaaninen käsitys. Niin kummalta kuin kuuluneekin, olen tavannut koko joukon ihmisiä, jotka edellä mainitulla kevyellä tavalla muuten yhdynnästä ajatellen ovat kuitenkin vielä sitäkin mieltä että yhdynnällinen lystinpito ulkopuolella laillisen avioliiton on — epäpuhtautta, saastaisuutta.

Esteettis-fysiologistinen käsitys. Luennoissa esittäessäni meidän estetiikkojen yhdyntäkatsomusta, tarjosin

tilaisuutta väittelyyn esittämistäni mielipiteistä. Silloin kuulin joitakin hyväksyvän esteettisen katselukantani, mutta lisäsivät että se ihanteellisilla tunteilla sielullistettu yhdyntä on käytettävä ainoastaan lisääntymistarkoituksia varten. Ruotsalainen kuuluisuus Ellen Key painostaa kirjoituksissaan erittäinkin tätä hedelmöittämisyhdyntän ihanteellisilla tunteilla ylentämistä. Siellä täällä tapaa samallaisia ihanteellisia puheita sukupuoli-kirjallisuudessa. Nämä idealistit luulevat tämän yhdyntän hienouden suurestikin vaikuttavan ihmissuvun jalostumiseen, jossa tarkoituksessa he asiasta puhuvatkin.

Legalistis-esteettinen käsitys. Katselutapa on aivan samaa mieltä kuin mekin että yhdyntän aina pitäisi olla hienojen tunteiden jalostamaa hellintää, vaan sitä ei saisi koskaan tapahtua laillisen avioliiton ulkopuolella. Olen tämän ajatuksen lausujia tavannut vain väittelytilaisuuksissa.

Näidenkin yhdisteltyjen katsantotapojen arvosteluun käymme sitten yhdessä toisten arvostelujen kanssa.

Yhdyntä eri näkökannoilta.

Voidaksemme nyt arvostella esittämiämme erilaisia vastauksia siihen kysymykseen mitä yhdynnän kanssa on tehtävä, ja oikean vastauksen tähän kysymykseen löytämiseksikin tarvitsee meidän tässä tarkastaa yhdyntää terveydelliseltä, taloudelliselta, oikeudelliselta, sosiaaliselta, siveydelliseltä, kauneudelliselta ja uskonnolliselta näkökannalta.

a. Yhdyntä terveyden kannalta.

Kuten muistetaan, asettaa naturalistinen katsomus oikeastaan terveyden ainoaksi tarpeelliseksi silmämääräksi yhdynnässä, ja että suunnan toimekkain puolustaja pohjoismaissa, toht. A. Nyström, väittää koko yhdyntäkysymyksen tulevan ratkaistuksi pelkästään yhdynnän oikean terveystopin kautta. Paitsi näitä, on vielä jotenkin yleistä luulo, että yhdyntäkysymykset ovat parhaasta päästä terveystopillista laatua ja että yhdyntäkysymysten käsittelyyn siten ehdottomasti tarvitaan lääkäri. Tästä siis näkyy miten tärkeä sija, väärin kyllä, hygieenisellä, terveystieteellisellä puolella pidetään yhdyntätutkimuksessa olevan. Kiinnitämme mekin senvuoksi

ensiksi huomiomme tähän. Tätä varten ei ole kuitenkaan tarpeellista meidän esittää yhdynnän kaikenpuolista terveystoppia; tässä riittää vain näyttää missä suhteessa yhdyntä on terveyteemme.

Terveys, mitä se on? Ruumiimme on kokoonpantu lukuisista osista, joilla kullakin on erikoinen tehtävänsä toimitettavana. Näitä osia kutsutaan elimiksi, orgaaniksi, ja tämä tehtävä saattaa olla joko jotakin verrattain itsenäistä, ruumiin muihin elimiin vain vähän vaikuttavaa, kuten esim. silmien; tai on se mitä läheisimmässä yhteydessä muiden ruumiinosain toimintaan, esim. sydämen sykintä. *Terveys on nyt tämä elinten kyky toimittaa tehtäviänsä.* Kun tätä kykyä saattaa olla suuremmassa ja vähemmässä määrässä, niin voi terveyttäkin olla enemmän tai vähemmän. Vielä puhutaan yleisestä terveydestä, jolla tarkoitetaan toisistaan riippuvien elinten toimintakykyisyyttä, ja paikallisesta sairaudesta s. o. kyvyttömyydestä, joka haittaa vain jotakin yhtä itsenäistä elintä.

Elimen tilapäinen kykenemättömyys toimintaan saattaa aiheutua siitäkin että sen toimintavoima on käytetty, tila jota nimitetään väsymykseksi, ja joka siis on eroitettava sairaudesta, elimen jatkuvasta kykenemättömyydestä. Miehellinen yhdyntäelin, hellin, esim. raukeaa joksikin aikaa eritykseen asti hellittyä, todistamatta tietenkään vielä elimen terveyden puutetta.

Ruumiillinen ja sielullinen elämä ovat mitä lähimmäisessä vuorovaikutuksessa toisiinsa. Elinten ponteva toiminta ja suuri toimintakykyisyys, ruumiillinen hyvinvointi, herättää mieluisia tunteita ja antaa elämäniloa,

jotka taas puolestaan tekevät ihmisen tyytyväiseksi ja elämänhaluiseksi, mikä tila pyrkii ilmaisemaan itsensä työnä ja touhuna.

Mitä vaikuttaa nyt yhdyntä ja yhdynnättömyys tähän ruumiilliseen hyvinvointiimme? Hyvin erilaisia vastauksia on tähän kysymykseen lääkärien taholta annettu. Toiset selittävät yhdynnän edistävän hyvinvointiamme, toiset taas sen sitä vähentävän ja vielä kolmannet ettei yhdynnällä itsessään ole terveyteemme sitä eikä tätä vaikutusta. Helppo on tutkijan huomata, kuinka lääkärien mielipiteitä tässä asiassa useimmin ovat olleet muodostamassa muut kuin yhdynnän terveystieteelliset tutkimukset. Niinpä uskonnollismieliset melkein poikkeuksetta saarnaavat yhdyntäin harventamisen ja lopettamisenkin suurta terveydellistä hyötyä. Tietysti ei yhdyntää terveyden kannalta arvostellessa voi tällaisille lausunnoille suurta arvoa antaa.

Kieltämättä on yhdyntäelimillä kummallakin sukupuolella verrattain itsenäinen toiminta. Ei kenenkään lääkärin päähän pälkähtäisi asettaa niiden toimintaa ruumiin elämälle yhtä tärkeäksi ja välttämättömäksi kuin esim. sydämen, keuhkojen, munuaisten, suoliston tai aivojen. Silti ei vielä ole kuitenkaan jo todistettu, ettei yhdynnällä olisi vähintäkään vaikutusta hyvinvointiimme. Kamarissaan mietiskelemällä ei tämä asia mielestämme kuitenkaan selvene: tarvitsee tarkata elämää siinä suhteessa.

Yhdynnättömyys. Miehisä on tämän toiminnattomuuden terveydellisten vaikutusten vaarinottaminen sangen vaikea tehtävä kovin niukan aineiston takia.

Löytyy näet varsin vähän koko ikänsä pidättyneitä miehiä: vaikka etsimällä olen etsinyt, en vielä ainoatakaan ijäkkäämpää semmoista ole tavannut, s. o. ei ole kukaan tapaamistani ijäkkäimmistä poikamiehistä väittänyt todellisena poikamiehenä säilyneensä. Miesten koko iän kestävästä pidättyväisyydestä en siis voi antaa havaintoihin perustuvaa lausuntoa. Naisten yhdynnättömyyden tutkiminen kohtaa aivan yhtä suuria vaikeuksia, ehkä ei niin paljon aineiston vähyyden vuoksi, vaan sen takia että yhdyntäasiain häpeällisenä pitäminen estää yksin lääkärejäkin tästä tietoon pääsemiseen.

En ole myöskään henkilökohtaisesti tavannut lääkärejä, jotka itse olisivat tästä tehneet vaarinottoja. Vanhuuteen asti kestäneestä pidättyväisyydestä ei meillä siis vielä ole luotettavia, havaintoon nojautuvia tietoja.

Kolmeen-, neljäänkymmeneen ikävuoteen säilyneitä naisia olen kohdannut joitakuuta ja pari semmoista miestäkin. Mitään huomattavaa häiriötä heidän elämässään en tavannut. Tämän ei kuitenkaan tarvitse vielä todistaa pidättyväisyyden haitattomuutta kaikille miehille ja naisille. Tässä suhteessa löytyy näet hyvin erilaisia ihmisiä, sen olen kyllä vaarinottanut sekä itse että moni muu lääkäri. Löytyy näet naisia ja miehiäkin, jotka osoittavat suurempaa tai vähempää puutteellisuutta yhdyntäelämässään, ja on kaikkea syytä luullakseni että nämä manitsemani pidättyneet kuuluivat aistillisessa rakkaudessa kuolleeseen joukkoon. Toht. Nyström kertoo monia tapauksia, missä yhdynnättömyys oli häirinnyt elämän säännöllistä juoksua ja kuinka joissakin esimerkeissä oli sukupuoliyhteyden harjoituksen kautta sittem-

min hyvinvointi palannut; jotkin muut lääkärit ovat ilmoittaneet tehneensä samoja huomioita. Kristianian yliopiston lääketieteellinen tiedekunta on kuitenkin antanut lausunnon ettei yhdynnästä missään tapauksessa ole terveydellisiä haittoja, kai mikäli he ovat vaarinottaneet.

Syystä tai toisesta kestänyttä ajoittaista yhdynnättömyyttä on varsin viljalti tutkimus-aineeksi. Sen mukaan kun minä itse olen näitä tällaisia tapauksia tarkastellut, on niihin yleensä ollut yhdistetty elämän pikkuhäiriöitä, epämukavuuksia ja vähentynyttä työkykyä, taipumusta itsetekoiseen sukupuoliytytykseen (onaniaan), mielen harhailua, levottomuutta, ärtyisyyttä, unettomuutta, päänkivistystä, yhdynnälliset mielikuvat valtaileet mielen. Mainitut häiriöt ovat olleet sitä vakavampia, kuta kauemmin yhdynnättömyyttä on kestänyt, riippuen sen lisäksi henkilön suuremmasta tai vähemmästä eroottisuudesta, sukupuoliivoimakkuudesta. Joillakin naisleskillä kiusaa yhdynnättömyys toisinaan elämän lähes pois suunniltaan.

Yhdynnättömyyden vaikutukset nuoruusvuosina, 15:sta ikävuodesta 30:nteen vuoteen, tuntuvat riippuvan siitä minkä verran yhdynnällistä kiihoitusta, luonnollista, itsekoista tai mielikuvituksellista, on harjoitettu, kuin myöskin synnynnäisestä taipumuksesta yhdyntään. Henkilöt, sekä naiset että miehet, joilla ei yhdyntäkaipuuta ole herätetty, eivät näy yhdynnättömyydestään kärsivän mitään häiriöitä, paitsi osittaista kyvyttömyyttä yhdyntään; mutta jos on yhdynnästä esimakua tavalla tai toisella, kuten useimmilla nuorilla, on yhdynnättömyydellä yleensä niitä seurauksia, joita vasta luettelin.

Paitsi tätä vaivalloista vaarinottotapaa, on ja useimmin järkeilemällä koitettu päätellä yhdynnättömyyden vaikutuksia terveyteen. Suuren yleisön joukossa on tämä menettelytapa tavallisin, vaan ihmetellä täytyy että tosiasioiden tarkkaamiselle tietonsa rakentamaan totutetut, kuten esim. lääkärit, voivat ottaa kamarissaan mietiskelemällä yhdynnättömyyden terveydellisiä vaikutuksia ratkaistakseen. Tämmöisten mietiskelijäin puolelta on päätelty että kun miehen hedelmöittävä erite sisältää ihmisruumiin jaloimpia nesteitä, niin sen ruumiista poistuminen on suuri elonvoimain menetys, joten pidättyväisyys vankistaa miestä, ja yhdyntä heikontaa sitä suuremmassa määrässä kuta useammin sitä käytetään. Toht. Max Oker-Blom, joka meillä käy vielä jonkinlaisena sukupuoliasiaain tuntijana, järkeilee kirjassaan „Sieluelämä ja viettielo“ että yhdynnättömyys lisää ja kehittää sieluelämän välikappaleita, isoja aivoja, on siistavattoman suuresta arvosta. Löytyykö todellisuudessa tämmöisiä mainioita tuloksia yhdynnättömyydestä, sitä hän ei edes yritäkään konstateerata, todeta, niin varma on hän uskossaan. Semmoinen tiedemies meitä hymilyttää. Päätelmänsäkin ovat muuten odottamattoman keveitä.

Mitä taas tulee siihen elonvoimain menetysjuttuun, niin sekin on yhtä „tieteellistä“ kuin Max Oker-Blominkin kamariviisaus: tosiasioiden tarkkaamiselle välinpitämättömiä päätelmiä. Ensimmäinen erehdys on jo siinä että ei ole välitetty tämän voimain menetysopin julistajain puolelta ensin ottaa selvää, onko siiteneste todellakin „ruumiin jalointa voimanestettä“. Koko puhe

suuresta voimain menetyksestä olisi silloin jäänyt kurkkuun. Siite-eriteneste sisältää näet niin mitättömän vähän ruumiille arvokasta ainetta, ettei maksa vaivaa puhua sen erityisemmästä jaloudesta. Monet sivistyneetkään ihmiset eivät tunnu tietävän tai muistavan, että itse nesteosalla tätä eritettä ei suinkaan ole mitään jo hedelmöittävää voimaa, vaan että siinä uiskentelevat pikkusolut, siittosolut, siihen yksin kykenevät, että nesteen tehtävänä on vain olla lisänä siihen väliaineeseen, mediumiin, jossa nämä siittiöt pääsevät uiskentelemaan määränsä päähän. Kuinka luonto olisikaan niin tyhmä, että se tämmöiseksi siittosolujen uimavedeksi varustaisi „ruumiin jalointa nestettä“! Siitteen tärkein aines, nämä siittiöt, vaihtelee paljoudeltaan, ollen sitä sen mukaan enemmän tai vähemmän kuin yhdyntä tapahtuu harvempaan tai tiheämpään, joten on siinä jo luonnollinen regulaattori, joka tasoittaa ja estää liiallisemman siittiöiden hukkaantumisen. Näitä soluja valmistavat elimet, kivekset, toimivat muuten suurella säännöllisyydellä, jota juuri nimeksi vain voi häiritä yhdyntäin lukuisuus. Siittiöitä syntyy siis jotenkin yhtäläisesti, vaikka henkilö ei koskaan ketään hellisi. Tietämättömät vielä luulevat että pidättyvillä siite imeytyy muka takasin ruumiiseen, luulo, jonka tutkimus on osoittanut aivan perättömäksi. Kerta muodostunut siite poistuu näet aina ruumiista joko sitten yhdynnässä tai yö- ja päivävuotoina tai vähitellen veden mukana. Tästä nyt siis käy selville, miten perätöntä on koko peloitus ruumiin elinnesteiden hukkaan kuluttamisesta yhdynnöissä.

Aivan yksinkertaiset vetoovat lisäksi voimain me-

netys-uskossaan siihen omaan kokemukseensa, että yhdyttyä mies raukenee. Se on usein kyllä totta, mutta ei vielä mikään todistus suuresta elonvoimain tuhlaamisesta. Tämä raukeus on näet vain seuraus sen yhdynnällisen jännitystilän laukeamisesta, johon ruumis latautuu yhdynnällisen kiihoituksen vaikutuksesta. Näennäisesti on tämä herpautuminen kylläkin suuri, mutta kuinka vähän ruumiin voimia sittenkin on todellisudessa käytetty ilmenee jo siitäkin, että pieni levähdys on jaksanut koota ruumiin taas täyteen tarmoonsa, joka ei ole asian laita muun tuntuvamman työn suorittamisessa.

Hyödyttääkö sitten yhdyntä terveyttämme? Se riippuu asianhaaroista. Henkilöille, jotka ovat tottuneet yhdyntään ja ovat eroottisia s. o. yhdyntää kaipaavia, tuo yhdyntä mielenrauhaa ja poistaa yhdynnättömyydestä johtuneita häiriöitä. Välillisesti s. o. ilontunteita herättämällä edistää se melkoisesti elontoimintaa, antaen elämäniloa ja herättäen elämänhalua. Toisissa tapauksissa ei se taas vaikuta sitä eikä tätä.

Hyvin usein kuulee ja näkee puhuttavan „liiallisesta sukupuolilyhteyden harjoituksesta“, johon tietysti samalla liitetään ankara varoitus menemästä liiallisuuksiin. Kuten yhdynnättömyyden ylistely terveyttä lisääväksi, on tällä liiallisuudellakin pelottelu järkeilystä syntynyttä, s. o. ei perustu mihinkään kokemukseen eikä vaarinottoihin, ja on tavallisesti kotoisin sieltä, mistä yhdynnättömyydenkin ihailu: askeettisuutta, itsekidutusta kannattavasta puritaanisuudesta. Kun käsite liiallisuus kaikissa asioissa jo itsessään sisältää väitteen että

oikea määrä on sivuutettu, niin ei tarvitse olla peräti syväoppinen voidakseen antaa viisaan neuvonsa että „liiallisuutta on sukupuoliyhteyden harjoituksessa kartettava“.

Paljon tärkeämpää olisi näille viisaille liiallisuuden varoittajille ollut itselleen ensin selvittää yhdynnän viimeinen määrä, jonka perästä heidän kuvailemansa kammottavat seuraukset sitten tulevat. Niin, no onhan ne osiksi senkin ilmoitelleet: mikä kerta tai kahdesti kuussa, mikä myöntää saman luvan jo viikossakin, jopa joku yössäkin. Nyt on kuitenkin niin, että kun yhdyntäkaipuu on kyllästetty, lakkaa samalla sen miellyttävyys ja miehellä kykykin siihen. Ja tämä seikka että liiallisuus ei maista eikä siihen kykene, tekee jo tarpeettomaksi kaikki yhdynnän liiallisuuden varoittelet. Ruumis sisältää siis jo itsessään liiallisuuden vartijan, joka rajalle tultuaan tekee toptykkänään.

Yhdynnällisen kyllästymisen raja on tosin varsin erilainen eri henkilöillä, samoin kuin eri ikäkausina. Ja totta sekin, että ihminen saattaa itse tätä rajaa ahkeran yhdynnän käyttämisen kautta melkoisesti avartaa, jopa tilapäisestikin venyttää, mutta sen rajan yli ei hän voi astua. Löytyy henkilöitä, jotka voivat yhtyä kymmeniä kertoja vuorokaudessa ja toisia, joille semmoinen runsaus ei edes viikossakaan ole mahdollista.

Yhdyntä on tosin siinä työtä, että senkin toimittamiseen on käytetty ruumiin voimia, jotka luonnollisesti kuluvat kerrakseen, kuten muussakin työssä. Yhdynnästä on ihmisellä vaivannäköä ja sitä enemmän kuta useammin hän sitä käyttää, aivan samoin kuin esim. junan tuloa katsomaan vaivautunut kuluttaa kävellessään voimiaan

ja sitä enemmän kuta ahkerammin hän siellä pistäytyy. Mitään sen kummempia voimain kulutuksia ei yhdynnästäkään ole. Muiden elinten, esim. jalkojen käyttö saattaa olla liiaksi rasittavaa, niitä kun voidaan pakoittaa tuottamaan muita mielihyviä, kuin fysiologista toimintatarvetta; mutta on muistettava että yhdyntäelimiä ei käytetä muiden intressien, mielitekojen, takia, kuin juuri oman toimintakaipuunsa vuoksi, s. o. itse niiden elimien käyttäminen antaa nautintoa, paitsi milloin rahan ansaitseminen on kyseessä.

Olen uhrannut näin paljon sanoja liiallisuuspeloiteluilta ihmisiä rauhoittaakseni. Tähän on näet minulla lääkäripraktiikastani saatua syytä. Niin varsin moni on nimittäin hätäillen tiedustellut minulta sitä yhdynnän viimeistä määrää, kun ovat luulleet sen yli horjahtaneensa. Hauskimpia on eräs tapaus Viipurissa, jossa nainen tuli luokseni kovasti huolissaan että hänellä oli valkovuotoa siitä että olivat liian usein tulleet käyttäneeksi aviollisia suloja. Kysyin häneltä kuinka usein sitä sitten tapahtui. „Useita kertoja — vuodessa“, oli vastaus. Minä selitin että tokihan me muut ihmiset sen verran lemmimme jo viikossakin, ja hän taas oli uskonut että muut eivät milloinkaan muulloin kuin vain lapsia halutessaan. Paljon huolestunutta mieltä ja aviollista loittonemistakin on tämä tyhmä puhe yhdynnän liiallisuudesta tuottanut hyödyttämättä muita kuin askeettisuudesta iloitsevia.

Itsetyydytyksestä (onania) ja yhdynnän mukana kulkevista tarttuvista taudeista puhumme eri luvuissa tuonempana.

Kuten edellä esitetystä käy selville, ei yhdyntä semmoisenaan häiritse terveyttä, eikä yhdynnättömyyskään, jos yhdyntään ei ole tottunut eikä kovin eroottinen, yhdyntään palava; että vahvasti eroottiset ja yhdyntään tottuneet sitä vastoin kärsivät enemmän tai vähemmän pidättyväisyydestä; ja yhdyntä yleensä tuo lisää hyvinvointia onnentunteita antamalla, jos ei tarvitse katumus seurata. Ei terveysopillinen tutkimus siis kovinkaan läheisiä ohjeita yhdyntäelämällemme anna.

b. Yhdyntä talouden kannalta.

Niin kuin ennemmin olemme jo maininneet, uskovat ja väittävät oikeaoppiset sosialidemokraatit yhdyntäasiat, kuten kaikki muutkin, kokonaan ja täydellisesti taloudellisista tekijöistä riippuviksi. Otamme sentähden tutkiaksemme yhdyntää taloudelliselta kannalta näin kohta alussa. Tässä ei kuitenkaan voi tulla käsittelyn alaiseksi yhdynnän ja talouden kaikin puoliset suhteet; tarkoitustamme varten riittää vain katsella taloudellisten seikkain välitöntä vaikutusta yhdyntään.

Välitön taloudellinen vaikutus yhdyntään on pääasiallisesti kahta laatua: talous vaikuttaa yhdyntätoverin saantiin ja yhdyntäin lukuisuuteen. Varakas ja hyvässä taloudellisessa asemassa oleva mies uskaltaa ottaa ja saa yleensä paljon helpommin itselleen pysyväisen yhdyntätoverin kuin sama mies köyhänä ja varattomana. Ja tilapäisiä tovereita hankkiakseen voi taloudellisissa oloissa elävä mies paremmin ostaa ja muutenkin olla puoleensa vetävämpi kuin sama mies toisissa oloissa. Ja

naisen kanssa on asianlaita jotenkin sama: naimisiin pääsy paljon rahoista riippuva. On myös otettava huomioon että taloudellisista tekijöistä riippuu paljon vaatetus, kauneus, käytös, ammatti, sivistys, joilla tietysti on suuri vaikutus yhdyntän saamiseen.

Hyvä taloudellinen tila, helpot ja hyvät päivät tekevät mahdolliseksi antautua eneminnän yhdyntään kuin rääkätyillä ja kituliaasti eläjillä. Siten vaikuttavat taloudelliset syyt yhdyntäin lukuisuuteen.

Kuinka yhdyntää käytetään suoraan elinkeinona, siitä puhumme eri luvussa.

Verrattain vähän valaisee siis taloudellinen näkökanta yhdyntäkysymyksiä, niin tärkeäksi kuin sitä huu-detaankin.

c. Yhdyntä oikeuden kannalta.

Yhdyntän oikeusoppi on ensiksikin tärkeimpiä selvitettäviä yhdyntää tutkiessa. Eipä silti että oikeudelliset ohjeet vielä kovinkaan paljon meitä opastaisivat asian mukaiseen käytökseen yhdyntällisessä hellimisessä, vaan sen takia että mielestämme oikeuden nimessä nykyisin harjoitetaan suunnatonta sortoa ja vääräyttä yhdyntäasioissa.

Kun suurinna syynä oikeuden väärinkäyttöön yhdyntässä on nurinkuriset käsitykset ensiksikin yleensä oikeudesta ja sitten erityisesti oikeasta tässä hellyydenosoituksessa, niin on tarpeellista meidän ryhtyä tässä aivan ensiksi ottamaan selkoa oikeuden yleisestä luonteesta. Jos emme tuloksissa sitten satu yhteen lakimies-

temme kanssa, niin osoittaa se vain miten sotkuksissa yksin ammattimiehetkin näissä asioissa ovat.

Ensiksikin lakitiede, jurisprudentia, ja oikeustiede, juridiikka, eivät ole ihan yksi ja sama, niin yleistä kuin se luulo onkin sekä lakimiehillä että maallikoilla. Oikeustieteen tehtävä on tutkia mikä on oikeaa mikä väärää itsessään, huolimatta onko siitä laadittuna lakipykälää tai ei, tai minkälainen se lakipykäläoikeus on, jopa huolimatta ihmisten, kokonaisten kansainkin oikeustajunnoista ja tavoista. Lakitieteen tehtävä taas on tutustua lakiasäättävän vallan määräyksiin ihmisten oikeudellisista suhteista toisiinsa. Ja nämä määräykset ne saattavat olla vaikka kuinka kaukana todellisesta oikeudesta, riippuen ihmisten tietämättömyydestä, eduista ja vallanhimosta. Onnellisinta tietysti olisi että lakimääräykset olisivat todellisen oikeuden mukaisia, mutta lainsäädännön täytyy paljon tinkiä siitä. Vaikka edellyttäisikin lainsäätäjän olevan itsensä selvillä oikeasta määrämässään asiassa, niin täytyy hänen ottaa huomionsa myöskin se, minkälainen oikeustajunta ja tapa on vallalla niillä, joiden noudatettavaksi hän määräyksiään akelee, muutoin ei hän saa tahtoaan noudatetuksi ja laki jää vain paperille. Lakitutkimukselle on siten tärkeänä tietolähteenä yleiset tavat, jopa niin etäälle että se mikä on yleinen tapa on pidettävä lainarvoisena, kuten tuomarin ohjeessa sanotaan. Oikeustutkimiselle on taas tavatkin verrattain tois-arvoisesta merkityksestä. Laki ja oikeus ovat siis aivan eri asioita. Ja jos lain jossakin määrättyssä tapauksessa tulkitsija, tuomioistuim, julistaa teon lakivastaiseksi, niin ei sen siis vielä lain-

kaan tarvitse silti merkitä että kyseessä oleva teko jo todellakin olisi väärä, s o. vastoin todellista oikeutta. Tämä on peräti tärkeätä muistaa, väärät lait ovat näet suuressa määrin olleet hämmentämässä ihmisten oikeustajuntaa.

Lakitiede ei myöskään ole sama kuin siveystiede, etiikka. Tosin löytyy lakimiehiä (Serlachius: Lainopin alkeet), jotka selittävät että siveys- ja lakitiede (oikeustiede) yhä enemmän sulavat yhteen; vaan sittenkään tämä ei ole totta, on vain todistus siitä käsitteiden sotkusta, mikä niissä piireissä, kuten muuallakin, vielä vallitsee. Siveystieteen tutkimusesine on näet aivan toinen: hyvä, jota elämässämme on toteutettava, ja paha, jota elämässämme on vältettävä. Hyvä tässä eetillisessä, siveystieteellisessä, merkityksessä ja oikea juriidissä, oikeustieteellisessä, merkityksessä ovat näet hyvin eri asioita, kuten niiden vastakohtatkin paha ja väärä, niin usein kuin niitä yleinen kielenkäyttö toistensa sijasta käyttääkin. Katsokaamme!

Oikeus on rajaaitausta ihmisten suhteissa toisiinsa. Se sisältää vapautta sen sisäpuolella, johon häntä ei saa tulla toinen häiritsemään, ja jossa hän saa olla täysi herra ja isäntä. Mutta kun on tällä maakamaralla toisiakin olentoja, joita hänen täytyy tunnustaa yhtä oikeutetuiksi saamaan itselleen myöskin saman vapauden ja isäntävallan omassa piirissään, niin seuraa tämmöistä vapautta myöskin *rajoitus*: aitauksen ulkopuolelle ei hän saa astua toisten elämää määräämään eikä häiritsemään. Oikeus on siis vapauden osittelua ihmisten kesken. Elämän vapaus ja rajoitus, siinä oikeuden pe-

ruspuolet. Yksin maailmassa eläen ei siis mistään oikeudesta voisi koskaan tulla puhettakaan, vaan kuta lukuisammassa ja läheisemmässä tekemisessä hän on muiden kanssa, sitä määrätymmäksi tulee se aitaus, johon hänen tarvitsee sulkeutua vapautta itselleen ja muille turvatakseen: oikeus tulee monipuolisemmaksi, kehittyy.

Asiain luonnosta seuraa ensimmäisenä ohjeena vapauksien jaoille, s. o. oikeudelle sääntö että kullekin se rauhoituspiiri, mikä hänelle kuuluu, vanha roomalaisten *suum cuique* (kullekin omansa). *Mikä ei kuulu minulle, sinne minä en saa tuppautua*, se tavattoman tärkeä oikeudellinen perusvaatimus, joka varsinkin tällä sukupuolialalla myötäänsä tahdotaan unhottaa. Kun minun vapauksiani, s. o. oikeuttani on vain rajoittamassa muiden ihmisten vapaudet, niin seuraa siitä jo että mitään oikeuden loukkauksia ei tietysti siellä voi tulla kysymykseenkään, missä ei kukaan voi väittää että hänen vapauksiaan on sorrettu, tai vain itse itseään vahingoittaa, tai missä vain oletettujen olentojen, esim. jumalan, rauhaa olisi häiritty, ja vielä lisäksi että minun pitää saada itse hoitaa omat asiansa, jotka eivät muita ihmisiä liikuta. Samoista syistä täytyy suvaita kahden, kolmen tai useamman taikkapa koko kansan-kin järjestää omat asiansa niin kuin itse haluvat sillä ainoalla ehdolla että eivät siten vain muita ihmisiä häiritse. Kuinka kaukana me käytännössä olemmekaan tästä oikeuden aivan ensimmäisestä alkeis-opetuksesta.

Suurena tekijänä ihmisten innolle määrätä toisten elämää silloinkin kun se ei heitä liikuta, on ollut oikeu-

den johtaminen uskonnollisesta ajattelusta ja kuvittelusta. Oikeus oli, tämän katsannon mukaan, jumalan vanhurskas tahto, ja sen mukaan oli ihmisen tekemisensä ja tekemättä jättämisensä ojennettava. Tämä korkea tahto uskottiin ilmaistun raamatullisten kirjailijain ja kirkonmiesten kautta. Esivalta, joka selitettiin olevan jumalalta, katsoi tehtäväkseen valvoa että tämän jumalan lain mukaan ihmiset tekonsa tekivät. Täten syntynyt lainsäädäntö tuppautui ihmisten mitä sisäisimpiin yksityis-asioihin määräilijäksi, uskoen varmasti toimivansa vain jumalan asiamiehenä. Tosi oikeudesta, s. o. ihmisten vapaudesta saada olla omissa asioissaan itse herransa ja muilta rauhassa, ei usein kuulunut jälkeäkään. Kun tämä kirkollinen oikeuskatsomus oli vallassa satoja pitkiä vuosia, niin ymmärrämme, minkä syvän jäljen se on painanut ihmisten oikeustajuntaan ja lainsäädäntöön, -käyttöön ja -toimeenpanoon. Kun me itsekkin olemme vielä tähän katsomukseen ja sen luomaan yhteiskuntajärjestykseen syntyneet ja siinä kasvaneet, mistään toisellaisesta oikeusjärjestyksestä ja -tajuunnasta edes aavistamattakaan, niin emme tahdo jaksa huomata ja älytä kuinka peräti nurinkurinen oikeusajatuksemme ja sen mukana oikeus-olomme ovat.

Erityisemmin on tämä nurinkurisuus säilynyt juuri tällä sukupuolialalla, jossa uskonnollinen taikuus enimmin sokaisi ihmisten järjet.

Vielä yksi tärkeä puoli oikeuden luonnossa on se, että sitä voi vaatia, siihen saa pakoittaa, ja jokaisen ihmisen tulee siihen alistua. Tosin kun ihmisten käsitykset oikeasta ja väärästä ovat niin erilaisia eikä ole

edes takeita että kaikki ja monikaan aina toimii edes omankaan oikeuskäsityksensä mukaisesti, ei yhteiskunta myönnä yksityiselle tätä pakottamisvaltaa kuin harvoissa kiistämättömissä tapauksissa, kuten esim. omansa verekseltä takaisin ottamisessa; vaan maksusta tarjoo yhteiskunta tässä suhteessa käytettäväksi erinäisiä laitoksiaan: oikeusistuimia, järjestysvaltaa j. n. e. Tämä on senkin vuoksi tarpeellista, että joku yksilö ei aina kykenisikään pakoittamaan oikeutta niskoittelevaa sen noudattamiseen. Kuitenkin on oikeuden luonteeseen kuuluvaa että siihen saa ihmisiä pakoittaa, ja siinä se jo jyrkästi eroo siveydestä, hyvän harjoittamisesta, joka on jätettävä kunkin ihmisen vapaaseen valintaan tahtooiko sitä tehdä tai jättää tekemättä. Onnettoman paljon sotkua on tästä käsitteiden sekoittamisesta johtunut.

Oikeuden luontoon kuuluu vielä vaatimus että jos toisen elämää on häiritty, niin on aikaansaatu häiriö asianomaisen korjattava, ja että siihenkin voidaan häntä pakoittaa. Toiselta puolelta on myöskin asian luonnossa, että vain vapaudessaan häiritty itse voi tämän asian korvausvaatimuksen tehdä, ellei hän ole siihen kykenemätön, jossa tapauksessa se kuuluisi hänen oikeuden huoltajalleen. Mitään kostoja, enemmän yksityisen kuin yhteiskunnankaan puolelta, ei valistunut oikeudentunto enään jaksa hyväksyä.

Näiden yleisten katselujen perästä otamme nyt tutkiaksemme mitä oikeudella on yhdyntään määrättävää. Silloin pidämme silmällä todellista oikeutta ja vertaamme sitä siihen, joka on ilmaistu voimassa olevissa laeissa.

Tuskin nyt löytää toista ihmistekoa, joka yleensä vähemmän liikuttaisi muita ihmisiä kuin yhdyntä. Jos siis jostakin saa ihminen itse päättää, niin totta kai ainakin siitä suostuuko hän ja kelle hän suostuu hellyksiään ja sulojaan antamaan. Kenenkä vapautta hän siten loukkaisi ja kenenkä rauhaa hän sillä häiritsisi? Pelkän yhdynnällisen hellinnän kautta voi siis verrattain vähän kenenkään oikeutta loukata. Näin ollen pitäisi lakipykälillä hyvin vähän olla tekemistä ihmisten yhdyntöjen kanssa.

Mutta kuinka tietääkään nyt lainsäädäntömme? Se julistaa eroituksetta kaikki hellinnät ulkopuolella avioliiton oikeuden loukkauksiksi! Ja samallaisia mahdottomuuksia on siellä vielä näistä asioista muitakin. Kenenkähän yön tai päivän rauhaa häiritsee esim. sulhasen ja morsiamensa lemmenkuhertelu tai yleensä aviottomain yhdyntä, josta rikoslaki myös määrää sakkoja aina 40 markkaan miehelle ja 20 markkaan naiselle?

Tai valitaksemme karkeampia esimerkkejä, ketä vahingoittaa miehen ryhtyminen lehmään? Lehmääkö? Eikös mitä, se syö pilttuussaan heiniään aivan rauhallisesti eikä ole toppanaan koko herran hommista. Omistajaako? Vieläkös mitä, lypsää sen jälkeen samoin kuin ennenkin. Missä on siis tässäkään teossa se jonkun oikeuden polkeminen? Toista on että moinen teko on sikamainen, peräti inhottava, mutta rikostosi oikeutta vastaan se ei voi olla. Rikoslakiimme nojautuen saa kuitenkin oikeusistuin rangaista tuota mies nimeä kantavaa otus raukkaa siitä aina kahdella vuodella vankeutta! Ja niitä löytyy kurjia ilmiantajia,

jotka näitä sääliittäviä ihmisarvonsa unhoittaneita poloisia riemulla raahaavat nurjan oikeusjärjestyksen rääkättäväksi! Mitä tällaisissa tapauksissa silminnäkijän olisi tehtävä, olisi kai se, että karjaisisi moiselle eläimen halaajalle silloin: Jussi, ooh, sikahan sinä oot! mutta ei huutaa poliis', sillä hänellä, valistuneemman oikeuskannan mukaan, ei tässä saisi olla mitään tekemistä.

Ja yhtä kaukana oikeuden tosi sisällöstä on sekin rikoslakimme kohta, jonka mukaan kahdellakin vuodella voidaan rangaista miehiä ja naisia, jotka keskenään tyydyttävät yhdyntätarvetta. Ketä poskeista tämäkään halailu vahingoittaa, häiritsee tai muuten jotenkin liikuttaa? Millä oikeudella siis siihen muut sekaantuvat? Uskovat tietysti tarvitsevansa jumalan puolesta astua kurittamaan väärään eksyneitä. Kummastuneina tällaisesta kysymyksestä tokasevatkin nämä toisten ihmisten kaitsijat, jotka haluavat tinkiä ihmisen itsemääräämisvallan omissa asioissaan mahdollisimman vähäksi: kannattaako sitten pitäisi mokomia poika- ja tyttörakkauksia? Voin lohduttaa näitä hurskauskiivailijoita sillä, että minä viimeisenäkin olisin antamatta hyväksymistäni tällaiselle yhdynnän irvikuvulle, mutta jyrkästi puistan päätäni, kun oikeuden nimessä tahdotaan siitä säätää rangaistuksia.

Taikka eksyvät veli ja sisar käyttämään toisiaan tarpeensa tyydytykseen, teko, joka tietenkin on luonnollisuudesta pahasti pois vinksahantanut. Mutta kenenkään häiriöksi tai vahingoksi tämäkään koituu, koska siitä lakimme sallii rangaistavan kokonaista neljä vuotta lin-

naa? Mitään oikeutta emme näe tämmöisessä julmuudessa, koska siinä ei muita vastaan kerta rikota vähimmälläkään.

Suurimpana tekijänä tähän kovaan lakipykälään kuuluu olevan muka tieto, että yhdynnästä mahdollisesti tuleva lapsi tulee ruumiillisesti ja henkisesti kurja raukka. Totta kyllä on, että luonto hyvin koettaa välttää sukulaissiitosta, mutta vahvasti lijoiteltua on sittenkin usko, että sukulaissiitos yhdessä polvessa saisi aikaan jo niin hirveän lajin pilaantumisen; juuri nimeksi voitaneekin sitä vain myöntää yhdessä polvessa tapahtuvan. Mutta sen takia ei niin suunnaton rangaistus voi olla oikeutettua, ja eipähän sitä näytä muissaakaan tapauksissa niin välitettävän rotuhuonontumisista esim. lukuisissa lapsisynnytyksissä ja epäkelpoisissa siittäjissä.

Me kyllä olemme sitä mieltä että lastenlaitanta on peräti vastuunalaista tehtävää ja että lasten oikeuksia silmällä pitäen olisi paikallaan asettaa lakivaatimuksia jokaiselle lapsenlaitolle, ja niin ollen siltä kannalta olemme valmiit hyväksymään myöskin korjausvaatimuksen sukulaissiitännälle, mutta eihän yhdyntä ja lisääntyminen enään tarvitse olla samaa. Ja tuskinpa vain tämmöisessä yhdynnässä koskaan tarkoitettaneekin edes ajateltaneekaan lapsensaantia. Jos riittävien varovaisuustoimenpiteiden tai lainsalliman alkukuukausina toimitetun keskeytyksen kautta, johon meidän ja moneen mielestä pitäisi päästämisen, lisääntyminen vältettäisiin, niin totisesti ei voi löytää pitävää perustetta sukulaisyhdyntöihinkään laeilla sekaantumiseen. — Tämä väit-

teemme pitää paikkansa yksin niinkin luonnottomaan sukulaisyhdyntään kuin lapsen (aikuisen) ja vanhemman väliseen, josta laki lupaa mätkätä kahdeksan vuotta kuritushuonetta. Sekään teko ei näet saata olla muiden ihmisten elämää häiritsevää, ja mitään valtuuksia ei ihmisillä ole asettuakseen jumalan sijaiseksi toisia ihmisiä tyhmistäkään teoista kurittamaan.

Ja yhdynnän kauppaaminen sitten. Rikoslaki säättää siitä vankeutta kaksikin vuotta! Kuinka herranimessä tämäkään kaupan hieronta muihin ihmisiin vähintäkään sattuu? Kenen muun ruumis tai henki tai omaisuus tästä kärsii? Ei löytyne sitä kieräilijääkään, joka semmoista yrittäisikään väittää. Onhan se niin kouraantuntuvan selvää, ettei tästä kaupasta kenenkään kuolevaisen edut voi joutua loukatuksi. Kuinka siis voidaan mokomaa pykälää oikeuden kannalta puolustaa?

Luulisi äkkia että siveellinen suuttumus yhdynnän rahalla hankkimisesta — jolla tietysti ei kuitenkaan saa olla vielä lain kanssa mitään tekemistä — olisi tämän lakipykälän syynä. Mutta jos niin olisi, niin miksi ei silloin yhtä ankarasti ahdistella laeilla toista asianomaista rahakaupan tekijää, miestä. Hänestähän kaupan syntyminen riippuu aivan yhtä paljon. Silloin olisivatkin lainsäätäjät asettaneet oman päänsä surmasilmukkaan: enemmistö niistä herroista on näet rahaa yhdynnässä käyttänyt. Ja eipä näitä hurskaita yhdyntäkaupasta kiivailijoita kauhista hyväksyä jopa tehdäkin avioliiton nimellisiä suurkauppoja. Niin tavattomasti oikeudeton siis koko tämä rankaisupykälä.

Erityisellä nimellä tunnetaan rikoslaissamme vielä se yhdyntä, jossa jompikumpi tai kumpikin yhdyntätoveri on avioliitossa. Tämä on aviorikos, joka yksin voi purkaa pyhän avioliitonkin. Ihmeellistä kyllä, ovat sen rangaistukset verrattain lieviä: jo avioliitossa olevalle korkein määrä kuusi kuukautta vankeutta, alin sata markkaa sakkoa, aviottomalle vähin määrä viisikymmentä markkaa sakkoa; mutta jos kumpikin on avioliitossa, on rangaistus vankeutta enintään vuosi. Tosin virallinen syyttäjä ei tekoon voi sekaantua, jos ei asianomainen tee siitä ilmiantoja tai avioeroa sen takia vaadita tai eläkettä lapselle haeta.

Me tietysti emme voi myöntää, että edes näissäkään yhdyntätapauksissa kenenkään kolmannen vahingoksi tai hyödyksi toimitaan. Vaadimme vaikenematta yhdynnällisen hellinnän aina ja yksinomaan kunkin aikuisen täydelliseen huostaan. Emme voi myöntää kellään toisella olevan minkäänlaisia omistus- ja määräsoikeuksia toisen ihmisen ruumiiseen eikä henkeen, siis ei hellyyteenkään.

On sanottu että avioliitto sisältää vapaasti tehdyn sopimuksen, jossa kumpikin sitoutuu vain toisensa käytettäväksi. Tätä kai tarkoittavat ne, jotka puhuvat miesten „aviollisista oikeuksista“! Tätä vastaan täytyy meidän ensin huomauttaa, että jotain varsinaista sopimusta myöskin yhdynnästä ei avioliittoa solmitessa nimenomaan tehdä; silloinhan vain yksinkertaisesti sanoo ottavansa toisensa aviopuolisoksi ja lupaa rakastaa myötä- ja vastoinkäymisessä, jonka merkiksi annetaan sormus. Ei siis mitään puhetta koko sukupuolilyhtey-

destä sisällä tämä lupaus. Kuinka sitten saattaa juriidisesti pitää kiinni siitä, että muiden kanssa yhdyntä olisi aviosopimuksen rikkomista?

Otaksukaamme nyt, että vihkimälupaus sisältäisi sopimuksen yhdynnästäkin, „uskollisuuslupauksen“. Mutta voidaanko tällaiselle sopimukselle myöntää oikeudellinen pätevyys? Tosin se on aikuisten ihmisten vapaa sopimus, mutta emmehän voi tunnustaa vielä siltikään kaikkia vapaitakaan sopimuksia päteviksi. Jos esim. minä tekisin semmoisen vapaan sopimuksen, kirjallisen ja kahden vierasmiehen vahvistaman, että kun sopimustoveri maksaa minulle tuhat markkaa, niin saa leikata minulta vasemman käden pikkusormen pois. Minä ottaisin rahat, vaan kun tulisivat sitä leikkaamaan, niin pelko ehkä valtaisikin minut, ja minä tarjoisin rahat takaisin pyytäen että sopimus peruutettaisiin. Jos ei hän siihen suostuisi, niin voisiko löytyä ainoatakaan niin tunnotonta tuomaria, joka vapaan sopimuksen perusteella tuomitsisi sormeni multa leikattavaksi? Miksi ei? Sentähden, että ruumiistaan, hengestään, vapaudestaan ei voi tehdä juriidisia sopimuksia, s. o. semmoisten sopimusten noudattamiseen ei voida pakoittaa, ne kuuluvat ihmiselle jonain luovuttamattomana, joista joka aika täytyy ihmisen itse saada päättää. Ja että yhdynnällinen hellintä kuuluu tällaisiin ihmisen luovuttamattomiin hallittaviin on jokaiselle vähänkin ajattelevalle päivän selvää. Yhdyntäsopimuksilla ei siis mitenkään voi olla oikeuden voimaa. Kuinka hämmästyttävän väärin menetteleekään senvuoksi lainsäädäntömme, kun se kovilla rangaistuksilla ottaa suoja-taksensa luuloteltuja yhdyntäsopimuksia!

Erittäin tärkeänä tekijänä tähän on ollut vuosisatoja jopa tuhansiakin vallinnut käsitys, että nainen avioliittoon tultuaan joutuu miehensä omaisuudeksi. Vähitellen laajennettiin tätä ajatusta mieheenkin kuuluvaksi, niin että siis kumpikin aviotoveri katsottiin toistensa omaisuudeksi, jonka yli käsitteen sisällyksen mukaisesti kuului yksinomainen käyttöoikeus. Taloudellisestikin merkitsi aviotoveri omaisuudellista arvoa, kun avioliittoon saattoi yhteisomaisuuden perusteella käyttää elatuslaitoksena ja rikkauden itselleen hankkimiseksi. Näin ollen oli siis varsin ymmärrettävää, että lailla vaadittiin tätäkin „omaisuutta“ turvattavaksi omistajalleen. Väärät ajatukset ja katsomukset yhdessä kohden johtavat harhaan toisissakin paikoin, täällä kuten kaikkialla muuallakin.

Esitetyillä, pätevillä perusteilla väitämme, että lainsäädännöllä ei oikeuden mukaan voi olla mitään asiaa määräämään avioliitoissakaan olevien yhdynnöistä.

Sitten löytyy siellä rikoslaissa pykälä, joka äkkiä tuntuu kuin paikallaan olevalta, vaan joka sittenkin, pienellä poikkeuksella, on yhtäläistä nurjaa tosi oikeuden polkemista, kuin edellä osoitetut määräykset, ja jolla sen lisäksi on se kamala venyväisyys, että sitä voidaan käyttää ja on käytettykin vanhoillisten taholta suuntukeemiseksi niiltä, joilla olisi jotain uutta sukupuolielämästämme sanottavana. R. l. 20 luvun 14 §:ssä sanotaan: Joka julkisesti ryhtyy haureelliseen tekoon ja sillä saattaa pahennuksen aikaan, rangaistakoon sakolla taikka vankeudella korkeintaan kuudeksi kuukaudeksi. — Sama olkoon laki, jos joku levittää taikka yleisön päästävään

paikkaan julki panee tahi näkyville asettaa painotuotteen, kirjoituksen taikka kuvallisen esityksen, joka loukkaa säädyllisyyttä ja siveyttä.

Kun ei nyt ketään ihmistä, joka ei ole lapsi eikä mielenvikainen, sovi holhota, ja kun jokaisella semmoisella täytyy katsoa olevan järki päässään tietääkseen mitä hän tekee ja tekemättä jättää, niin ei voi katsoa kenenkään vielä sillä ketään vahingoittavan, jos hän olisi niin porsasmainen että julkisesti ryhtyisi „haureelliseen tekoon“, s. o. yhdynnälliseen hellintään. Tästä lauseesta selviää lisäksi, että lainsäätäjä kutsuu kaikkea yhdyntää ilman eroituksetta „haureelliseksi“ teoksi!

Myöntää täytyy että lapsissa, alle 17, jotka eivät tietysti vielä ole kypsyneet käyttämään yhdyntää arvokkaalla ja järkevällä tavalla, saattaa sukupuoliyhtymisen näkeminen herättää mielikuvia, jotka johtaisivat ymmärtämättömän ja itseään hallitsemaan tottumattoman lapsen kypsyttämiseen yhdyntäelämään. Niitä kelvottomia ihmisiä, jotka moiseen kevytmielisyyteen antautuvat, on siis katsottava todellakin pahennusta aikaan saaviksi muille ihmisille, ja siten tekoa oikeuden rikkomukseksi, jonka korjaamiseen voidaan häntä pakoittaa. Epäillä hyvin sopii, tokko tätä pykälää on kuitenkin tältä kannalta laadittu taikka koskaan tulkittukaan. Puriitaaninen vanhoillisuus siinä vain on vainonnut ja rai-vonut oikeuden nimessä.

Esitetystä syystä katsomme oikeutta myöskin silloin rikotuksi, kun sanan tai kuvan kautta lapsissa herätetään mieli kypsyttämiseen yhdyntäelämään. Mutta milloin niin ei ole asianlaita, on pykälä kerrassaan vää-

rin käytetty ja tosi oikeuden polkemista. Ja juuri tähän oikeuden irvikuvaan on tätäkin pykälää viime aikoina ahkerasti käytetty. Missä vanhoillisuus on vainunut vähänkin uudistusta ja edistystä heidän hapanneesta ja kolkosta elämän katsomuksestaan, sinne se on poliiseineen ja tuomareineen kiiruumman kaupalla itsensä jouduttanut suuta tukkimaan ja estämään uusien, heidän siveyskäsityksistään poikkeavien ajatusten ihmisten ajattelun alaisiksi tulemistä. Sukupuolikysymysten vapaa ja ennakkoluuloton käsittely on tämän lain kohdan avulla tavattomasti vaikeutettu ja sukupuoliasian uudenaikaiset ajajat saatu vainon alaisiksi. Kuudennen- ja seitsemännentoista vuosisadan noita-aikoja joskaan ei juuri raakuudessaan niin ainakin luonteessaan muistuttaa ehdottomasti se rääkynä, jota näinä vuosina ovat pitäneet valkonauhalaiset mustatakkisten johtamina ja sanomalehdet, viranomaiset ja joukko pyhiä yksinkertaisia, teeskentelijöitä ja omaa arvostelua käyttämätöntä laumaväkeä. Koko pykälä olisi niin muodoin varsin kipeän uusimisen tarpeessa.

Se joka on katsellut raamatusta moosekselaisia säädäntöjä yhdynnästä ja meidän rikoslakimme 19:sta ja 20:ttä lukua, huomaa helposti näissä aivan silmään pistävää yhtäläisyyttä. Tätä hämmästyttävää yhtäläisyyttä ei voida muuten selittää, kuin että edellistä on käytetty jälkimäisen mallina. Loistava todistus siitä kehityksestä, mikä *viidessä tuhannessa vuodessa* on yhdyntäoikeudessa kuljettu! Nyt vielä Mooseksen tasolla! Jo olisi aika astua askel edemmäksi. Ääniä kuuluu sen vieläkin lähemmäksi moosekselaisuutta saattamiseksi!

Voimassa olevassa rikoslaissamme käsitellään sukupuoliyhteyttä tai senluontoista tekoa kolmessa luvussa: 19:sta, 20:ssä ja 25:ssä. Näistä olisi edellä esittämämme syistä kokonaan poistettava 19 luvun ensimmäinen ja toinen pykälä, n. s. aviorikos. Siinä luvussa ei itse yhdynnästä sen enempää säädöksiä olekaan. Seuraavasta 20 luvusta olisi jätettävä pois ensimmäinen, toinen, kolmas, neljäs ja viides pykälä, sukulaisyhdynnät, ynnä kuudes, yhdeksäs, kymmenes ja kahdestoista. Saman luvun seitsemäs, kahdeksas ja kolmastoista pykälä käsittelevät vain tosi rikosta. Yhdestoista ja neljästoista pykälä kaipaavat lähempiä määräyksiä. Ne pykälät, jotka yhdyntää koskettelevat 25:ssä luvussa osuvat tosi oikeuden rikkomisiin: väkivaltaisuusyhdynnät.

Törkeitä oikeuden yli käymisiä on kuitenkin tässä lainsäädännössä jätetty kokonaan huomioon ottamatta. Niinpä ei ole lainkaan huolehdittu lapsen oikeudesta, naista ei ole suojattu hedelmöitymästä vasten tahtaan, ei tovereja tarpeeksi taudeilta j. n. e.

Kun tässä ei ole tarkoitus laatia lakiehdotuksia, niin en ryhdy esittämään valmiita lakipykäläiä. Kuitenkin mainittakoon ne yhdyntää koskevat tapaukset, joissa meidän mielestämme oikeutta on loukattu. Nämä ovat

1:ksikin kun yhdynnällä hedelmöittää naisen ilman hänen tahtaan. Tahto tulee olla kirjallisesti ilmaistun, ja kirjanpito yhdynnästä riittävä todistus. Avioliitossa oloa ei katsottava vielä suostumukseksi tähän. Vaikeuttavina asianhaaroina on pidettävä, jos lapsi tulee sukulaiselle, naiselle alle 25 ikävuoden tai jälkeen 35, ennenkuin kaksi vuotta on oltu avioliitossa, tiheämpään kuin kolme

vuotta väliä, useampi kuin kolme lasta, sydänvikaa keuhkotautia tai kaatuvatautia sairastavalle tai muuten henkilölle, joka lääkärin arvostelun mukaan ei ole ruumiiltaan ja terveydeltään keskinkertaista soveliaampi äidiksi.

Että jonkun raskaaksi saattaminen ilman hänen tahtoaan on kourantuntuvata vääryyttä naisparkaa kohtaan jopa syntyvää lastakin kohtaan, ei kai tarvinne tähän aikaan ainakaan enää todistella. Mutta silloinhan tehokas väärän teon korjausmääräys on paikallaan jos mikään. Tämä on sitäkin oikeudenmukaisempaa, kun nykyään on yhdynnässä hedelmöittäminen, jos ei tahallisuutta, niin ainakin pelkkää huolimattomuutta. Mutta joka tahallaan tai huolimattomuudellaan tuottaa toiselle kärsimyksiä ja vahinkoa ja häiritsee naisen oman elämänsä suunnittelua siihen määrään kuin lapsi sen tekee, niin sehän on astunut oikeusrajan yli.

Että näin ilmeisestä vääryydestä on rikoslainsäätäjä saattanut vaijeta, on vaikuttanut eniten se ihmisten päihin kirkon takoma käsitys, että kaikki yhdynnällinen hellintä on suurta riettauden syntiä, ja silloinhan on parahiksi naiselle että sai synnin harjoituksestaan kivut kärsiä ja „kakaran kintereilleen“.

2:ksi käydään oikeuden rajan yli milloin yhdynnän kautta tautia: tippuria, pehmeähaavaa tai kuppaa tartutetaan toiseen. Kirjanpito ja lääkäritarkastus riittäviä todistuksia. Ainoastaan kupasta löytyy nykyisessä laisamme pykälä, sekin takaportilla varustettu. Ilmeistä on jokaiselle että tautia tartuttava vahingoittaa toista, ja on niin muodoin korjausvelvollinen.

3:ksi tapahtuu oikeusvastaista silloin kun yhdyntään pakotetaan. Tästä on kyllä säädetty rikoslaissamme.

4:ksi on yhdyntä oikeuden rikkomista kun se tapahtuu lapsen kanssa, alle 17 ikävuoden olevan. Tämä julistettu rikokseksi nykyisinkin.

5:ksi on yhdyntä rikos mielenvikaisen kanssa. Hän ei ymmärrä myöskään oikeaa käytöstä. Laki selittää sen vääräksi teoksi.

6:ksi rikotaan oikeutta silloinkin kun yhdyntään viekoitellaan valheellisilla lupauksilla, esim. avioliittoa lupaillemalla. Säännöllinen kirjanpito näine muistutuksineen käyköön todistuskappaleesta, kun sen nainen valallaan vahvistaa.

7:ksi on katsottava senkin oikeutta loukkaavan, joka käyttäytymisellään, sanalla tai kuvalla tahallaan kiihoittaa lapsia (alle 17 vuoden) yhdyntään tai yhdynnän luontoiseen tekoon (itsetyydytys, pederastia, homoseksualisuus j. n. e.). Lapset ovat, kuten ennemmin sanottu, kypsymättömiä yhdyntäelämään ja arvokkaaseen käytökseen siinä, joten voivat vahingoittua.

Oikeuden näkökanta on siis tavattoman tärkeä yhdyntäkatsomuksen muodostamisessa.

d. Yhdyntä siveyden kannalta.

Yhdynnän siveyspuolta on pidetty niin tärkeänä että monesti on luultu sen jo yksinään käsittävän kaiken, mistä ihminen yhdynnässään tarvitsee välittää. Vielä tänä päivänä käyvät useimmilla yhdyntäkysymyk-

set, kuten tunnettu, siveellisyysskysymyksen nimellä. Kun naturalistit selittävät yhdyntäkysymykset pelkästään terveysopillisiksi ja sen mukaan lääkärin käsiteltäviksi, pitävät taas toiset näitä kysymyksiä puhtaasti siveysopillisina kysymyksinä, joissa viimeisen sanan siveyden huoltajat, joiksi papit itseään käsittävät, vaativat itselleen. Ja yhdyntäkysymyksiä on tuskin nimeksikään ainakaan meillä muulta kannalta käsiteltykään. Siltä näkökannalta taas löytyy siitä jo kokonaisia kirjastoja. Harva on viikko, ettei sanomalehdistössäkin siltä puolen yhdyntää kosketella. Onpa pidetty suuria kansalaiskokouksia yhdyntäsiveydestä, vieläpä on muodostettu oikein yhdistyksiä yhdynnällisen siveyden ajamiseksi. Ja yksityisiä puheitakin varten on varsinkin nykyisin tämä siveyslaji tavallisimpia ja mieluisimpia puheaiheita. Tämä jo riittänee osoittamaan, minkä huomion yhdynnän siveyspuoli on saanut osakseen.

Kun mekin tulemme kiinnittämään huomiota tähän runsaanpuolisesti, niin tuntunee se äkkiä tarpeettomalta, kun kaiken sen puheen ja touhun jälkeen, mitä asiasta jo on pidetty, luulisi yhdynnän siveyden suhteen olevan ainakin tietopuolisesti selvän. Mutta tarkemmin tarkastaessa siyeellisyyssasian ajajain työtä huomaakin, ettei siinä ole edes kunnolla yritettykään selvittää yhdynnän siveysoppia; on vain suun täydeltä pauhattu ihmisten suurta epäsiiveellisyyttä. Oikeammin tämä huomattu „suuri epäsiiveellisyys“ onkin vain siinä, että viime aikoina on siellä täällä jo jonkun verran todellakin aljettu tutkia yhdyntäsiveyden sisältöä ja siinä tultu vähän toisiin käsityksiin kuin kirkonmiehet. Näiden

tutkimustulosten leviämisestä koko tämä möläkkä „suuresta epäsiiveellisuudesta“. Vanhoillisuus siinä siis vain on nostattamassa laumaa uusia käsityksiä vastaan, kuten niin monesti ennen maailman historiassa. Tästä jo ymmärtää, minkä verran muodissa oleva siiveellisyys-harrastus on todellakin hyödyttänyt siiveyskäsitteiden selvittämistä taikka sitä edes todellisesti yrittänytkään. Siksi entinen epäsiiveys jatkuu ja sen vuoksi on yhdynnällinen siiveys vielä edelleen huomion tarpeessa.

Vaikka meidänkin mielestä jommoistakin epäsiiveellisyttä on todellisestikin olemassa, ei sitä toki ole sen enempiä kuin ennenkään; levinneen sanomalehdistön kautta huonot teot yleisemmin vain tulevat tunnettua kuin „niinä entisinä hyvinä aikoina“, jolloin kauheimmatkin työt hautautuivat jotenkin kuulumattomiin. Sen vuoksi emme siltä kannalta olisikaan niin innostuneita yhdynnän siiveyttä käsittelemään.

Painavin syy uudestaan tutkia yhdyntäsiiveys on meidän mielestämme siinä, että nykyinen väärä siiveys-käsitys tekee tavatonta tuhoa ihmisluonteen alentamiseksi. Kun ihmiset uskovat, niinkuin ne nyt juuri yleensä tekevät, että yhdynnällinen hellintä on saastaista ja eläimellistä, ja sitten eivät malta olla tähän saastaan itseään ryvettämättä, niin se jos mikään saa ihmisessä vähitellen kuoleentumaan halun ja ponnistuksen yleensä noudattaa hyvää ja voittaa paha. Tästä tietämisen ja toimimisen ristiriidasta on näet luonnollisesti seurauksena kalvava omatunto, masentunut mieli ja herpautunut pyrkimiskyky.

Jos nyt, kuten olemme vakuutetut, ennakkoluuloton ja kirkollisista sotkuista vapautunut siveysoppi voi yhdynnälle antaa ohjeita, jotka eivät aseta luonnottomia vaatimuksia, niin on tuo onneton ristiriita vältettävissä ja ihmisen siveellinen tarmo kasvaa ihailtavaan määrään. On koittava uusi aika, jolloin ihmisyys on vielä loistava kaikessa kauneudessaan. Tämä usko se meitä kaikkein enimmin kannustaa uuden oikeamman siveellisyyden selville ottamiseen. Sanomme muuten kohta, että suurin osa tutkimustamme tulee olemaan kielteistä laatua, s. o. täytyy todistaa, ettei siveysopilla ole lähimainkaan niin paljon komennettavaa ja tekemistä yhdynnällisen hellintämme kanssa, kuin nyt pauhataan. Silti on katsomuksemme pitävä siveyden lippua ihan teellisen korkealla, kuten meitä ymmärtää tahtova on varmaan huomaavakin.

Mitä nyt sitten siveellisyys on? Tuskinpa tähän aikaan löytää kaikkein moukinta tollukkaakaan, joka ei luulisi olevansa siitä selvillä. Jokainen on näet kuullut tätä *sanaa* niin monta kertaa toistettavan, ja siitä hän on niin varma, että kyllä hän ainakin sen verran ymmärtää, että toki tietää, mikä siveellisyys on. Ja kuitenkin niin peräti ani harva on jaksanut itselleen edes johonkin määrään tarkkapiirteisempää mielikuvaa tästä käsitteestä muodostaa. Se on vaihdettu oikeuteen, kauneuteen ja jos johonkin. Eipä edes suuresta n. s. sivistyneiden joukostakaan ole tielleni sattunut ainoatakaan, joka olisi osoittanut puheessa tai kirjoituksessa mitään tarkempaa käsitystä siveellisyydestä. Ja arvelematta hetkeäkään ovat ne sittenkin valmiit antamaan

siveellisyysarvostelujaan, kirjoittamaan siitä vaikka virs-toja pitkiä artikkeleita, tuomitsemaan toiset linnoihin, sakkoihin, raahaamaan poliisikamareihin, estämään kirjojen levittämistä j. n. e.!

Siveellisyys, se on pahan välttämistä ja hyvän toteuttamista yhdyntäelämässä. Siveys taas on pahan välttämistä ja hyvän toteuttamista yleensä ihmiselämässä. Siveellisyys on siis vain se osa siveyttä, joka kohdistuu yhdyntäelämään. Tähän asti ovat kaikki kai samaa mieltä. Mutta mikä sitten on se hyvä? Siinä käsitykset jo lähtevät eri suunnilleen. Vanha suunta vastasi tähän, niinkuin se vastaa vielä tänäkin päivänä, että hyvä on jumalan tahto, johon ihminen voi tutustua varsinkin hänen sanassaan, s. o. raamatullisissa kirjoissa. Uusi suunta ei taas tämmöiseen selitykseen hyvästä ole tyytyväinen. Eipä silti että tahtoisimme väittää, ettei jumalan tahto olisi hyvä; jos kerta Jumalaa on olemassa, on tietysti Hänen tahtonsakin pelkkä hyvyys. Me ainoastaan sanomme, että semmoiset jumalaselitykset näissä asioissa ovat hyvin samaa maata, kuin ne vanhat vastaukset, joita tietämättömyyden pimeinä aikoina annettiin kaikkiin tietoa janoovan ihmishengen tekemiin kysymyksiin. Onhan kaikille tuttua miten ennen vastattiin — ja hyvin tyhmät vieläkin niin tekevät — kun joku tahtoi tietää mistähän sateet tulevat. Siihen ihmetellen sanottiin, että etkö sinä hölmö sitä tiedä? Jumalahan se vettä silloin kipasta kaataa sieltä ylhäältä. „Kun jumala antaisi taas sadetta“, on niin tuttu puhetapa. Ja kun ukkonen jyrähteli, niin jumalahan senkin sai aikaan vyöryttelemällä vihoissaan

suuria kiviä pitkin taivaan permanttoa, nakkelipa niitä toisinaan pahankuristen poikainkin päähän. Niin ainakin lapsia peloteltiin, että kun jumala pudottaa vielä suuren kiven päähäsi. Tauti, sehän oli myöskin jumalan työtä, joskin hän aikaväliin käytti paholaista ja kieräsilmiä ämmää tässä työssään apulaisenaan. Jumala pani tauteja pakoittaakseen langennutta ihmislasta parannukseen ja jumala teki terveeksikin, kun armossaan sen sitten taas parhaaksi näki. Jumala antoi ihmisille rikkautta ja köyhyyttä, josta hyvästä köyhä parka kiiteli, kuten oli käsketty, rikas tavallisimmin kiitoksensa unhotti. Vielähän Runebergkin „Vänrikin markkinamuistossaan“ näin puhuu. Kun muudan köyhä korp-raali kerjäsi almua rikkaalta kenraalilta, niin panee Runeberg tämän vastaamaan katsomuksensa näin: „Tasan ei käy onnenlahjat, niinpä *Luojan sääntö on.*“ s. o. Runebergkin oli vielä sitä mieltä, että jumala kansantaloudessa hyödykkeiden jaon järjestää. On siis vallan ymmärrettävää, kun siveyttäkin on selitelty näillä jumalaselityksillä.

Mutta jokainenhan vähänkin valistunut tietää, mitenkä nämä jumalaselitykset ovat saaneet väistyä enemmän ja enemmän asiain luonnollisten selitysten tieltä, aina sen mukaan kuin valistus on enemmän voittanut jalansijaa. Ei edes enää meidän kansakouluissammekaan, jotka nyt kuitenkin ovat sitä rutivanhoillisinta laatua, sanota vain, että jumala sataa, vaan jo annetaan luonnollisia selityksiä, että sade syntyy ilmassa löytyvän vesihöyryn tiivistymisestä pisaroiksi lämpömäärän vähetessä, ja maan vetovoima kuljettaa sitten pisarat

maahan; että ukkonen on sen mahtavan luonnonvoiman ilmausta, jota tiede nimittää sähköksi ja jonka ihminen on ottanut monella tavalla palvelijakseen. Etiologia, se tiede, jonka tutkimusesineenä on tautien syyt, ei puhu jumalasta niin halaistua sanaa, vaan selittää tautien synnyttäjiksi pieniä kasvieliöitä, bakteereja j. n. e. Samaten ekonomia, taloustiede, ei yritä ainoatakaan taloudellista ilmiötä selittää jumalaselityksillä. Näin siis kaikilla tietämisen aloilla on jumala saanut väistyä asiain omaa luontoa tarkkaavan tutkimuksen edestä.

Yksinkertaiset kirkonihmiset huokaavat siihen kädet ristissä: maailma on tullut niin ratki jumalattomaksi! Se seikka ei kuitenkaan tätä muutosta asiain katselussa ole vaikuttanut. Ihmiset yksinkertaisesti alkoivat vain huomata, kuinka ne jumalaselitykset eivät selitä mitään jopa antavat kouraantuntuvan mahdottomia selityksiä, ja että asiain omaa luontoa tutkimalla taas selveni hämmästyttävän paljon asioita, joista ennen ei ollut aavistustakaan. Tässä siis syy, miksi jumalavastaukset eivät enää tyydyttäneet. Ja siinä syy, että mekään emme jaksakaan tyytyä siveysopillisessa tutkimuksessamme siihen vastaukseen, että „hyvä on jumalan tahto“.

Jo aikoja ovat uskonnollisista taikaluuloista vapautuneet lakanneet jumalan tahdosta itselleen siveysohjeita etsimästä. Ja moni on mennyt vieläkin etäämmälle: on alkanut arvella, että tokkohan mitään hyvää onkaan? että eiköhän olekin ihan sama mitä teki?

Ihan sama mitä teki? Ehkä, katsokaamme! Minulla sattuisi olemaan esim. tulitikkuja kädessä jonkir heinä-

ladon lähetyvillä ja alan päätellä, että sehän on vallan sama mitä tässä matoisessa maailmassa joutessaan teki. Raapasenpa vaikka tuon tulitikun palamaan ja heitän sen tuonne heinälatoon. Mutta jos sen tekisin, niin silloin sa'sinkin nähdä, ettei se teko ainakaan ollut aivan samantekevä. Siitä saattaisi olla seurauksena, ettei lehmälläni olisi talvella syötävää eikä minulla lehmänanninta. Taikka olisi minulla ladattu brovninki kädessä, hana ylös vedettynä. Ja minä taas tuumailisin, että ei ole mitään hyvää eikä pahaa, että kyllä se on ihan yhdentekevää, mitä ihminen tekee. Asetanpa tämän asean vaikka kohti ohimoani ja painan tuota liipasinta, kun kerran on niin samantekevää mitä tässä tekee. Mutta se teko on paras jättää tekemättä: siitä voisi olla kovin kummia *seurauksia*: pääni voisi mennä melkein piloille, mikä ei suinkaan olisi minulle niin aivan yhdentekevää. Ei se siis voi olla totta, että ainakaan kaikki teot olisivat yhdentekeviä.

Ja mistä minä sen kulloinkin tiedän, mikä teko on hyvä, mikä paha ja mikä yhdentekevä? *Seurauksista*, niinhän näimme. Teko, josta on hyviä seurauksia, on hyvä teko; teko, josta on pahoja seurauksia, on paha teko; ja teko, mistä ei ole kummankaanlaisia seurauksia, on yhdentekevä. Ja hyviä seurauksiahan sanomme silloin olevan, kun ne edistävät omaa tai muiden ihmisten elämää; pahoja taas, kun ne ehkäisevät tai haittaavat elämäämme. *Hyvä ja paha ovat siis tekojen suhtautumista elämänpyrkimykseen, ja ne tunnetaan vaikutuksistaan näihin.* Räytännölliselle elämälle on tämä mielestämme jo riittävä yleinen selitys.

Mutta voisihan vielä olla eroa erilaisten pyrkimystenkin välillä. Tarvitaan siis lähemmin tietää, mitkä pyrkimykset ovat päämäärän arvoisia, mitkä taas hyljittäviä. Aikuisemmalla asteella oleville on tässä tuntumukset olleet ratkaisevina: mikä on tuntunut mieluisalta, se on tunnustettu tavoiteltavaksi; mikä on tuntunut vastenmieliseltä, sitä on katsottu kartettavaksi. Ja niin suuri on tässä ollut luottamus tunteen arvosteluun, että hyvä ja mieluiselta tuntuminen on merkinnyt jotenkin samaa. Olette kai huomannut miten lähes kaikille hauskuus, s. o. mieluisalta tuntuminen, on aivan riittävä liikkeellepanosyy, jonka pätevyyttä ei johdu mieleen epäilläkään. Kun ihminen tapaa toisen ihmisen, niin saattaa useinkin kuulla tämän tapaista puhetta heidän välillään: „voi voi, kun sinä et tullut sinne! Siellä oli niin äärettömän hauskaa“. Mitään muuta syytä hänen tulemiselleen ei edes pidetä tarpeellisena esittääkään kuin se vain, että siellä oli niin äärettömän hauskaa. Katsotaan näet jo itsestään selväksi, että missä hauskaa on, sinne aina muka kannattaa vauvautua.

Jo vanhoista ajoista on kuitenkin joillekin ollut selvillä se, ettei suinkaan kaikki ole hyvää mikä hyvältä vain tuntuu, enemmän kuin kaikki pahaakaan mikä pahalta ainoastaan tuntuu. Karvas lääke esim. saattaa silti olla varsin hyvää vaikutuksiltaan, ja uni taas kovin makeaa yöjunaa kuljettavalle, mistä kuitenkin olisi surkeita seurauksia. Ei riitä siis vielä tuntumuksemme päättämään, mikä on pyrkimyksen arvoista mikä ei. Hauskuuttakin täytyy vielä punnita, kelpaako se tavoit-

teltavaksi tai ei, ja tässäkin katsottava hauskuuteen yhdistettyjä jälkivaikutuksia.

Vielä tunteenkin mukaan katsellessa hyvää, selviää miten vähän on luottamista tekoon kulloinkin yllyttävän tunteen pätevyyteen. Teko, joka ensin antaa iloa, saattaa sittemmin juottaa seurauksina niin paljon murheen maljasta, että monta kertaa tulee katuneeksi hetken nautintoihin antautumistaan. Ajattelevan ihmisen täytyy siis tältäkin kannalta punnita tekoa ennen kuin siihen ryhtyy.

Sitten löytyy täällä maan päällä muitakin ihmisiä, joiden ilot ja surut meitäkin liikuttavat, jollemme ole aivan raakalaisia. Tekomme niin muodoin pitäisi olla semmoisia, ettei meidän iloistamme koituisi koskaan kellekään muulle murheita. Siinä siis vielä puoli, joka täytyy ottaa huomioon tunteen näkökannaltakin teon suorittamisesta pääteltäessä.

Henkilöstä, jossa mieluisat tunteet ovat voittopuolella, sanotaan, että hän on niin ja niin onnellinen. Ja tämä onnellisuus on, kuten tuntuu, kaikkien mielestä se summum bonum, korkein hyvä, johon ihmiselämän on tähdättävä tässä maailmassa. „He ovat niin onnellisia avioliitossaan“, merkitsee melkein samaa kuin että heidän avioliittonsa on ihan semmoinen kuin sen olla-kin pitää. „Oletteko Te onnellinen?“ kysyi muudan maisteriksi valmistuva ylioppilasnainen minulta Pohjanmaalla, kun piti minun sukupuolivalistustyötäni roistomaisimpana tekona Suomen kansaa kohtaan. Hänestä näet siinä onnellisuudessa oli oikean teon osoittaja. Ja eräs rovasti kertoi tavanneensa kaikkein onnellisimmat

ihmiset turvetuvassa. Rovasti tahtoi tällä tietysti sanoa miten vähän ihminen voittaa itselleen kaikilla puuhillaan ja pyrinöillään, joten ne siis kaikki olisivat tuiki turhat. Tyytyväisyys ja hyvillään olo mihin tahansa ja mistä tahansa oli siis hänestä paras. Onnellisuus kun muka oli se mittapuu, jonka mukaan elämätä tuli arvostella. Nämä riittävät näyttämään hedonismin, onnellisuusihanteen yleisyyttä nykyisin.

Mutta onhan sentään väli *mistä* nauttii, *mistä* on onnellinen. Sauna-Matti näyttää esim. olevan erinomaisen onnellinen saadessaan verkkoja kutomalla ja päreitä kiskomalla kuluttaa aikansa ja hankkia vaatteen nimellisiä riekaleita yllensä ja jotain rojua vatsaansa, saunan lauteet levätäkseen ja silloin tällöin suurimmaksi nautinnokseen piipunperät poskeensa; kun taas joku lääkäri tuntuu nauttivan suurinta onneaan saadessaan esim. selvitellä terveellisen elämän tapoja, tai rovasti iloitsevan siitä, että voi ijäisyystoivoilla lohdutella täältä eroavia. Ovathan nämä onnellisuuslajit niin peräti erilaisia ja kovin eri arvoisia, eikö niin? Vaan silloin ei olekaan yhdentekevää, miten on onnellinen. Henkilö, joka tyhjästä on onnellinen, on kieltämättä sääliittävä raukka kaikessa onnellisuudessaan ja jos hän vielä nauraa toisen vahingolle tai pahalle työlleen, on hän ilkeä ihminen. Vasta se, joka tosi arvokkaasta iloitsee, nauttii onnea ihmisarvoa vastaavalla tavalla. Vasikkain iloittelut ovat vain Mustikkien elämän mukaisia, ihmisille toki ala-arvoisia iloja.

Tästä näkee siis päivänselvästi, että onnellisuutta ei voida ylistää kaikkein korkeimpana pyrittävänä pää-

määränä, kuten nyt tehdään; että onnellisuus sietää itsekin tulla aina arvostelluksi jollakin vielä korkeammalla mittapuulla. Täytyy näet ottaa lukuun se asiain tila, josta onnellisia ollaan. Pelkät onnelliset tunteet, asiasta irrotettuina, eivät ole suurenkaan arvoisia; ja päinvastoin taas varsin vähäiset ilot, jopa surunsekaisetkin, saattavat sittenkin ilmaista erittäin arvokasta asiain tilaa takanaan. Pyrkii onneen, on siis hyvin lapsellista puhetta. Jos sanottaisiin, että olisi pyrittävä aikaansaamaan asiain tila, joka tuntuisi onnelliselta, niin olisi siinä jotain järkeä, vaikka ei kyllä vielä ta-keita, että pyrkijä täten elämänsä paraiten käyttäisi. Se riippuisi tietysti juuri tästä aikaansaadusta asiain tilasta kuin myöskin siitä miten vaikeata se olisi aikaansaada.

Olen viipynyt tässä kohden näin kauan, kun olen huomannut, että nämä asiat ovat niin sekavia ihmisten päissä, ja kun selvyys tässä suuresti auttaa älyämään elämän päämäärien arvoja ja siten tajuamaan siveyttä. Kun nyt olemme kuitanneet välimme molempien tähänastisten peruskatsomuksien, klerikalismien, s. o. kirkollisen jumalantahto-ihanteen ja hedonismien, s. o. onnellisuusihanteen kanssa, otamme nyt esittääksemme oman ihanteemme elämälle.

Siveysihanne on meistä etsittävä kokemuksen avulla. Tämän mukaisesti olemme jo saaneet siveyskannaksemme sen, että hyvä on kaikki semmoinen teko, mikä edistää elämää, omaa tai muiden, ja paha on kaikki teko, mikä ehkäisee tai haittaa omaa elämää. Teko, joka ehkäisee tai haittaa muiden ihmisten elämää, ei enää kuulu siveyden, vaan oikeuden alaan, on näet pahantekoa.

Ne välittömät tarkoitukset, joihin toiminnallamme kulloinkin pyrimme, eivät yleensä ole niitä lopullisia päämääriä, joihin viimekädessä tähtäämme. Kun yksityisen pyrkimyksemme arvo riippuu juuri näistä perussuunnista, niin on tietysti varsin välttämätöntä, että ne ovat ensin korkeimmasti arvokkaita. Tämmöisinä jokapäiväisten pyrkimysten suuntaa viitoittavina viimeisinä päämäärinä on kaikilla elollisilla olennoilla jo kaksi maalia: itsesäilytys, jossa pyrintönä on huolehtia oman itsensä ylläpitämisestä, ja lisääntyminen, toisten itsensä kaltaisten olentojen tuottaminen. Että nämä täytyy meidän ihmistenkin päämääriksemme omistaa, on selvää ettei se kaipaa enempiä puheita. Löytyy kyllä tähän aikaan hämmästyttävän paljon henkilöitä, sekä naisia että miehiä, jotka eivät lainkaan välittäisi lisääntyä. Että kuitenkin uuden ihmisolennon maailmaan tuottaminen on suuremmoisimpia tekoja, on kenen tahansa helppo älytä.

Pyrkimyksissään on ihmisellä omituinen kyky muuttua kykenevämmäksi: kehittyä. Varsinkin on tämä huomattavissa ihmisen n. s. henkisissä puolissa: tietämisessä, tuntemisessa ja tahtomisessa. Tämä kehitys, *itsekehitys* on meistä sen arvoinen että se olisi otettava peruspyrkimysten joukkoon.

Jo taistelussa olemassa olostaan, itsesäilytyksessä, tarvitsee ihminen oppia tuntemaan sitä osaa todellisuudesta, joka hänen tielleen jotenkin sattuu. Mutta kannattaapa kuluttaa aikaansa muuhunkin todellisuuteen tutustumiseen. Asetamme siis yleensä *todellisuuden*,

universumin, tuntemisen yhdeksi elämän ohjelman numeroksi.

Meidän ihmisten ei kuitenkaan olisi rajoituttava rupeemaan vain katselijoiksi tämän maailman suhteen, vaan olisi puututtava siihen: olisi tehtävä parannuksia siihen, jopa luotava jotakin uutta entisen lisäksi. Kutsumme tätä tehtävää otsakkeella *tehdä jotakin arvokasta*.

Muiden ihmisten auttaminen edellämainittuihin päämääriin pyrkimisessä on meistä vielä erittäin arvokasta tointa, jonka vuoksi on sekin otettava elämässämme toteutettavaksi.

Siinä ovat mielestämme ne tarkoitusperät, joihin tähtäämällä ihmiselämä saavuttaa arvokkaimman sisältönsä. Siinä on vielä sekin hyvä puoli, että näihin päämääriin ponnistaessaan ihminen tuntee itsensä pysyväisimmin onnellisimmaksikin. Ja siis edistämällä muita ihmisiä näin pyrkimään, lisäämme heidänkin tosi-onnellisuuttaan. Sikäli kuin nyt joku tekemme joko itse on askel näihin elämän päämääriin päin tai niistä pois päin, tai synnyttää semmoisia asianhaaroja tai olosuhteita, jotka ovat omiaan auttamaan tai helpoittamaan meidän tai muiden askelten ottoa näihin tai vastakkaisiin suuntiin, sikäli on teko hyvä tai huono, siveellinen tai epäsiveellinen. Se ihminen, joka enimmin ahertaa näitä päämääriä kohden, on siveellisin ihminen. Kun tähän aikaan ani harva on edes tietoinenkaan näistä päämääristä, niin osoittaa se kuinka eläinasteella ihmiset vielä siveydessään ovat.

Nämä yleiset näkökohdat selvillä on meidän nyt jotenkin helppoa myöskin päättää, mikä on hyvä ja paha yhdynnällisessä hellinnässäkin. Katselemme nyt milloinka yhdyntä on epäsideellistä.

Kuten muistamme, ovat täyspuritaanit vakuutettuja että yhdyntä on aina epäsideellistä, fysiologit samoin sillä poikkeuksella että lisääntyminen on tarkoituksena, legalistit avioliiton ulkopuolisista yhdynnöistä j. n. e.

Onko nyt yhdynnällinen hellintä jo itsessään epäsideellistä? Edellisen selittelymme mukaan se riippuu seurauksista: haittaako ne elämää päämääriin pyrkisämme. Kun me puhumme yhdynnästä, niin me tarkoitamme sillä vain yhdyntää eikä hedelmöittämistä. Nämä ovat näet nykyään mahdolliset pitää kokonaan aivan eri toimintoina.

Minkälaisia ovat sitten ne yhdynnän jälkiseuraukset? Tarkastakaamme ensin miestä. Jos tautia ei ole tartuttu, ei etevinkään lääkäri parhaallakaan suurennuskoineella voi löytää miehellisessä yhdyntäelimestä pienintäkään jälkeä siitä että on yhdynnässä koskaan ollut. Vielä vähemmän on yhdynnästä jäänyt jälkiä minkälaisia muihin ruumiin osiin. Mitään ruumiissa nähtäviä seurauksia ei siis hellinnästä voida löytää miehessä. Ainoat ruumiilliset vaikutukset yhdynnästä hänelle ovat välitön, pian ohimenevä väsähdys, sitten sitä seuraava pitempiaikainen pirteys ja mukava olo, ynnä harjaantuminen sukupuoliyhdyntään. Kun mitkään näistä eivät voi ennemmin eikä myöhemmin koitua elämän vahingoksi itselle eikä kellekään muille, ei niin muodoin yh-

dynnällinen hellintä ruumiin kannalta ole epäsiiveellistä miehelle, jolla tarkoitamme aina aikuista.

Aikuiselle naiselle, joka jo ennen on yhtynyt, on ruumiillisia seurauksia yhdynnästä yhtä vähän kuin miehellekin: jos siitettä ei ole joutunut yhdyntäkanavaan tai on se sieltä poistettu, ei tarkinkaan lääkitutkimus voi saada selville, onko hän taas yhdyntään antautunut tai ei, tietysti ehdolla että häntä ei ole hedelmöitetty eikä tartutettu. Mutta jos yhdyntä tapahtuu aivan ensi kertaa, niin rikkoutuu kyllä tavallisesti yhdyntäkanavan suuta reunustava kalvo, n. s. immenkalvo, pienellä verenvuodolla, johon on yhdistetty lisäksi kovempaa tai lievempää kipua. Mitään muita sen kummempia mainittavia seurauksia ei yhdynnästä ole naiselle. Tuleeko nyt tämän joutavan kalvon rikkimienemisestä naiselliselle lemmenelimelle suuriakin vahinkoja? Ei kerrassa mitään; jopa tavallaan tulee parempaan käyttökuntoisuuteen sen kautta ettei yhdyntä sen jälkeen tee naiselle enää kipeää. Ja kuitenkin on niin yleinen luulo miesten kesken että yhdynnätön tyttö olisi muka tässä suhteessa parempi. „Saitko ehta mammantyttöä“, on niin tunnettu puhetapa. Tämä asian todellisesta laidasta tietämättömyys aiheuttaa paljon onnettomuutta, sortoa ja kärsimyksiä naisparuille, jonka vuoksi tutkimuksen tulos oli tärkeä. Aviotoverikseenkin tahtovat miehet vähintään neitsytmaariaa, ja semmoisia porsaita kun ne itse sitten ovat. Ei siis yhdyntä ole epäsiiveellistä naisellekaan vielä ruumiillisten seurausten vuoksi.

Osoittamaan, mihinkä kaikkiin hassutuksiin „impeyden“ kiihkoileminen on ihmisiä saattanut, kerrottakoon,

että tyttölapsia rääkättiin sillä tavalla, että veenusaukko kurottiin jotenkin umpeen „koskemattomuuden“ säilyttämiseksi. Tämä operatsioni, nimeltä infibulatsioni, toimitettiin siten, että pieneltä tytöltä leikattiin osa Venuskieltä pois, ja pientenhuulten reunat leikattiin vereslihalle, jonka jälkeen ne ommeltiin vastakkain ja yhteenkasvoivat vahvaksi portiksi, joten tie yhdyntäkanavaan tuli täydellisesti suljetuksi miehelliselle hellimelle, ja siten täytyi naisen yhdyntäelimen säilyä „viattomana“! Joilakin heimoilla on tämä „impeydensäilytys“-tapa vieläkin käytännössä. Sitten kun nainen „menee miehelleen“, toimitetaan avausoperatsioni, usein erikoisilla juhllallisuuksilla, ja tapahtuu se näillä siten, että sen toimituksen erityinen hoitaja, vanhempi nainen, tekee puusta suippupäisen tapin ja sillä puhkaisee asianomaisen läven. Kun nämä osat sisältävät runsaasti tuntohermoja, niin ovat moiset „viattomuudenhuoltamiset“ hirmurääkkäystä naisparolle. Eiköhän meidän pikimustat valkonauhalaisemme silti vain vieläkin olisi halukkaat pelastamaan maailmaa „epäsiveellisyydeltä“ yksin tämmöisilläkin konstein! Heidän muut hassutuksensa ja kiihkonsa saattaa melkein sitä uskomaan.

Toinen yhtä viisas ja melkein yhtä ihmeellisenkin keino ainaisen „puhtauden“ säilyttämiseksi asianomaisissa elimissä esitettiin äskettäin muutamassa naiskongressissa Bostonissa. Sen nerokas keksijä oli muudan kai siinä sangen „siveellinen“ vanhapiika-tohtori, ettei hänen hellintäelintään kukaan toiseen sukupuoleen kuuluva ollut saanut hyväillä. Tämä ihmiskunnan „saastasta“ pelastaja esitti että kaikki miehet jo lapsina —

kuohittaisiin, otettaisiin kivekset pois, paitsi yhtä poikaa kullekin isommalle paikkakunnalle, joka jätettäisiin yleiseksi siittäjäksi, kuten meillä on yleisiä syyttäjiä j. n. e. Mutta ei tämä yleinen siittäjäkään saisi „harjoittaa haureuden töitä“: keinotekoisesti otettaisiin häneltä hedelmöittävää eritettä, joka säilytettäisiin miedossa suolaliuoksessa, ja jolla sitten ruiskujen kautta toimitettaisiin hedelmöittämiset. Tätä yleistä ja yhteistä miestä olisi pidettävä eristettynä ja hyvästi hoidettuna, että hänestä saataisiin kelpo siementä, jolloin keino auttaisi vielä ihmisrodun jalostamistakin. Ja niitä löytyi naisia, jotka taputtivat tohtorin ehdotuksille käsiään! Suuri tietämättömyys näissä asioissa ja mieliin syvään juurrutetut saastaisuususkottelut saavat ihmispoloslakin näinkin luonnottomiin tuumailuihin, joista ei lääkärisivistyskään näy voivan kaikkia pelastaa. Toistamme vieläkin tässä sen mitä jo ehdimme sanoa että *tarkinkaan lääketieteellinen tutkimus ei voi huomata yhdynnästä pienempiäkään vahingollisia muutoksia kummankaan sukupuolen hellimiselimissä enemmän kuin muissakaan ruumiinosissa*. Ja *ruumiinsa* saastuttamisesta, ja „*astiansa*“ saastatonna pitämisestähän ne juuri kuitenkin pauhaavat!

Tutkittuamme yhdynnän huudettua epäsideellisuutta ruumiin suhteen, otamme nyt tarkastaaksemme sen vaikutuksia ihmisen henkiseen puoleen. Tällöin on meidän eroitettava kolme tapausta: ensiksi tutkittava yhdyntää itsessään s. o. yhdynnän vaikutuksia ilman yhtyvän yhdyntäkatsomusta: pitävätkö yhtyvät yhtymystään hyvänä tai pahana; toiseksi tutkittava näitä vaikutuksia yhtyviin, jotka yhtyessään toimivat kuten ovat vakuu-

tettuja hyvin ja oikein olevan; ja kolmanneksi tutkittava vaikutuksia niissä tapauksissa kun yhtyvät menettelevät vastoin parempaa tietoansa.

Yhdyntä itsessään. Nyt huutavat puritaanit ja fysiologitit yhdynnän saastaisuutta jo itsessään. Voiko sitä ihminen tietää vai täytyykö se panna vain uskomalla? Mistä he sen tietävät? Mitään muuta mahdollisuutta tähän tietoon pääsemiseen ei voi olla, kuin tarkata yhdynnän vaikutuksia, senhän jo selvitimme. Ja että nämä vaikutukset voivat olla joko ruumiillisia tai henkisiä on myöskin selvää. Että ruumiillisia haittoja ei yhdynnästä voida koskaan löytää, tuli jo ilmi. Siis täytyy nämä vahingolliset vaikutukset kohdistua yhtyvän henkiseen puoleen.

Henkinen elämä näyttäytyy taas kolmena perusmuotona: tahtomisena, tuntemisena ja tietämisenä. Mitä vahingollisia vaikutuksia on nyt yhtymisellä itsessään tietämiseen? Menetämmekö sen kautta tietojamme? Tullemmeko siitä hölmömmiksi? Emme kai, jos emme paljon viisastukaan. Tylysyykö sitten järkemme yhdynnästä? Eikös mitä, jos ei teroitukaan. Sanalla sanoen, on mahdotonta vaarinottaa kerrassaan minkäänlaisia tietämistämme vahingoittavia vaikutuksia yhdynnästä semmoisenaan.

Tunne-elämämme sitten? Tullemmeko nyt tunnottomammiksi ja raakiinnummeko yhdynnän kautta? Ei vähäistäkään. Eikä yhdyntä tuota kärsimyksiäkään, pikemmin päinvastoin. Missä siis olisi täällä ne haitalliset vaikutukset? Mitään semmoista ei huolellisimmallakaan hakemisella ole voitu löytää.

Pyrkimys-elämämme, tahtomme, kärsiikö se sitten vahinkoja? Tarmomme ei yhdynnästä veltostu, on selvää; elämämme suunta ei hellintämme kautta tule vängätyksi väärään liioin. Ei tahtomme sisältö eikä muoto tule yhdyntäelämästä vielä semmoisenaan vahingoitetuiksi. Luonteemme rappeutumista enemmän kuin vääränkehittymistä ei tästä seuraa. Näin ollen ei siis yhdynnästä itsessään vielä ole mitään pahoja seurauksia tahdollekaan.

Ja kun nyt, kuten lähemmin juuri näytimme, yhdynnällisestä hellinnästä itsessään ei voi olla ruumiillisia eikä henkisiä vahingoittumisia, niin miten herranimessä se silloin jo itsessään olisi epäsaveellistä? Ei kai löytyne niin kummaa väitettä että se yhtyviä taloudellisesti vahingoittaisi, häiritsisi „tuotantomuotojen kehitystä“, josta oikeaoppinen sosialidemokraati meillä näkee elämänsä ja kohtalonsa yksin riippuvan.

Tavallista hauskempia hassuttelijoita sukupuoliopeissaan on meillä toht. Lybeck. Tämä lääkäri aivan vakavissaan selitteli täällä pitämissään luennoissa, kuinka varpusparkoihinkin on ihmisestä mennyt epäsaveellisyys. Ilmankos ne varpuset katoille halusivat, kuin tirkkimään mitä alla tapahtuu! Kaikki sukupuolisuuskin, s. o. ne omituisuudet, joilla uros ja naaras erkanevat toisistaan, esim. erilaiset sarvet härällä ja lehmällä, ovat hänen mielestään epäsaveellisyttä, alenemista korkeammalta, suvuttomalta tasolta ja seurauksia ihmisen syntiinlankeemuksesta! Kun tähän, keskustellessani, huomaustin että sukupuoliahan on jo alkueläimissäkin, jotka luonnontieteellisten tutkimusten mukaan olivat jo mil-

joonia vuosia ennen ihmistä, niin vakuutti hän ihmisen kyllä ennemmin täällä maailmassa olleen ja lankeemuksensakin tapahtuneen ennen eläinkunnan ja kasvikunnan luomista,¹ joten juuri tuli se karkea virhe luomakuntaan, että olennot jakautuivat eri sukupuoliin.

Nuorten Miesten Krist. yhdistyksen juhlasali oli tupaten täynnä kuulemassa tätä syväoppista sukupuoli-tutkijaa ja ihastuksissaan kuulin joukon etehisessä tuumivan, että ollappa tuommoisia miehiä meillä montakin. Voi pyhä yksinkertaisuus, miten syvät jäljet olet jaksanut vuosituhannen aikana ihmisiin painaa, ajattelin siinä itsekseni. Kyllä kestää ennenkuin nämä ihmisille suurta onnettomuutta tuottavat harhaluulot ovat haihtuneet ihmisten mielistä.

Kun olemme tässä todistelleet, ettei yhdyntä pelkkänä fysiologisena toimintana vielä itsessään ole epä-siveellistä eikä siveellistä, niin ei kai kukaan liene meitä niin väärin käsittänyt, että kieltäisimme yhdynnällä olevan meihin minkäänlaisia vaikutuksia. Kyllä yhdyntä-elämä silti vaikuttaa meihin tuhansin tavoin herättäen mielikuvia, tunteita ja pyrkimyksiä, ja suhteita muihin, vaikkakaan niissä ei ole toki meitä vahingoittavia vaikutuksia.

Pelkkänä fysiologisena toimintana yhdyntä kylläkin on hyvin samallinen kuin esim. vedenheitto; ei kenenkään mieleen juolahtaisi puhua sen epä-siveellisyydestä enemmän kuin siveellisyydestäkään. Mutta toiseksi muuttuu yhdynnän laita, niin pian kuin tarkastamme sitä tietoisena toimintana, johon yhdistämme siveellisiä vaatimuksia, s. o. vaadimme, että yhdynnäl-

lämme meidän pitäisi edistää, vaan ei ehkäistä elämää. Ja tämmöisenä siveystietoisenä tekonahan yhdyntä ihmisillä esiintyy. Merkillistä kyllä, ei tältä kannalta ole yhdynnän siveysoppia juuri yritettykään käsitellä. Se kai johtuu siitä, että siveellisyysskiihkoilijat, joiden huostaan, paha kyllä, koko yhdynnän siveyspuoli oli heitetty, olivat varmasti vakuutettuja, jumalaselityksiinsä nojautuen, että jo itse yhdynnän luonnossa piili tuo saastaisuus, ihmisten siveystajunnasta huolimatta. Kuten kohta tulemme näkemään, on kuitenkin yhdynnän suurin siveellinen, luonnetta vahingoittava vaara juuri teon ja tietämisen ristiriidassa.

Yhdyntä, joka tapahtuu vastoin parempaa tietoaan.

Jokin ihmisteko saattaa olla kahdella tavalla epäsiiveellinen tai siiveellinen, s. o. haitata tai edistää elämää. Se voi olla sitä tai tätä *muodollisesti*, subjektiivisesti ja *asiallisesti*, objektiivisesti. Kun minä esim. pidän tupakoimista pahana ja en kuitenkaan maltaisi olla tupakoimatta, niin tässä minä teen silloin muodollisesti epäsiiveellisen teon: toimin vasten parempaa tietoaani. Jos tupakoiminen vielä todellakin vahingoittaa elämäni, niin on tekoni vielä asiallisestikin epäsiiveellinen, elämälle vihollinen. Jos tanssiminen ei todellakaan haittaisi elämätä, niin ei sen suorittaminen olisi asiallisesti epäsiiveellistä; mutta kun læstadiolainen pitää sitä pahana, niin tekee læstadiolainen tyttö muodollisesti epäsiiveellisen teon kun hän tanssii. Toivon, että lukija on nyt selvillä mitä minä tarkoitan muodollisesti epä-

siveellisellä ja asiallisesti epäsideellisellä. On erittäin tärkeätä näet tutkia yhdyntää näissä kummassakin puolissa.

Nyt minä väitän, että aina kun ihminen toimii vastoin parempaa tietoansa, menettelee hän epäsideellisesti, huolimatta lainkaan siitä, onko teko asiallisesti epäsideellinen, yhdentekevä tai vaikkapa vielä sideellinenkin. Varsin helppoa pitäisi olla tämä huomata. Pitäen kiinni siitä, mitä ennen olemme oppineet tietämään, että epäsideellisen teon tuntee vaikutuksistaan, otamme nyt tarkataksemme näitä tämmöisessä tapauksessa.

Toimiessaan vasten tietoan ihmisen toimintaa hallitseva tahto, korkeampi pyrkivä kyky, tulee työnnettyä pois peräsimestä ja sijalle asettuu alempi ja sen vuoksi sokeampi pyrkivä voima, joko sitten alemmista tunteista heilahteleva halu ja vietti, tai ladulla pysyttelevä tottumus. Kokemus on kuitenkin osoittanut harkinnan mukaan toimivan tahdon luotettavammaksi perämieheksi kuin mieluisain tai vastenmielisten tunteiden ohjattavan haipuilevan halun tai jonkin muun peräsimeen pyrkivän. Mutta kuta useammin eteensäkatsova tahto joutuu syrjäytetyksi toimeenpanelevasta toiminnasta siellä aivoissa, sitä enemmän sen hallintavalta vähenee: tahto heikkonee. Ensin tämä tahdon lamautuminen ilmenee vain sillä toiminta-alalla, jossa se on saanut väistyä alempien pyrkimistä määräävien kykyjen edestä, vaan vähitellen vaikuttaa tämä yhdessä kohden tahdon tappiolle joutuminen tahdon veltostumista muissakin asioissa. Tuloksena on enemmän ja enemmän veltto, välinpitämätön ja saamaton luonne. Ihminen joutuu

silloin elämässään nakeltavaksi sinne tänne, aina sen mukaan kuin milloinkin mieliteot, tottumukset, matkimiset y. m. häntä kuljettelevat teosta toiseen. Elämän suuret päämäärät häipyvät pois silmistä, ihminen pääsee eksymään pois suunnalta. Siis kärsii suuria vahinkoja ihmiselle niin tärkeä tahtomiskyky ja elämän sisältö tulee mitä sattuu, kun ihminen toimii vasten parempaa tietoaan. S. o. tällöinen toiminta on varsin epäsiiveellistä.

Mutta vahingolliset vaikutukset vasten tietoaan toimimisesta näyttäytyvät vielä tunne-elämässäkin. Tehdä toisin kuin tietää, synnyttää kovin ilkeän olon jossain siellä sisällä: tulee tyytymättömäksi itseensä. Hänestä on paikallaan katsella semmoista miestä miestälyhyemmäksi, joka toimii toisin kuin itse tietää tarvittavan toimia; nyt on hän itse juuri tuommoinen mies. Se tieto vaikuttaa hänessä itseään halveksivan likaisen tunteen, inhon itseään kohtaan. Jos ihminen yhä vain jatkuvasti tekee vasten tietoaan, niin viimein alkaa tunnekyky tähän asiain surkeaan tilaan tottua: tunne vaikeenee. Mutta se on vieläkin onnettomampaa: hänellä ei enää ole edes sitä väärästä asiain tilasta muistuttavaa ääntäkään auttamassa ja kehoittamassa asiata korjamaan. Kun näin tämä tekojemme rehellisyyttä valvova hieno tunne häviää, niin vie se mukanaan muitakin hienoja tunteita: totuudentunnon, oikeudentunnon, kauneudentunnon j. n. e. Ja näiden ihanteellisten, yleväin tunteiden hälvetessä, astuu raa'at eläimelliset tunteet sieluun sijalle. Elämä putoo raakalaisasteelle siinä määrin kuin ihminen jatkaa itseään kohtaan epärehellistä

elämää, toimii vasten parempaa tietoaansa. Peräti onnettomia tuloksia siis tunne-elämällekin.

Tietämistajuntamme saa vahinkoja tästä myöskin. Mitä maksaa vaivaa hankkia tietoja ja teroittaa henkistä näkökykyään, kun ei pyrkivä osamme, tahto, tiedon viittailuille mitään arvoa pane? Miksi selvitellä päämääriä, joista ei välitetä? Mitä varten tutkia toimintaohjeita, kun ei elämässään niistä kuitenkaan piittaa? Miksi yleensäkin totuutta tietää, kun se tuo vain katkeruutta? Täysi tiedollinen sokeus tai valheellinen tieto tuntuu toki tällöin siedettävämmältä. Näette tästä jo, mihin vastoin parempaa tietoaan toimiminen vie ihmisen tietuelämässäänkin.

Tieto, tunne ja tahto ovat erottamattomia osia jokaisessa sieluntoimituksessa: tietoa seuraa aina tunne ja tunnetta aina joku määrä tahtomista. Tästä on seurauksena, että tahdon toiminnassaan halveksiessa tiedon opastusta, toimiessa vasten parempaa tietoaan, joutuu koko henkinen toiminta kärsimään: vinous yhdessä kohden vie vinoon koko henkisen elämän.

Mutta kun ihmisen toimeentullakseen täytyy antautua monenlaisiin suhteisiin muiden ihmisten kanssa, joiden kesken pidetään miehen mittaisena vain tietonsa mukaan elävää, niin täytyy vasten parempaa tietoaan toimivan *salata* todellinen itsensä muilta ja *näytellä* toista kuin on: hänestä tulee tunnoton teeskentelijä, ja ilveily voi mennä vielä niinkin etäälle, että hän astuu julkisuuteen pauhaamaan maailman epäsaveellisuutta pappina, puhujana, sanomalehtimiehenä, kirjailijana, tai toimimaan epäsaveellisuutta vastaan yleisenä syyttäjänä,

siveyspoliisina, tai langettamaan tuomioita epäsiveellisyydelle! Kuinka tällöinen inhoittava ilveily tyystin polttaa näiltä raukoilta kaiken pyrkimyksen tosisiveyteen, selviää edellisestä. Siten on syytä luulla virkamiesten tosisiveyden olevan viheliäisimpiä, niin pönäköiltä ja komeilta kuin ulospäin paistanevatkin.

On muistettava, että kaikki nämä turmiolliset vaikutukset seuraavat jo muodollisesta epäsiveellisyydestä, niin että itse teko saattaa olla ihan viatonta laatua, jopa hyvääkin vaikuttava, s. o. asiallisesti siveellinen. Se on sukupuolisiveydessä peräti tärkeätä meidän huomata, kuten pian tulemme näkemään.

Yhdyntä, joka tosioloisesti vahingoittaa.

Asiallisesti saattaa teko olla varsin eri siveysastetta: siveellisestä nollapisteestä, s. o. yhdentekevästä, adiaforasta, alaspäin epäsiveellisyyteen ja ylöspäin siveellisyyteen. Mitä astetta teko kulloinkin on, tunnemme me vaikutuksistaan.

Vaikka yhdyntä itsessään ei kylläkään voi olla epä-siveellistä, kuten näimme, niin tosioloisesti saattaa yhdyntä eräissä verrattain harvinaisissa tapauksissa sitäkin johonkin määrään olla, s. o. yhdyntä olla asiallisestikin epä-siveellistä. Jos yhdyntätoverit teeskentelevät toisilleen hellyyttä, kuten on varsin yleistä tilapäyhdynnöissä, niin on tällöinen yhdyntä asiallisesti epä-siveellistä. Ei kyllä tässäkin tapauksessa itse yhdyntä olisi epä-siveellistä, mutta siihen yhdistetty vilppi ja valheellisuus on selvästi luonnetta turmelevaa. Vaikka yhtyvät olisivat niin alhaisella asteella, etteivät tekoaan epäsi-

veelliseksi edes itse ymmärtäisi, s. o. eivät harjoittaisi muodollista epäsideellisuutta, olisi sittenkin tästä teosta turmiota tekijöilleen.

Samaten tapahtuu asiallinen epäsideellisyys, kun mies tai nainen, jolla on vaimo tai morsian, mies tai sulhanen, antautuu jonkun muun kanssa yhdyntään, pettäen joko yhdyntätoveriaan tai varsinaista hellyystoveriaan, s. o. vaimoan, morsiantaan j. n. e. Pettäminenhan aina näet turmelee ihmisen luonnetta. Ei tässäkään itse yhdynnästä koidu harjoittajilleen vahinkoja, jos ei siihen petosta liittyisi. Nämä kaksi lajia asiallista yhdynnän epäsideellisuutta ovatkin ainoat, joita minä huolellisella hakemisellakaan olen voinut löytää.

Aika paljon sekaannusta on syntynyt, kun oikeudellisia ja sideellisiä yhdyntätekoja on vaihdettu ajatuksissa toisiinsa. Yhdynnällinen pahanteko, jota oikeustiede käsittelee, on kyllä useissakin tapauksissa tosin asiallisestikin epäsideellinen: koituu tekijänsäkin vahingoksi, ja muodollisesti on se tavallisemmin myöskin epäsideellistä: on tehty vastoin parempaa tietoa; mutta sittenkin on tällöinen teko ensi sijassa *pahanteko*, paljon vihattavampaa laatua siis. Käsite „sideellisyysrikos“ on kerrassaan ristiriitainen käsite, joka varsin kuvaavasti osoittaa, mikä sotku näiden asioiden oikeus- ja sidepuolissa vielä vallitsee.

Teroitettakoon vieläkin tämä mieliin, että oikeudellinen teko saattaa olla vain semmoinen teko, jossa toisen etu voi tulla kysymykseen; mikä ei kajoo toisen asioihin, se ei koskaan voi kuulua oikeuden alaan. Eikä tällöinen toisen oikeuden loukkaus vielä silloin-

kaan tapahdu, vaikka tekomme synnyttäisikin jossakussa paha mieltä. Nainen saattaa esim. harmistua aivan itkuun asti, kun hänen mielipiteitään vastustetaan; mikänpö oikeudenloukkaus ei teko silti ole. Tai yhdyntä toisen kanssa saattaa ehkä kovastikin katkeroittaa jotain kolmatta; mutta teko ei kuulu oikeuden, ei edes siveydenkään loukkauksiin vielä vain tämän mustasukkaisuuskatkeruuden takia. Jokaisellahan toki täytyy olla itsellä valta aina päättää, kuka onnellinen hänen hellyyksistään pääsee osalliseksi.

Epäsiveellinen, siveydenvastainen teko on vain semmoinen teko, jossa tekijä jotenkin vahingoittaa *omaa itseään* tai *omaa elämätään*. Kuten jo näimme, voi kyllä toisia vahingoittavan teon, pahanteon, kauttaakin koitua itselleenkin tekijälle vahingollisia seurauksia, olevan siis asiallisesti epäsiveellistä ja muodollisesti vielä useimmin luonnetta tarvelevää, siis epäsiveellistä. Lienevätköhän nämät tärkeät erot nyt jo lukijalle selviä?

Milloinka sukupuoliyhteys ei ole asiallisesti epäsiveellistä?

Aina kun aviotoverit, sulhanen ja morsian tai yleensä kaksi rakastavaista hellii toisiaan, jos siihen mitenkään ei ole yhdistynyt valheellisuutta, petosta tai oikeuden loukkausta, esim. hedelmöitetty naista vasten tahtaan tai vaikkapa vielä hänen tahdostaankin, jos syntyvän lapsen etuja siten loukattaisiin. Ja kaikki muutkin yhdyntät näillä samoilla rajoituksilla. Ei siis katukauppaaminenkaan tarvitse vielä aina olla asiallisesti epäsiveellistä eikä ostoyhdyntäkään.

Tämmöisen puheen pitäisi ihmisille, varsinkin herroille, tuntua melko hyvältä, ihan evankeliumilta: niin paljon epäsiiveellisyyttä kun he luulevat tehneensäkin ja toivottavasti monet tunnonvaivat siitä kärsineet, niin nyt selviääkin, että eipä jumalankiitos ole toki sentään niin pahasti tehty kun jo luultiin. Ja tässä onkin tämän vaivalloisen siiveystutkimuksemme parhain palkio. Tässä kohta, jossa vanha käsitys tekee suurimmat tuhonsa.

Kuten olemme erilaisista yhdyntäkatsomuksista jo nähneet, on vanha käsitys opettanut, ja yleensä opetuksessaan onnistunutkin, pitämään ihmisen pahana, epäsiiveellisenä, yhdyntää jo yleensä ja eritotenkin jo ennen vihkimistä ja ilman vihkimistä, ja vielä enemmän tilapäisiä yhdyntöjä. Nyt, kuten myöskin jo ennemmin olemme näyttäneet, ovat miltei kaikki ihmiset sitä tehneet, mitä heidän opetuksensa mukaisesti ei olisi pitänyt tehdä. Siis on mahdottomaan määrään harjoitettu muodollista epäsiiveellisyyttä kaikilla niillä surkeilla seurauksilla, joita vastikään osoitimme. Ymmärrätekö nyt, miksi äärettömäksi turmioksi ihmisille ovat nämä vanhat käsitykset, erittäinkin puritanismi, fysiologismi ja legalismi olleet? Poloiset ovat olleet ihmisten siiveellisyyttä edistävinään, vaan siihen sijaan ovat ihmistä tavattomasti vieneet siiveellisesti alaspäin! Ja sitten ne suuressa sokeudessaan ovat kaikilla tavoin vainoamassa meidän tosi siiveellisyyden ajamista! Muuta ei voi tästä sanoa, kuin että jumala olkoon heidän sieluparoillensa armollinen viimeisellä tuomiolla!

Siveellisesti yhdentekevää.

Olemme ennemmin sanoneet, kuinka jokin ihmisteke saattaa olla joko siveellinen, epä-siveellinen tai yhdentekevä, adiafora. Mutta tämä yhdentekevä, joka on ikäänkuin siveellinen nollapiste, on siinäkin nollapisteiden kaltainen, että se on vain rajaviiva, jolla todellisuudessa ei ole ulottavaisuutta itsellään. Hyvin tarkkaan otettuna ei siis kylläkään mikään teko ole aivan yhdentekevä, teoreettisesti, tietopuolisesti katseltuna.

Erilaisten tekojen siveydellinen arvo on hyvin eriateista. Voipi puhua äärettömän epä-siveellisestä, jomoinen teko minusta on ketään hyödyttämätön itsemurha, koska sen kautta kaikki hyvän toteuttaminen tehdään ainaisesti mahdottomaksi. Tästä äärettömän epä-siveellisestä löytyy tekoja, jotka epä-siveellisyydessä saattavat olla toisiaan yhä vähäisempiä, läheten siis enemmän ja enemmän siveellistä nolla pistettä, yhdentekevää, jopa sen jälkeen taas alkaa yhtä hiljaksen siveellisten tekojen sarjaa, suureten teon siveellinen arvo enemmän ja enemmän rajattomasti. Täten muodostuu nollapisteen, teoreettisesti yhdentekevän, molemmin puolin kapeampi tai laveampi siveydellinen vyöhyke, missä käytännöllisesti ei enää voi nähdä teon siveellistä enemmän kuin epä-siveellistäkään luonnetta ja arvoa. Tätä kutsumme me tässä tutkimuksessamme yhdentekeväksi, jos emme erityisesti mainitse että väitteemme tarkoittaa teoreettisesti tarkkaa yhdentekevyyttä, jota tarkoitamme siveydellisellä nollapisteellä.

Kuinka laajalti teot ovat yhdentekeviä, riippuu siis arvostelevain henkilöiden siveystieteellisestä tarkkanäköisyydestä. Tässä suhteessa ovat ihmiset kovin erikkyisiä, riippuen eettillisen, siveystieteellisen sivistyksen määrästä. On huvittavaa havaita, kuinka varmoja ja kiihkoisia siveellisyy sarvosteluissaan tässä suhteessa ovat useimmatkin eettillistä sivistystä miltei kokonaan vailla olevat henkilöt. Tietysti on se yhtä hauskaa, kuin jos lääkäri-työhön aivan perehtymätön alkaisi selitellä parasta syövänhoitotapaa. Omituista on sekin, että tällä alalla kukin ilman muuta luulee olevansa seppä syntyissään: ei luulla tarvittavan lainkaan sitä pitkäaikaista ja huolellista työtä siveyskäsityksen saamiseksi, mitä kaikilla muilla aloilla jo ymmärretään välttämättömäksi jonkinlaisenkin tietosivistyksen saavuttamiseksi. Näissä asioissa ihmiset melkein sokeasti luottavat toisiinsa ja varsinkin laumaan, että kaipa ne toiset ihmiset ovat asioista ottaneet paremman selvän, koska ne kaikki niin varmasti samoin päättelevät. Nyt useimmat niistä sukupuoliyhdynnöistä, joita epäsideelliseksi pauhataan ja joihin yhtä suurella kiihkolla antaannutaan, ovat asiallisesti juuri yhdentekevään tekojen ryhmään kuuluvia, s. o. niiden siveellinen arvo on hyvin vähäinen.

Siveellinen yhdyntä.

Kuten epäsideellisyttä, löytyy tätäkin muodollista ja asiallista siveellisyyttä.

Muodollisesti noudattaa ihminen sukupuoliyhdynnässään siveyttä silloin kuin hän toimii tässä parhaan

vakaumuksensa mukaisesti. Mutta ei riitä vielä teon ol-
lakseen todellisesti siveellisen, että sen on toimittanut
parhaan tietonsa mukaisesti: sen täytyy vielä olla asial-
lisestikin hyvän. Siksipä on vaadittava ja peräti tar-
peellista, että kukin huolellisesti ja yhä uudestaan tar-
kistaa siveyskäsityksensä, onko niissä ehkä korjaamisen
ja oikaisun varaa. Tämmöisen tarkistuksen laiminlyö-
minen on jo asiallista epäsiveellisyyttä, vahinkoa tuot-
tavaa, koska se voi johtaa väärän käytöksen yhä jatku-
vaan uusimiseen. Kuinka väärä on siis se niin usein
kuultu vakuutus, että kun toimii parhaan tietonsa mu-
kaan, niin se muka tekee kaikki mitä häneltä voi vaa-
tia! Voihan häneltä vielä vaatia, että hän ahkeroi oi-
keaan käsitykseen pääsemiseksikin.

Sosialistiagitaattoreilta olen kuullut niinkin kummaa,
oikeammin typerää puhetta, ettei mitään asiallista siveyttä
olekaan. Näin päättelevät he siitä, että ihmisillä eri tuo-
tantomuotojen kehitysasteilla on ollut niin peräti eri-
laisia, jopa vastakkaisiakin käsityksiä siveydestä. Mitään
pysyväistä, itsessään siveellistä ei sen vuoksi voi muka
olla olemassakaan. Tämmöinen päätteleminen on ihan
yhtä viisasta, kuin jos sanoisi, että koska ihmisillä on
ollut niin kovin eroavia käsityksiä auringosta, niin mi-
tään aurinkoa ei ole olemassakaan. On vain sittenkin
olemassa omaperäinen, meidän ajatuksistamme koko-
naan riippumaton suhde yksityisten tekojemme ja ihmis-
elämän suurten päämääräin välillä, s. o. tekomme saat-
tavat ehkäistä tai edistää ihmiselämän päämääriinsä pyr-
kimistä, ja sehän se juuri onkin siveyttä, kuten jo niin
monesti olemme ehtineet selvittää.

Milloinka on nyt yhdyntä siveellistä? Aivan yleisenä, kuten tunnettu, on usko että sitten vasta kun pappi vihkimisillään on siitä saastat pois loihtinut. Emme tietysti tällaisille velhojen taikatoimille mitään merkitystä anna. Surkuttelemme vain, että tällä valistuksen aikakaudella saattaa vielä löytyä oikein yliopistoa käyneitä taikureja, jotka viitsivät yksinkertaisilta ihmisiltä kiskoa tuloja itselleen moisilla loitsuilla, ja että toiselta puolel voi vielä semmoinen pimeys vallita ihmisissä, jotta tällaiset narrailut ovat mahdollisia.

Me olemme oppineet tuntemaan, että ainoa luotettava keino määrätä jonkun teon siveellisyyttä, on tarkata sen seurauksia, vaikutuksia ihmiselämään. Tältä kannalta on siis jokainen yhdyntä siveellistä ilman muuta, jos se vain edistää elämää, omaa tai muiden, olematta kellekään turmioksi. Eikö jokainen järkevä ihminen myönnä tätä väitettä paikkansa pitäväksi, päteväksi?

Hyviä, elämää edistäviä seurauksia yhdynnästä on seuraavissa tapauksissa:

1:ksi milloin yhdyntä edistää ruumiillista hyvinvointia, vahingoittamatta mitenkään muuten.

2:ksi kun se tuottaa viatonta iloa, sillä onhan ilo päivän paistetta elämälle.

3:ksi jos se vie yhtyvät lähemmäksi toisiaan: tekee heidät paremmiksi ystävyksiksi; on kai näet toki toivottavaa ja elämälle edullista ihmisten toisiinsa liittymisen.

4:ksi silloin kun yhdyntä tarkoittaa hedelmöittämistä.

Jokainen kai ymmärtää, että näitä luettelemiamme hyviä seurauksia voi yhdistyä useampiakin samaan hellintään ja että silloin teon siveellinen arvo samalla kasvaa. Siten onkin hyvin eriasteista siveellisyyttä. Asteiden lukua lisää vielä sekin, että iloakin on niin eri-arvoista, kuten ystävyystunteitakin. Pelkkä fysiologinen ja seksuaalinen ilo on kyllä iloa nekin, vaan paljon ylevämpää iloa on jo iloitseminen toisen iloista, myötäilo, ja siitä että saa olla toiselle ilon tuottajana. Ja vieläkin korkeampaa on tuntea ihailun iloja yhdyntätoverin ruumiillisista ja henkisistä kauneuksista. Täällä voi näet tarjoutua loppumattomiin ihastuksen suloisia tunteita herättävää. Olen nimittänyt tätä ilon lajia taidenautinnoksi, kun se mielestäni sitä eniten lähenee. Sen kuvailemisesta ja yhdynnässä ihanteeksi esittämisestä kirjassani „Sukupuolilyhteys taidenautinnoksi“ lätkäsi Suomen pääkaupungin raastuvanoikeus vielä armon vuonna 1911 minulle 500 mk. sakkoa ja kirjat tuomitsi hävitettäväksi! Olisin kovin utelias tietämään, mitä parin kymmenen vuoden päästä tällaisistakin oikeusmeiningeistä arvellaan.

Ystävyys saattaa muodostua kestäväksi elinkautiseksi toveruudeksi, elämäntoveruudeksi ja kohota niiksi hienoiksi suhteiksi, joita me kutsumme hellyydeksi, ja yhdyntä olla tällaisen lämpöisen suhteen ilmaisu: hellyyden osoitusta. Yhdynnällistä hellintää, jossa fysiologisia ja seksuaalisia iloja jalostamassa on mainitsemamme henkisemmät ilot ja hellyyden vaihde, kutsumme ihanteelliseksi yhdynnäksi. Tällainen yhdyntä on nyt meistä korkein siveellinenkin ihanne yhdynnälle. Kun tällai-

sen ihanteen tunteminen on meistä oivallisin keino yhdyntäelämän korkealle kohottamiseksi, niin käsittelen sitä laajalti kirjassa „Ihanteellinen yhdyntä“.

On huudettu, minun sukupuoliluentoni ja -kirjani olevan rivoa roskaa, kuinka minä esitän alhaista yhdyntäsiveyttä ja tahdon muka päästettäväksi valloilleen eläimelliset intohimot ihmisissä; jonka vuoksi muka olikin oikein että luentoni kiellettiin, kirjat takavarikkoon otettiin, konduktöörit junissa ankarasti vahtivat „tuommoisten kirjojen“ levittämistä vaunuissa jonkin vanhantestamentin aikaisen kuvernöörikiellon nojalla, jota sitten suurlakon ei kirjallisuuden tarjoilemiseen kukaan kehittänyt sovittaa, kirjakauppiaani (Teila Miller) raahattiin poliisikamareihin kopuuteltaviksi (Tampereella ja Helsingissä), minua boikotettiin ettei tahtonut matkoilla yösijaa ja Helsingissä asuntoa saada, haukkumatulvista sanomalehdissä ja muualla puhumattakaan.

Ennakkoluuloton ja ajattelemaan vähänkin kykenevä toivoakseni jo tästä selostuksesta kuitenkin käsittää, kuinka paljon korkeampaa on se siveellisyys, jota minä olen ryhtynyt ajamaan. Mikä on se ylevä ihanne, jonka nykyiset siveyden ajajat kohottavat teille yhdyntää varten? „Ei sinun pidä yhtymän!“ kuin ehkä lapsia saadaksesi. Siinäpäs on muka ihanteellista! Se on sitä yhtä ihanaa „ei sinun pidä“ siveysoppia, jota kirkko on aina kaikkein korkeimpana meille tarjonnut ohjeeksi kaikelle elämällemme. Tyhjätoimittajalle ja voimattomalle vanhusparalle kylläkin kai mukavaa, mutta ei elämänhaluiselle ja jäsenissään tarmoa tuntevalle miehelle ja naiselle. Kun ei toimita mitään, niin silloin on ihminen

siveellisin tämän kurjan siveysopin mukaan. Alyättekö hyvät ihmiset nyt, mitä teille on kirkollisten taholta syötetty? Ja älkää myöskään unhottako, miten paljon tämä kirkon kielteinen siveysoppi on, mahdottomia ja perättömiä vaatiessaan, pannut ihmisiä toimimaan vasten parempaa tietoaan, vaikuttaen siten tuhattomasti turmiota ihmisten luonteisiin ja tosisiveyteen. On jo aika tulla tämä kirkollisten ja virallisten siveellisyysooppi paljastettua kaikessa viheliäisyydessään, että voisimme sille sanoa hyvästit ijäksi päiviksi.

e) **Yhdyntä sosiaaliselta kannalta.**

Ihmiset, kuten tunnettu, eivät elä, eivät voikaan elää yksikseen ja kokonaan omin neuvoineen, vaan asuvat pienemmissä ja suuremmissa ryhmissä, joutuen jo siten toistensa kanssa monenmoisiin tekemisiin. Kaikkia näitä suhteita ja niiden muodostamaa elämää ihmisten kesken kutsutaan yhteiskunnalliseksi elämäksi. Tätä yhteiselämää ilmenee varsin monissa eri muodoissa. Eräs laji, seurallinen yhteiselämä, on saanut nimekseen yhteiskunnan sosiaalinen elämä. Nyt katselemme mitä opittavaa yhdynnälle on tältä seuralliselta elämältä.

Että yhdyntä vaikuttaa suunnattomasti ihmisten väliin seurustelusuhteisiin on jo ennemmin ollut puheena. Tärkein sosiaalinen laitos, jonka yhdyntäelämä synnyttää, on varmaankin avioliitto. Jopa yhdynnän merkitys avioliitolle on käsitetty niinkin suureksi, että on käynyt mahdolliseksi ymmärtää avioelämällä ja yh-

dyntäelämällä yhtä ja samaa. Että vielä virallinen käsitys, joka myös on useimmille mallikäsitteeksi, pitää yhdyntää avioliiton oleellisimpana puolena, ilmenee jo siitäkin, että yhdyntä ulkopuolella avioliittoa Suomen rikoslain mukaan on rangaistava rikos, ja että tämä „rikos“ oikeuttaa asianomaisia avioliittonsa purkamiseen, johon nähden sitä lakimme nimittääkin aviorikokseksi, rikokseksi muka avioliittoa vastaan.

Löytyy monta uudenaikaistakin tutkijaa, esim. Anton Nyström, jotka katsovat yhdynnän kaipuun osoittavan avioliittoon menon tarpeellisuutta, ja niillä, joille tämä kaipuu aikaisin herää, olevan syytä hankkiutua myöskin nuorena siihen. Meistä taas yhdyntä ei voi kuulua avioliiton perustekijöihin emmekä voi m.öntää yhdynnälle mitään sanontavaltaa avioliittoasioissa, kuten olemme tarkemmin tämän selittäneet kirjassa „Avioelämän uudistus“. Meidän mielestämme lait pitäisi muuttaa niin, että yhdyntätarpeen tyydytys olisi sallittua ulkopuolellakin avioliiton, milloin ihmiset eivät tunne sitä ilman toimeentulevansa. Lähemmin käsittelemme tämän asian kohta kirjassamme tuonnempana.

Kuinka yhteiskunnalla ei voi olla oikeutta sekaantua ihmisten yhdynnällisiin hellintöihin olemme näyttäneet katsellessamme yhdyntää oikeuden kannalta.

Yhdyntää sosiaaliselta kannalta katsellessa tärkein tiedusteltavamme on, onko hyväksyttävä yhdynnällinen hellintä ennen avioliittoa ja missä suhteessa yhdyntä muun kuin aviotoverin kanssa on avioliittoon.

Kuten muistamme vaativat legalistit kiivaasti lakirangaistuksen uhalla yhdynnän rajoittamista vain avio-

liittoon. Mutta jos, niin kuin kohta tulemme näyttämään, yhdynnän tarkoitus on yhdyntätarpeen tyydytys ja hellintä ja joku kolme kertaa eläissä hedelmöittäminen, niin voihan nämä pyrkimykset tulla tarpeellisiksi jo ennenkin avioliittoa. Kuten kirjassani „Avioelämän uudistus“ olen perustellut, olisi yleisenä sääntönä pidettävä, että avioliittoon mentäisiin nainen 23 vuotiaana ja mies pari vuotta vanhempana. Useimmissa tapauksissa ainakin miehillä herää niin voimakas yhdynnän kaipuu jo ennen tätä ikää, että se saattaa häiritä elämän säännöllistä menoa, joten silloin on järkisyytä sen arvokkaaseen tyydytyksen hakuun.

Helliä suhteita voi niin ikään muodostua ja on välttämätöntäkin muodostua ennenkuin astuu avioliittoon, sillä ei kai kylminä siihen ole mentävä. Täten siis kaikki aiheet yhdynnällisiin hellintöihin voivat kylläkin muut esiintyä ennen avioliittoa, paitsi hedelmöittäminen. Mutta eipä edes ensi vuosi avioliitossakaan oikeuta hedelmöittämiseen, kuten mainitussa kirjassani olen osoittanut. Mikä asiallinen ero silloin olisi kihloissa olevien ja vastanaineiden yhdyntäin välillä? Ei mikään, ja silloin hellinnän tapahtuminen jo kihloissakin ollessa olisi mielestämme mitä luonnollisin asia. Että siveydellä ja vielä vähemmän oikeudella tässä olisi jotain oikeutettua estelemistä, olemme jo ennemmin perättömäksi näyttäneet.

Vallitseva katsantokanta, ettei yhdynnällistä hellimistä pitäisi tapahtua vielä kihloissakaan ollessa, saa nuoret, joko salaa päin ja vasten omaa vakuutustaan oikeasta ja hyvästä, sitä kumminkin tekemään; tai mikä on vieläkin surkeampaa, tuhlailee mies ja joskus kum-

pikin hellyksiään arvottomasti muille, kun omalleen häpeää ilmaista „lihallisia himojaan . Että hän täten pettää läheisintä ystäväänsä ja siten loittonee hänestä kuin myöskin asiallisesti ja muodollisesti käyttäytyy epä-siveellisesti on ilmeistä. Mihin kaikkiin onnettomuuksiin se vanha käsitys onkaan ihmisiä ajanut!

Tärkeimpinä tukina väitteilleen tuovat vanhoilliset sen, että yhdynnästä ennen avioliittoa voisi olla seurauksena lapsi ja jos kihlaus purkautuisikin, niin nainen olisi menettänyt impeytensä ja ehkä onneton lapsi lisänä. Nyt on toki suojelustekniikka siksi edistynyt, että vain pelkkä huolimattomuus tarvitsee hedelmöittämisen aiheuttaa ja siksipä olisi taas se alkukuukausina sallittu keskeytsoikeus kyllä tarpeen. Ettei yhdynnän kautta ennen avioliittoa nainen tärvelly sen enemmän kuin avioliiton aikanakaan, s. o. kaikin puolin yhtä hyvä yhdyntätoveriksikin, jopa tottuneena parempikin, on hiemanakin ennakkoluulottomalle arvostelijalle päivän selvää, ja muuhun ei kai häntä pilaantuneeksi luullakaan. Miehestä jo tämä pilaantumis-usko on kyllä aikoja sitten loppunut, jos sitä koskaan on ollutkaan.

Yleinen vahva vakuutus on, että yhdyntä avioliitossa ollessa ulkopuolelaisten kanssa on peräti turmiollista avioliitolle. Emme tahdo kieltää, ettei se nykyisin sitä kyllä useimminkin olisi. Nykyisin on se tavallisesti toisen puolison pettämistä, inhottavaa porsastelua, täynnä tartunnan kotiin kantamisvaaroja, mahdollisuus toimittaa lapsia ulkopuolella avioliiton j. n. e. Mutta asiain omaa luontoa tarkastellessa ei yhdynnän muidenkaan kanssa välttämättömästi tarvitsisi sisältää näitä tuhopuolia, s. o.

avioliiton ei todellisesti aina tarvitsisi kärsiä ulkopuoolistakaan yhdynnöistä. Jos ei petosta, ei tautia, ei lapsia, ei porsastelua tämä ulkopuolinen yhdyntä sisällä, ei mitenkään voi nähdä sen asiallisesti vahingoittavan avioliittoa. Eihän rakkaus voi antamalla vähetä.

Kannatammeko me siis yhdyntää vielä ulkopuolelaistenkin kanssa? Emme ollenkaan, meistä näyttää se vain hyväksyttävältä eräissä tapauksissa. Ajatellaanpa, että mies on mennyt Amerikkoihin vuosiksi; onko kohtuullista syytellä yhdyntään tottunutta miestä, naista, jos he tällöin turvautuvat tarpeellisin varokeinoin toisiin? Onko todellakin järkeä väittää heidän näiden yhdyn töjensä kautta tulleen toisilleen huonommiksi aviotovereiksi ja siten auttaa heidän avioelämänsä rappiolle menemistä? Ei järkeä eikä sydäntä ole semmoisessa opissa. Niin kovin paljon paha on vain tällä puheella aikaansaatu eikä mitään voitettu. Että yhdyntä todellisessa avioliitossa on kuitenkin kaikkein arvokkainta, maukkainta ja hienointa tulemme tarkemmin näyttämään kirjassa „Ihanteellinen yhdyntä“.

f. Yhdyntä uskonnon kannalta.

Uskonto, jumalan ja ihmisen väliset asiat, on sekin kajonnut ihmisten sukupuolilyhteyteen. Jumalan on uskottu erityisesti tykkäävän semmoisista, jotka eivät koskaan kellekään tätä hellyyttään suo. Nasiirit, Jeesus, nunnat, munkit, pyhimykset ja muut hurskaat ovat kokonaan kieltäneet itseltään nämä „lihanhimot“. Jeesus

vielä on saanut alkunsa, kuten raamatulliset kirjailijat kertovat, siten että vain ylimmäisen voima varjosi neitsyttä, ja vanhassa virsikirjassa sanottiin: „Neitsyt nuori sikiön sai, Miehen avut' pojan toi“. „Mooseksen kirjoissa“ luetaan lujia ja kerrassa kovia määräyksiä, joita jumala asetti ihmisten saastumiselta suojelemiseksi. Ja hyvin yhteen suuntaan käypiä ovat monet muutkin yhdyntää jotenkin koskettelevat kohdat „jumalan sanassa“. Kun nytkin vielä raamatulliset kirjoitukset käyvät „jumalan pyhänä sanana“, ja ihmiset ovat ainakin opissaan niin oikeaoppisia, niin hyvin käsittämmme, mikä rooli uskonnolla on ollut yhdyntäelämämme muodostumisessa käsitykseltään ja olemukseltaankin semmoiseksi kuin se nyt on. Saastaisuus, pyhyiden inhottava vastakohta, sukeltuu heti mieleen kuin yhdyntä jotenkin joutuu ajatuksiin.

On omituista että saman jumalan, jonka näitä ankaroita asetuksiaan yhdynnälle sanotaan asettaneen, uskotaan myöskin olleen itsensä niin irstaan ja riettaan, että ihmiselle itse juuri laittoi „hävyn“ kaikkine karvoineen, kielineen, huulineen! Niin peräti inhottavan rakkineen, että sen muille näyttäminen on jo rikoslailta rangaistava teko, jota kiljuen kaikki kunnon ihmiset karkuun pötkisivät. Mitä sitten jos poliisi jotenkin onnistuisi itsensä kapineen tekijän käsiinsä saamaan, niin tietenkin kiinni pakanan kytkisivät ijiksi päiviksi. Olihan syytä siihen, eikö niin? Ainoastaan kaikkein epäsiiveellisimpäin, rappiolle joutuneiden renttujen mieleen johtuisi mokomia osia kuvinkaan esittää, ja jumalan sanotaan vielä itsensä ensin mielessään kuvitelleen ja sit-

ten oikein tekemällä tehneen todellisia tämmöisiä peliä! Eikö tässä ole jotain hassunkurista, ristiriitaista? tarkoitan. Jotain järjenvastaista tässä täytyy olla, vaan semmoistahan oikein kovat uskovaiset sanovat uskonnon kaikissakin kohdissaan olevan, eikä minulla ole mitään sitä väitettä vastaan.

g. **Yhdyntä kauneuden kannalta.**

Kun tulemme tätä puolta yhdynnässä käsittelemään laajalti kirjassa „Ihanteellinen yhdyntä“, niin tässä sanottakoon siitä vain joitakin pääpiirteitä valaisemaan estetiikkojen yhdyntäkatsomusta.

Kauneus on jossakin havaittavassa se järjestys, joka miellyttää ihmistä muun kuin hyödyn tai vahingon kannalta. Kun esim. meillä on kaunis kukka, niin se kukan kauneus on siinä, että kukan osat toisiinsa ovat miellyttävässä järjestyksessä. Henkilöllä, jolla on, kehityksen kautta, kyky huomata tämmöistä järjestystä, sanotaan olevan kaunoaistia, ja liittyy siihen tavallisesti myöskin kyky voida tuntea siitä iloa, nauttia siitä, n. s. kaunomaku.

Kahdella tavalla tämä kauneusjärjestys näkyy olevan ihmiselle merkityksestä: se antaa erittäin hienoa iloa meille, tunnettua „taidenautintoa“, ja se herättää meissä mieltymystä kauniiseen, s. o. järjestykseen. Ja kun järjestys on ajatuksen mukaan olemista, järjen valtaa jossakin, niin yllyttää kauneus meitä elämään ja pyrkimään ajatuksen, järjen mukaan, kauneus viehättää jalos-

tamaan siis itseämme ja vieläpä muitakin. Tätä kauneuden ylentävää vaikutusta aika paljon jo tajutaankin

Tämä kauneusjärjestys on sovellettavissa kaiken olemisen ja elämisen aloille ja sikäli kuin sitä ihmisten ympäristöön, tekoihin ja itseensä ihmiseen sovitetaan, kohoo ihmiselämä korkeammalle ja korkeammalle. Nyt sanomme me, että yhdyntäkin on semmoinen asia, josta kauneusjärjestys voi saada ihmiselämän ihanimpia puolia.

Tämän uskomme perustamme me siihen, että tiedämme yhdyntän luonnossakin luoneen äärettömän määrän kauneutta: kesän kukkaset, lintujen liverrykset ja kauniit puvut. Ihmiselämässä tunnemme myöskin samallaisia vaikutuksia yhdyntästä: runoutta, laulua, rakkautta, voimakasta pyrkimystä koristeluun, itse kaunistumiseen, kauniiseen käytös-, seurustelu- ja puhetapaan, vaikutuksia eri taiteiden aloihin j. n. e. Tämä yhdyntän ja kauniin läheinen vaikutus onkin ymmärrettävissä, kun muistaa miten tunteet ovat molemmissa tärkeänä puolena.

Ihmisruumis sisältää uskomattoman paljouden monia kauneuslajeja, kuten jo kreikkalaiset pari tuhatta vuotta sitten älysivät, mikä nytkin aljetaan taas huomata päästyämme vapautumaan kirkon meihin ajamasta käsityksestä, että muka ihmisruumis on saastainen kappale. Yhdyntässä taas jos missään tarjoutuu tilaisuus nauttia ruumiin kauneista muodostuksista silmin ja kosketuksin. Ihmishenki suurine ja ihmeellisine lahjoineen, joita voi kehittää miltei rajattomiin, voi olla tunteineen, pyrkimyksineen, terävyyksineen pohjaton ihailun lähde. Ja hellässä yhdyntässä ihmissielukin ihanuuksineen enem-

män kuin mitenkään muuten saattaa avautua rakasta hurmaamaan. Näin siis yhdynnän luonto ja siihen liittyvät asianpuolet tekevät yhdynnän otollisimmaksi kauneusjärjestykselle.

Ja ajatelkaa mitä valtavia seurauksia kauneusyhdynnästä olisi! Se luuloteltu saastaisuus, johon kirkko on onnistunut meidän mielissämme yhdynnällisen hellinnän töhriä, lakkaisi heti meitä likaisiksi ryvettämästä. Kauneusjärjestys yhdynnässä tulisten tunteiden hurmaamana painaisi tavattoman syvän jäljen sieluumme: herättäisi kovan kaipuun kauniisen, s. o. hengen valtaan saattamiseen elämää ja oloja niin paljon kuin mahdollista. Valtavimpia voimia ihmistä ylöspäin viemään löytää siis täältä. Olettehan nähnytkin, kuinka ihanteellinen rakkaus on taikavoima ihmistä paremmaksi muuttamaan? Rentustelijasta voi se tehdä miehen, raa'asta hellän ja hienotunteisen, veltosta vetelyksestä urhon ja sankarin, itsekkäimmästä uhrautuvimman j. n. e. aivan hämmästyttäviin asti. Mihin kaikkeen kykenisikään hieno, ihanteellinen yhdyntä!

Voi jospa jotenkin saisin ihmiset näitä ymmärtämään. Nyt ne näille ajatuksille virnistelevät, puhkuvat vihasta, huutavat poliisia, raahaavat raastupiin ja minut tuomitaan pahantekijäin joukkoon, jolla, jos ei ole viittä sataa markkaa antaa hyvitykseksi tällaisista puheistani valtiolle, on telkien takana istuttava kaksi kuukautta katumassa ja sovittamassa näin hirveätä tekoani että huu-dan: yhdyntä taidenautinnoksi!

g. Yhdynnän tarkoitus.

Ennenkuin ryhdymme antamaan arvostelujamme yhdynnän eri katselutavoista ja lopullisesti vastaamaan kysymykseen mitä yhdynnän kanssa on tehtävä, on vielä tarpeellista tarkastella paria seikkaa. Ensiksikin yhdynnän tarkoitusta. Kuten muistamme, teroittavat fysiologit tätä meille oppaaksi yhdyntäelämässämme.

Mikä on sitten yhdynnän tarkoitus? Alkuperäisin kieltämättä kyllä hedelmöittäminen. Tosin välitön tarkoitus, suora liikkeelle ajava syy, on tuntumus. Yhdyntämielikuvat, jotka havainnon tai kuvittelun kautta ovat mieleen tulleet, herättävät varsin vilkkaita ja voimakkaita mieluisan tunteita, mitkä taas puolestaan kohta synnyttävät rajumpaa tai hillitympää pyrkimystä yhdyntätekoihin, jotka luonnon viisaan järjestelyn kautta vievät sitten itsestään hedelmöitymiseen, sikiön muodostumiseen ja vihdoin synnytykseen ja lapsen vaalintaan. Tästä näemme, että yhdyntä lopullisesti tarkoitti lisääntymistä, ja että tuntumus oli vain se välikappale, jonka avulla eliö pantiin toimimaan. Näin siis alkuperäisesti ja yhä vieläkin „luonnossa“ ja luonnon kannalla olevilla.

Kun lisääntyminen on elämän jatkuvalle säilymiselle välttämätön ehto, ja kun yhdyntä ihmisellä on yhtä välttämätön lisääntymiselle, niin on luonto ryhtynyt kerrassaan ponteviin toimenpiteisiin, että yhdyntää haetaan ja suoritetaan. Siksipä on meihin istutettu syvä toisen sukupuolen kaipuu, tuo tunnettu että „ei ole ihmisen

hyvä yksinänsä olla". Vaan eipä vielä pelkkä toisen sukupuolen seura riitä tämän kaipuumme rauhoittamiseksi: täytyy saada yhdynnällisesti antaa ja vastaanottaa hellyyttä. Vasta kun tämä on tapahtunut ja saa uusiutuen tapahtua, löydämme rauhan, tunnemme itsemme tyydytetyiksi. Mikään tahto enemmän kuin mikään kasvatus ei näy tätä asiain järjestystä voivan toiseksi kokonaan muuttaa. Meidän täytyy siten tunnustaa itsemme pakotetuiksi toimimaan tämän meistä riippumattoman sukupuolisen järjestyksenkin alaisena, samaten kuin saamme luvan mukautua senkin asiain järjestyksen valtaan, joka vaatii meidät ajoittain unentoimettomuuteen. S. o. yhdynnän yksi tarkoitus on yksinkertaisesti tyydyttää tässä selitettyä yhdyntätarvetta.

Paitsi tätä syvää melkein pakoittavaa yhdyntäkaipuuta, käyttää luonto vielä houkuttelukeinojakin saadakseen ihmistä yhdyntään: siihen liittää se, kuten jo huomautimme, varsin valtavia sulotunteita. Nämä mielisän tunteet voivat olla sekoituksia peräti eriluontoisista aineksista. Näin saattaa yhdyntäriemu olla kokoon pantuna ennemmin selitetyistä fysiologisista, seksuaalisista, hellyyden, myötäilon ja kauneuden tunteista. Minkä verran mitäkin näistä tunteista on yhdyntää sulostuttamassa, riippuu henkilön suvullisuusmäärästä ja sivistystasosta. Tämä sulouden tavoittelu on tosiasiallisesti yhdynnän kiehtovimpia tarkoituksia.

Vetävämpiä voimia ihmisten toisiaan lähentämiseksi on vielä yhdyntä. Siksi on se ollut, niinkuin se tänä päivänäkin vielä on, tärkeimpiä tekijöitä avioliittojen muodostamiseen. Se saa vastustavain voimain poissa-

ollessa avautumaan ihmisen toiselle ihmiselle ja sykkimään sydämmen sydämmelle, on rakkaussuhteen ja -tunteen valtavin synnyttäjä. Siten on se oivallisimpia vaikuttajia hienojen, tuntehikkaiden ja hellien suhteiden luomisessa, ja kaikista tehoisin tulkitsija tämmöisten hellyyssuhteiden jo olemassaololle. Yhdynnän kautta tämmöisten hellien suhteiden luominen ja tulkinta on yhdynnän perustarkoituksia ihmisellä. Miehen ja naisen hellän lämpöinen suhde toisiinsa on elämässä näyttäytynyt suuremmoiseksi elämänvoimaksi kummallekin.

Kuten tästä näemme, on alkuperäinen lisääntymis-, s. o. hedelmöittämistarkoitus yhdyntäelimillä saanut seurakseen joukon muitakin tarkoituksia, joiden rinnalla hedelmöittäminen on joutunut varsin harvinaistarkoitukseksi. Tämmöinen elinten toiminnanvaihdos ei suinkaan ole mitään tavatonta elollisissa olennoissa, ei edes ihmisessäkään. Kädet esim. olivat alkuperäisesti paljaastaan tarttumiselimiä. Kukapa olisi silloin voinut aavistaa että niitä kerran käytettäisiin niin peräti toisellaisiin tehtäviin kuin kirjoittamiseen! Kenen päähän olisi liioin juolahtanut että huulia, jotka olivat muodostuneet imemistarpeesta imettäväisille, vielä tultaisiin kerta käyttämään autuuden juomiseksi ja juottamiseksi suudelmissa.

h. Yhdyntätoveri.

Kun aikaisemmin ei tunnettu hedelmöitymiseltä suojelevia keinoja ja mies tahtoi että hänen elättämänsä ja kasvattamansa lapset, jotka myös olivat hänen nimensä,

säätynsä ja omaisuutensa perijöitä, olivat juuri hänestä alkuisin, niin näytti välttämättömän tarpeelliselta, että avioliitossa olevan naisen yhdyntätoverina toimi vain hänen aviomiehensä. Ja kun luonnon mukaisesti lasten yleensä tarvitsi seurata äitiään, niin olisi ennen avioliittoa hankittu lapsi ollut miehelle kuulumattomana kuormana, jonka tähden ei sitä halunnut mies enemmän kuin nainenkaan, s. o. naisen tuli kieltäytyä yhdyntäelämästä kokonaan „tyttöinä ollessaan“. Tosin ennen mentiinkin, naiset varsinkin, hyvin nuorina avioliittoon, ettei tämä kieltäytyminen käytännössä ollut niin suuri. Varsin vähitellen aljettiin sitten tinkiä mieheltäkin yhdyntätoverien luvun rajoituksia sillä tuloksella, että yleiseksi opiksi, jonka pätevyydestä jo miltei joka mies olisi valmis peitsensä katkaisemaan, on jo saatu vaatimus miehenkin rajoittua yhdynnässä vain vaimoonsa, vaan jota oppia, kuten ennemmin olemme nähneet, tuskin yksi sadasta miehestä on käytännössä noudattanut. Voimassa olevan lain mukaan saa yhdyntätoverina olla vain yksi aviopuoliso. Katsotaanpa nyt, mitä vaatimuksia asiain oma luonto tässä asettaa!

Kuka on sopivin yhdyntätoveriksemme riippuu selvästi siitä, mihin tarkoitukseen yhdyntää kulloinkin käytetään. Hedelmöittämissä tapauksissa on ehdottomasti välttämätöntä sen olla kyllä aviotoveri, kuten olen lähemmin perustellut kirjassani „Lapsikysymys ja ehkäisyoppi“. Jos taas hellyyden vaihto on kysymyksessä, niin täytyy toverin olla semmoinen, että katsomme hänet hellyytemme arvoiseksi ja hän samoin meidät, että hienot, kunnioittavat ja lämpöiset ystävyysuhteet ovat tois-

tensa tuntemisen perusteella syntyneet. Ainakin oikeat aviotoverit ja kihloissaolevat ovat siltä kannalta paraita hellintätoveria. Samoin on asianlaita, kun hienompaa yhdyntäiloa kaivataan. Mutta jos vain yhdyntätarvetta tahdotaan tyydyttää tai tyytyä siinä alempaan hauskuuteen, voi silloin kuka tahansa toiseen sukupuoleen kuuluva kelvata. Valitettavasti on, etenkin miehillä, maku näissä asioissa vielä karja-asteella, aivanpa sanan mukaisestikin, eläimiäkin näet käyttävät halailuihinsa.

Vastaus siihen mitä yhdyntän kanssa on tehtävä.

Tarkasteltuamme yhdyntää eri puolilta, olemme nyt valmiit arvostelemaan niitä ennen esittämiämme vastauksia siihen kysymykseen, mitä yhdyntän kanssa olisi tehtävä, sekä itse lopullisesti vastaamaan siihen.

a. **Arvostelua.**

Kuten muistamme, vaativat puritaanit yhdyntäelämämme kokonaan tukahduttamista, koska se muka on alhaista ja epäsideellistä, menevätpä tässä puhtauskiihkoilussaan vielä niinkin etäälle, että selittävät kaikki ajatukset, puheet ja kirjoituksetkin yhdyntäasioista jo epäsideellisiksi ja semmoisina kaikkien kunnon ihmisten kartettaviksi, jopa kaikin keinoin vielä estettäviksikin.

Siveystutkimuksistamme me kuitenkin näimme, ettei yhdyntä itsessään sisällä vielä mitään epäsideellistä ja peräti harvoissa tapauksissa tosioloisestikaan. Puritaaninen vastaus perustuu siis kuvitellulle perättömälle pohjalle eikä silloin tietysti ansaitse enää mitään arvoa.

Mutta eipä sillä hyvä, että tämä katselutapa periaatteeltaan on pötyä; se tekee tavatonta hallaa ihmisten

tensa tuntemisen perusteella syntyneet. Ainakin oikeat aviotoverit ja kihloissaolevat ovat siltä kannalta paraita hellintätoveria. Samoin on asianlaita, kun hienompaa yhdyntäiloa kaivataan. Mutta jos vain yhdyntätarvetta tahdotaan tyydyttää tai tyytyä siinä alempaan hauskuuteen, voi silloin kuka tahansa toiseen sukupuoleen kuuluva kelvata. Valitettavasti on, etenkin miehillä, maku näissä asioissa vielä karja-asteella, aivanpa sanan mukaisestikin, eläimiäkin näet käyttävät halailuihinsa.

Vastaus siihen mitä yhdynnän kanssa on tehtävä.

Tarkasteltuamme yhdyntää eri puolilta, olemme nyt valmiit arvostelemaan niitä ennen esittämiämme vastauksia siihen kysymykseen, mitä yhdynnän kanssa olisi tehtävä, sekä itse lopullisesti vastaamaan siihen.

a. Arvostelua.

Kuten muistamme, vaativat puritaanit yhdyntäelämämme kokonaan tukahduttamista, koska se muka on alhaista ja epäsideellistä, menevätpä tässä puhtauskiihkoilussaan vielä niinkin etäälle, että selittävät kaikki ajatukset, puheet ja kirjoituksetkin yhdyntäasioista jo epäsideellisiksi ja semmoisina kaikkien kunnon ihmisten karttaviksi, jopa kaikin keinoin vielä estettäviksikin.

Siveystutkimuksistamme me kuitenkin näimme, ettei yhdyntä itsessään sisällä vielä mitään epäsideellistä ja peräti harvoissa tapauksissa tosioloisestikaan. Puritaaninen vastaus perustuu siis kuvitellulle perättömälle pohjalle eikä silloin tietysti ansaitse enää mitään arvoa.

Mutta eipä sillä hyvä, että tämä katselutapa periaatteeltaan on pötyä; se tekee tavatonta hallaa ihmisten

siveelliselle luonteelle. Vaatiessaan täydellistä yhdynnästä kieltäytymistä, esittää se käytännössä mahdottomia vaatimuksia ja siten pakoittaa ihmisiä tekemään vastoin parempaa tietoaan. Erittäin tuhoisasti vaikuttaa se vielä sitenkin, että estää ihmisen kiinnittämästä huomiotaan ja käsittelemästä yhdyntäasioita järki-ihmisen tavoin. Täten saadaan ihmiset sulkemaan silmänsä ja korvansa kaikelle sille viheliäisyydelle mikä yhdyntäelämästä koituu, vieläpä suljetuttamaan suut niiltä, jotka ymmärtäen asiain todellisen tilan yrittäisivät saada ihmisten huomiota näihin.

Puritaaninen yhdyntäkatsomus on siis väärä ja vaarallinenkin. Valkonauhalaiset, Lybeck, Palomaa, papit, teosoofit, kristilliset y. m. tekevät siis, tietenkin ymmärtämättömyydessään, suurta vahinkoa siveellisyyksialle.

Fysiologistinen käsitys, joka vaatii yhdynnän rajoittamista vain lastensaantia varten, on yhdellä lailla erehdyksiä. Tämä katsomus perusteleikse, niin kuin muistamme, siihen vakuutukseen, että yhdynnän ainoa tarkoitus on muka hedelmöittäminen. Me kuitenkin näimme, että yhdynnällä on vielä lisäksi peräti tärkeitä ja arvokkaita muitakin tarkoituksia. Mutta silloinhan tämäkin suurta ääntä pitävä katselutapa on väärälle oletukselle rakennettu ja itsekin väärä.

Että käytännössäkin tämän opin mukaan eläminen on sula mahdottomuus, on helppo havaita. Suunnan kannattajat myöntävät kai, että puolitusinaa lapsia parikunnalle jo riittää. Silloin tarvitaan yhdyntää vain kuusi kertaa koko elämän aikana, kun on syytä tietysti niin sovittaa, että joka kerrasta olisi „siunaus“ tuloksena.

Kun mies kykenee yhdyntään ainakin kolmisen kymmentä vuotta ja kun kai on syytä jakaa nämä kuusi yhdyntää yhtä pitkille väliajoille, niin olisi siis miehen ja vaimon pidettävä aina viisi vuotta väliä joka yhdynnälle. Nyt fysiologit tietysti hyväksyvät miehen ja vaimon asumaan yhdessä, ehkäpä nukkumaankin yhdessä. Mutta voiko tavallisille luonnollisille ihmisille olla mahdollista miehen ja naisen olla toisiaan niin lähellä ja kahdenkesken vuosikausia ilman sukupuolista yhtymystä? Vähänkin tosiasioita tunteva sanoo hetkeäkään epäilemättä, että se on kerrassa sula mahdottomuus. Fysiologinen vastaus raukee siis myöskin jo omaan mahdottomuuteensa.

Fysiologit sanovat, että yhdyntä on tarpeellista vain lastensaantia varten. Tämäkään väitös ei pidä paikkaansa. Eipä näet edes hedelmöittämiseen ole enään yhdyntä välttämätön: ruiskuttamiskeinot saavat sen aikaan yhtä varmasti, jopa yhtä hyvillä tuloksillakin. Miksikä siis enään nähdä yhdyntävaivoja nämä kuusikaan kertaa elämässä. Teoreettisesti perätön, käytännöllisesti mahdoton on siis fysiologinen oppi yhdynnästä. Ja niin tuomitsevia kuin nekin ihmiset ovat meidän muiden käsityksille!

Että puritaanis-fysiologinen katselu kaatuu peruskatselujen lyhistyessä on tietysti itsestään selvä.

Legalistinen oppi, jonka perusvaatimuksena on, että yhdyntätoverien on hankittava itselleen asianomaisen viraston lupa n. s. avioliittovahvistus, nojautuu sille uskalle, että muussa tapauksessa loukattaisiin oikeutta. Mutta me olemme nähneet, että kahden vapaa yhdyntä

yleensä ei ole oikeusvastaista, kun luettelemissamme harvoissa poikkeustapauksissa. Legalistinen opetus on siis väärää ja sitä kamalampaa kun se vielä tahtoo ja voi käyttää voimakeinoja pakoittamaan ihmisiä näiden väärin oppiensa mukaan elämään.

Puritaanis-legalistinen, fysiologistis-legalistinen ja puritaanis-fysiologistis-legalistinen käsitys kumoutuu tietysti perusoppiensa mukana.

Ekonomistinen vakuutus, että yhdyntämme hyväksi ei voida suoraan mitään tehdä, perustuu sille opille, kuten tiedämme, että yhdyntäolot, niinkuin kaikki muukin tässä maailmassa, on aina muka tulos taloudellisista tekijöistä, varsinkin tuotannon kehityksestä. Me olemme kuitenkin päässeet selville, ettei tämä väitös ole kokonaan totta, vaan että ihmisten vallassa on taloudellisista seikoista verrattain huolimatta elää yhdynnässä arvokasta elämää.

Naturalistinen vastaus, että yhdyntä on katsottava yksinkertaisesti ihmisruumiin luonnollisten tarpeiden tyydyttämiseksi, on osalta kyllä oikea, kuten olemme nähneet. Mutta kun tämä katsomus ei huomaa yhdynnän hienompia tarkoituksia, niin on se yksipuolinen ja omiaan pitämään yhdyntäelämää alhaalla. Siksi ei tämä katsomus meitä tyydytä.

Hedonistisen katsomuksen mukaan on yhdyntä huvittelua. Että tämäkin kyllä on totta, olemme jo ennemmin oppineet tuntemaan. Että siten elimistömme yhdyntäkaipuu samoin kuin lisääntymistarkoitus tulee myöskin saavutetuksi on tiettyä. Mutta olemme lisäksi nähneet, että yhdynnän tehtävä on vielä saattaa yhdyntä-

toveria henkisesti lähemmäksi toisiaan kuin myöskin olla tällöisen läheisen suhteen tulkkina. Sitäpaitse jos huvittelu on pelkkää fysiologista hauskanpitoa, on se liian kevytmielistä yhdynnälle, s. o. yhdyntä on jotakin vakavampaa ja liian arvokasta ollakseen sopivaa leikittelyn asiaksi. Näin siis tämäkin katsanto osoittautuu yksipuoliseksi.

Esteettinen vastaus onkin meidän vastauksemme.

b. **Lopullinen vastaus.**

Mitä nyt sitten on yhdynnän kanssa tehtävä? Vastauksemme kuuluu: On kohotettava ja jalostettava se. Me emme voi päästä siitä erillemme eikä ole liioin mitään järkisyytä pyrkiäkään siinä suhteessa pois luonnostamme. Semmoisena kuin se nyt on, ei se taas ole ihmisarvollemme sopivaa. Ja siksi juuri ei meille muu jääkään tehtäväksi, kuin saada siihen arvokkuutta ja ihanteellisuutta. Silloin ei se ainoastaan ole meitä vahingoittamatta, vaan vieläpä suuressa määrin on meitä ihmisiä jalostavakin voima, joka tekee osaltaan elämämme päivänpaisteisen väriseksi.

Kun on kysymys jonkin jalostamisesta ja kohottamisesta, niin ei se sisällä olevan hävittämistä eikä tykkäänään toiseksi muuttamista, ainoastaan siihen jo olevaan ylemmän ja arvokkaamman lisän vuodattamista. Niinpä tässäkin.

Yhdyntä on hedelmöittämis toiminta alkuperäisin ja siksi vieläkin hyvä. Nyt on tähän toimintaan saatava

järkeä: ei pidä hedelmöittää milloin sattuu ja ketä sattuu. Mitä kaikkea järkeä tässä on noudatettava, löytää lukija selostettuna kirjassani „Lapsikysymys ja ehkäisyoppi“. Kun järki pääsee määräämään yhdynnän hedelmöittämiseen käyttämisessä, on yhdyntä siltä puoleltaan kohotettu oikealle tolalleen.

Yhdyntään suoraan ajavana voimana on vapautuminen sen kautta epämiellyttävästä tunteesta ynnä se suuri nautinto, jonka yhdyntä tarjoaa. Nämä molemmat on, kuten tunnettu, ihminen tehnyt yhdyntänsä tarkoituksiksi. Meillä ei ole mitään tätä vastaan, tahdomme ainoastaan että tähän luonnon suomaan yhdyntäriemuun yhdistettäisiin vielä jotakin korkeampaa, hienompaa, ylevempää ja ihanteellisempaa iloa. Kuten ennemmin olemme oppineet, on todellakin olemassa ilon laatuja, jotka ovat tämmöisiä ihmisen yhdyntään arvokkaampia nautintolisiä. Yhdyntää saattaa näet luonnon ilojen, fysiologisen ja seksuaalisen mielihyvän, lisäksi olla sulostuttamassa hellyyden, myötäilon ja kauneuden s. o. ihailun arvokkaat ja ylevät tunteet. Minkälaisia nämä ilot ovat, olemme jo estetikkojen katsomusta esittäessämme pääpiirteissään kuvailleet. Paljon lähemmin esitimme ne aikoinaan kirjassa „Sukupuolilyhteys taide- nautinnoksi!“, jonka Helsingin raastuvanoikeus viime kesäkuun 10 p. antamallaan päätöksellä tuomitsi hävitettäväksi! Vieläkin laajemmin tulemme tätä yhdynnän näin jalostamista käsittelemään piakkoin valmistuvassa kirjassamme „Ihanteellinen yhdyntä“, ja senvuoksi emme käy tässä tämän enempää tätä yhdyntänautinnon jalostamista selittämään. Sanomme vain, että niin pian kuin

nämä ylevämmät tunteet tulevat yhdynnässä huomioon otetuiksi, on se alhaisen sukupuolihimon loppu ja yhdyntä ihmiselle kohottava voima.

Sitten tarvitaan yhdyntään toveri toisesta sukupuolesta. Niinhän sen luonnollisesti olla pitääkin, ja on meillä siihen vain lisättävänä, että elköön meille riittääkö vain se, että toverimme on joku toista sukupuolta oleva, vaan semmoinen, kuin korkeamman yhdynnän luonto sen vaatii olemaan. Niin kuin olemme nähneet, kun tätä käsittelimme, vaatii asian oma luonto, että yhdyntätoverimme on sellainen, että voimme häntä kunnioittaa ja ihaila ruumiin ja sielun puolesta, joka tietysti edeltää meidän hänet tuntevan, ja samoin olevan asian hänenkin puoleltaan; että lämpöiset, hienot ja hellät ystävyysuhteet ovat molemmin puolin välille muodostuneet: kiintynyt kumpikin toinen toiseensa. Kun luonnollisesti tällaiset toverukset pyrkivät yhdistämään elämänsä toistensa kanssa, niin on tämä ihanteellinen yhdyntätoveri joko jo aviopuoliso tai siksi kokelas, kihlattu.

Eikö nyt tämä meidän yhdyntäkatsomuksemme ole kourantuntuvasti korkeampi, kuin mikään näistä muista katsomuksista? Voiko siihen edes oikeastaan enään ajatuksissaankaan jotain korkeampaa lisätä? Ja toiselta puolelta emme tavoittele mitään mahdottomia. Nämä jalostamispyrkimykset ovat asiain omassa luonnossa, miellyttävät meitä ihmisiä ja siten herättävät halun saada näitä ihanteita elämässäkin toteutetuiksi. Ihminen niihin kykenee ja haluaa, niin pian kuin se tulee näitä käsittämään. Siksi on surullista, että yksin Suomen

kansan valistunutkin joukko kynsin hampain vastustelee jo näiden ajatusten tunnetuksi tulemista, huutaa humpuukiksi ja roskaksi tahtomatta edes tarkastaa mitä me väitämme, että maan sanomalehdistö ilman ainoatakaan poikkeusta rääkkyä samaa, että korkea esivalta on miekka kädessä varjelemassa ihmisiä meikäläisten tiedon puusta. Tuntuu toisinaan kuin ei eläisikään järjellisten olentojen joukossa, ja kuitenkin pitäisi tämä olla se valistunut kahdeskymmenes vuosisata jälkeen ajan laskumme!

Yhdynnän kertamäärä.

Sukupuolikirjallisuudessa ja vielä enemmän sukupuolikeskusteluissa huomaa tulevan esille semmoisenkin tiedustelun, että mikähän olisi oikea korkein määrä yhdynnällisille hellinnöille.

Useimmat mielipiteensälausijat astuvat esille terveydellisinä asiantuntijoina, selitellen ruumiin kestävän semmoista ryykiä mikä kerran kuussa, mikä pari viikossa. Ja kamaloita ovat muka ne seuraukset, jotka sille poloselle koituvat, joka joko ei tiedä tai ei välitä tätä oikeaa kertamäärää noudattaa. Itsemurha ja hulluinhuone lopuksi ilman epäilyä ja armoa.

Toiset näkevät tämän oikean kertamäärän tarpeelliseksi siveellisyyssyistä. Joskin lihan heikkouden vuoksi onkin sallittua ohje „parempi naida kuin palaa“, niin ei toki silloin enään heikkoudesta syntiä tee, kuin esim. joka vuorokausi siinä itsensä saastuttaa. Siksi katselevat ihmiset kerrassaan „irstailijoiksi“ niitä, jotka hel-

lintänsä tihentävät useammaksi sen korkeimman sallitun määrän.

Muistan kuinka keskustelussa luentoni jälkeen Tampereella muudan herrasmies erittäin tiukkasi minun sanomaan hänelle sen oikean kertamäärän. Kuulkaa se nyt!

Kuinka monta kertaa saa helliä? Eikö se kysymys hiemankin ajatellen kuulosta kummalta? Eikö varmaankin jokainen tulisi ällistyneeksi, jos ruvettaisiin tinkaamaan sitä viimeistä määrää, minkä rakastavaiset saisivat suudella toisiaan? Ja luonteeltaan kertamääräkysymys yhdynnässä on ihan samaa kuin suutelussakin. Sehän riippuu heidän hellyysmäärästään ja luonteestaan. Terveydellä ei tämän asian kanssa ole mitään tekemistä, kuten jo ennemmin olemme osoittaneet. Eikä siveydellä muuta kuin ehkä yllyttää ihmisiä yhdynnälliseen hellintäänkin. Joka kovin paljon aikaansa sen kautta kuluttaisi, vahingoittaisi kylläkin siten itseään, muuten ei. Jätämme siis tämän määrän asianomaisten itsensä kulloinkin ratkaistavaksi toivomuksella vain, että heidän hellintänsä aina vastaisi nimeään.

Yhdyntäkauppa.

Enintä mökää yhdyntäasioissa pidetään tätä nykyä yhdynnän tilapäisistä kaupoista. Oikeastaan vain myynneistä, sillä ostamisistahan ei kuule juuri moitteen sanaa. Ja kuitenkin tuskin yksi sadasta naisesta myy, siihen sijaan kuin vaivoin löytää sadasta yhden miehen,

joka ei olisi ostanut. Tuntuu siis siltä kuin ostaminen suuren yleisön mielestä olisi paikallaan oleva asia. Mutta jokainen kykenee kai sen käsittämään, ettei myymisestä ikinä tulisi mitään, jos ei olisi ostajia. Jos tässä pahoin tehdään, niin molemmat yhtäläisesti syypäitä. Silloin nähtäisiin syytettyjen penkillä komeita ja korkearvoisia ja -oppisia herrojakin, eikä vain halpoja, yksinkertaisia ja köyhiä työläisnaisia. Paljon mukavampaa ja viattomampaa on tietysti herrasväen pauhata näin itseään puolustamaan kykenemättömien naisparkain siveettömyyttä kuin paiskata samoilla sanoilla omia isiään, veljiään ja miehiään. Täynnä pyhää oikeuden ja siveyden tuntoa huudetaan näille joillekuille, mutta sama siveyden- ja oikeudentunto vaikenee kuulumattomaksi, kun kymmentuhatta kertaa suurempi asia on miehissä kysymyksessä! Ja kun ne olisivat vain naiset, jotka pauhaa! Mutta mitä sanotte siitä iljettävydestä, että juuri samaiset ostoherrat ovat yhtä kovia kauppayhdyntöjen tuomitsijoita, jopa virkamiehinä ahdistelijoitakin?

Erään poliisilaitoksen herrojen kerrottiin minulle ahkeraan käyttäneen hyväkseen muudanta „yleistä naista“ ja sitten taas hinanneen hänet poliisitutkintoon. Tällöin kerrottiin naisen vastanneen, että „hittojako te olette sinne luokseni sitten tuppautuneet“? Niin oikein, hittoakos kaupanhierontaan tuppautua, kun kerta herrat sen siveettömyydeksi tuomitsevat. Kauppaavan naisen osallisuutta voi pikemminkin ymmärtää. Todennäköisesti juoksee hänen ajatusmeininkinsä jotenkin näin: Koska tuo tuomari, pappi, toimittaja, poliisi, professori,

tohtori ynnä muut korkeat herrat, jotka asiat niin paljon paremmin ymmärtävät kuin minä yksinkertainen ihminen, minun luokseni asioimaan tulevat, niin ei kai se kauppaaminen tosissaan niin kamalata lienekään. Koska herrojen heikkous anteeksi annettanee, niin eiköhän sitä silloin ole armoa ijankaikkisella istuimella minullekin. Mutta mitä voi esim. poliisimestari sanoa puolustukseksen? Taikka tuumailee tyttö polonen näin: Kun minulta kerta on kunnia mennyttä (ylioppilas ehkä oli viekoitellut hänet ensi kerran, ja valkonauhalaisten pastori Kaila sanoo naisen kunnian silloin menneen), niin mitäpä väliä on, jos tienaan pennin vähän helpommallakin. Märkä ei pelkää kastuvansa. Ylioppilas on tietysti kunnan mies, joka papiksi tultuaan saa rouvakseen vaikka valkonauhalaisten, ja joka tietysti uutena kailana julistaa yhdyntään vietellyt tytöt kunniansa menettäneiksi, tyrkäten heidät siten siihen sakkiin, joka ei enää pelkää kunniattomaksi tulemista, kun sitä ei sanota enään heillä olevankaan.

Vielä kummempaa on se „yleinen siveydentunto“, jonka loukkaamisesta ihminen voi saada viisisataa markkaa sakkoakin, eräissä toisissa tapauksissa. Jos kuuntelee naisten puheita, niin sanovat useatkin puoleksi leikillä kyllä, että „minä menen vasta naimisiin kuin löydän rikkaan“. Ja niin tavallistahan on puhe, että „silläpä Ulla Marilla oli onni, kuin köyhä tyttö pääsi rikkaisiin naimisiin. Mies ei kyllä ole juuri minkäänlainen, mutta tyttö osasi tehdä hyvät naimakaupat.“ Ovatko nyt nämä kaupat mitään muuta kuin itsensä myymistä kerta kaikkiaan, tukussa? Ja mikä erotus tällä

katukauppaamiseen on muu kuin se, että kadulla myyjä myy vähittäin, kerrottain, korkeintaan illoittain, nämä taas tukuttain. Nyt tämä vähittäin myynti on niin hirveän epäsiiveellistä, tukkukauppaa vastaan taas ei ihmisillä ole mitään muistutettavaa! Semmoinen on se yleinen siiveydetunne, *jota ei saa loukata!*

Onko nyt sitten ruumiinsa rahasta käytettäväksi antaminen asiallisesti epäsiiveellistä? Eikö nyt melkein kaikki kaupat olekin tarkemmin ajatellen ruumiin ja hengenkin toisten käytettäväksi asettamista? Poliisi asettaa ruumiinsa ja sen vähän järkeäkin, mikä hänellä tarvitsee olla, rahasta esimiestensä käytettäväksi; pappi taas myy järkensä kirkolle j. n. e aina vain itsensä kauppaamista loppumattomiin. Nyt ollaan muka kauhuissaan, kun nainen myy itseään! Ja todellisesti nainen tässä paljon vähemmän menettää ruumistaan, kuin kovantien tekijä, joka todellakin aivan kirjaimellisesti myy ruumistaan. Ja mahdotonta on meidän nähdä, että yhdyntäkauppaaminen tai- ostaminenkaan olisi sen kummempaa. Miten se jo itsessään sisältäisi itsensä turmelemista tai jotenkin vahingoittamista? Ja sehän on vain otettava lukuun jonkun tien epäsiiveellisyyttä määrätessä. Tieteen kannalla pysyen, täytyy meidän siis väittää, ettei edes yhdyntän myyminen enemmän kuin ostaminenkaan ole vielä semmoisenaan epäsiiveellistä.

Toista on, että siihen nykyisin kai aina sisältyy lisiä, jotka sen kylläkin tekevät jo asiallisestikin epäsiiveelliseksi. Kun semmoinen hellintä täytyy olla aina kai teeskenneltyä, siis petosta, niin tekee se sen jo epäsi-

veelliseksi. Sitten tulee siihen epäsäännöllinen elämä, juopottelua, varastelua, taudintartuntaa j. n. e. Muodollisesti on se ihmistä kovasti alaspäin vievä, ehkä paljon enemmän kuin asiallisesti olisikaan. Siksipä yhdyntäkaupan kauhean epäsiveelliseksi kuvailut ovat omiaan vain enemmän viemään sekä ostajia että myyjiä siveellisesti alaspäin, asiata siis pahennetaan kuin ollaan sitä näillä kuvailuilla parantavinaan.

Että hellyyttä ei voida ostaa rahalla, on päivän selvää, mutta että hellyyttä ei voitaisi palkita rahalla tai muulla hyödykkeellä, olisi liikoja väittää. Sitä vastoin fysiologisen yhdyntäkaipuun tyydytystä voi varsin hyvin rahallakin ostaa ja mikäli tämä kauppaaminen sitä vain olisi, ei siinä silloin olisi kai sen kummempaa kuin avioliitolla itsensä elättämisessä. Että tämmöisenkin ostotyydytyksen voisi paremmin korvata jonkun ystävänsä vanhanpiijan tai vanhemman lesken kanssa tarveyhdyntä, tuntuisi minusta hyväksyttävämmältä. Henkilö, jolla on mahdollisuus saada täysarvoista hellyyden vaihtoa rakkaaltaan, on porsas, jolla ei ole yhdyntäaisti kehittynyt, kun hänelle kelpaa huonompi ostohellyys, vaikka parempaakin saisi. Avioliitossa ja kihloissa olevat, jotka voivat tavata toisiaan, eivät siis koskaan voi tarvita kauppatavaraa. Kun hyväilyjään ja hellyyksiään pitää arvossa se, joka itseään kunnioittaa ja pitää arvossa, niin ei hän hevillä lahjoittele niitä kelle sattuu edes vähän fysiologisen epämukavuudenkaan vuoksi. Hän odottelee todellisen armaansa kohtaamista, ei siitä syystä, että hän muuten tulisi saastutetuksi tai että hänet siitä voisi pirut viedä, vaan yksin-

kertaisesti sentähden, että hän pitää hellyyksiään arvossa. Ken tähän ei kykene tai ei sitä ymmärrä, emme asiata saa mennä sillä vieläkin pahemmaksi tekemään, että hänelle lijoitellen huudamme: irstaisuutta, saastaisuutta!

Taloudelliset syyt sanovat oikeaoppiset sosialistit olevan kauppayhdyntöihin syynä, kuten kaikkeen muuhunkin kohtaan ja epäkohtaan. Joskin taloudelliset syyt houkuttelisivatkin myymään, niin mahdotontahan niiden on viekoitella ostamaan, ja eihän toki kauppaa voi syntyä ilman ostajia. Ei siis taloudelliset tekijät ole tässäkään niitä ainoita.

Kun me olemme vastaan yhdyntäkauppoja, erittäinkin ostamisia, niin emme ole sitä niin paljon siveellisistä kuin kauneudellisista syistä. Semmoinen yhdyntä ei koskaan näet voi olla henkevämpää, jalostettua, taidenautintoa. Useimmin on se inhottavaa, vaan ei ihailtavaa. Koirasopan syönti ei kyllä ole epäsiveellistä; se syököön kelle moinen moskakin maistaa: meille se ei maista. Samoin kauppayhdyntäkin. Nälissään ihminen syö koirasoppaakin, semmoisissa tapauksissa voi paremmin sietää rahalla saatua yhdyntätyydytystäkin.

Ylempi käsitys yhdynnällisestä hellinnästä, kehitetty korkeampi makuaisti ja oikeammat käsitteet yhdyntäsiveydestä ja avioliitosta ovat mielestäni kaikkein tehoisimmat keinot kauppayhdyntäin vähentämiseksi ja sen tuottaman viheliäisyyden pienentämiseksi. Varsin vähän auttaa tässä Pärssisten, Valpasten tai Käkikoskien eduskuntaan äänestämiset, enemmän kuin Kailan ja valkonauhalaisten siveyssaarnatkaan.

Itsetyydytys.

Itsetyydytys, onania, on kirkollisilta saanut heidän sotkuisia käsityksiään kuvaavan nimen *itsesaastutus*. Tällä nimellään on se jo enemmän tehnyt ihmisille paha kuin niillä lijoitelluilla kuvailuilla sen mukaa äärettömästä vaarallisuudesta terveydelle ja siveydelle. Minä tunnen joukon tapauksia, joissa tämä itsetyydytys on painajaisen tavoin ollut elämää onnettomaksi tekemässä, ei kyllä asiallisesti, ainoastaan kun ovat uskoneet polokset kirkollisten ja tyhmien lääkärien vakuutuksia saastumisesta ja aivojen pilaantumisesta aina muka mielenvikaisuuteen asti.

Nämä itsesaastutusopit ovat näet yhtä laajalle levinneitä kuin itsetyydytysteotkin, ja kestää ennenkuin tämäkin sotkus on selvennyt. Onpa, tiedän jo kokemuksesta, vaarallista tehtävääkin selittää ihmisille kuinka asian laita tässäkin kohden oikein on. Asia on näet sillä tavalla, että itsetyydytys *ei saastuta* ketään, eipä edes ole asiallisesti epäsiiveellinenkään. Että näin on, selviää sille, joka on kunnolla tutustunut edellä esittämäämme yhdynnän siveysoppiin. Terveydellisesti on se aikuiselle yhtä vaaratonta kuin luonnollinenkin kiihoitus. Tässä huomautettakoon, että luonnollisen vastakohta ei suinkaan aina ole luonnoton, keinotekoinenkin on sitä. Lapsiin nähden on siinä ainoastaan se vaara, että yhdyntäelämä kehittyä ennenkuin hänen älyllinen elämänsä pääsee selville oikeasta yhdyntäkäytöksestä ja tahtonsa varttuu hallitsemaan hetkellisiä haluja. Siksi on kyllä lapsi kaikin tavoin suojeltava mahdollisimman

myöhään ikään yhdyntämielitekojen herättämiseltä ja valvottava, ettei hän tule itsetekoisen kiihoituksen kauttakaan herätetyksi ennen aikaa semmoisiin.

Aikuisen itsetyydytys on aivan viatonta laatua, jota ehkä voi puolustaakin pitemmänaikaisen yhdynnättömyyden synnyttämästä häiriöstä vapautumiseksi paremmin kuin tilapäisyhdyntöjä, olletikin jos on kellä oma kulta tai sitä odottaa. Mutta todellisen hellinnän ollessa mahdollista on itsetyydytys ilman järkeä ja makua.

Yhdynnättömyys.

Tämä on tietysti välttämättömän tarpeellista kehittymättömänä, minun nähdäkseni olisi koetettava yhdynnättömyydessä päästä vähintään 18 ikävuoteen. Toiseksi on tämä järkevää, jos ei ole arvokasta hellyystoveria: kihlattia tai puolisoa, ellei yhdynnättömyys kovin pahasti häiritse elämää. Kolmanneksi vieläkin toivottavampaa, kun on armas, vaan jokin syy estää heitä helimästä, ehdolla ettei tämä fysiologinen toimettomuus suuressa määrässä häiritse hänen säännöllistä elämän juoksuaan.

Veneeriset taudit.

Mikä suhde on meidän yhdyntäkatsomuksellamme sukupuolitauteihin: tippuriin pehmeäänhaavaan ja kuppaan? Vaikuttaisi, ettei niitä hävettäisi ja salailtaisi,

vaan kohta haettaisiin järjellistä apua. Sitten vähenisi ne melkolaila, kun arvoton yhdyntä alkaisi tympäistä ja inhottaa, helliessä puolisonsa ja kihlattunsa kanssa tauteja näet perin harvoin saa. Eräs viipurilainen lääkäri sanoi, että jos Tannerin opit pääsisivät leviämään, niin veneerisiin tauteihin hukkuisi koko kansamme! Sen verran oli tälläkin tohtorilla asiain oivaltamiskykyä!

Yhdynnän päiväkirja.

Tärkeiden tapahtumain muistiin merkitsemistä on yleensä aljettu ymmärtää tarpeelliseksi. Milloin yhdyntätapahtuma on ihmisen alkuna, on sillä selvästi tärkeimpien tapausten merkitys omalle ja yhdyntätoverin elämälle. Ainahan kumpikin yhdyntätoveri sitten niin mielellään tietäisi semmoisen yhdyntäkertansa, vaan ei enään jaksakaan muistaa.

Paitsi tältä kannalta on muistiinmerkitseminen vieläkin tärkeätä senkin takia, että yhdynnästä voi muodostua oikeussuhde: hedelmöittää naisen ilman hänen tahtoaan, joka kuten näimme, on kamalampia oikeusloukkauksia, tai tehdä väkivaltaa, tai tartuttaa tautia, tai voidaan häntä tämmöisiin tekoihin syyttää. Silloin olisi kirjanpidolla suuri todistusarvo, joka on sitäkin tarpeellisempi kuin harvoin on tapahtumalla vierasmiehiä.

Kolmanneksi on syytä merkitä ylös yhdyntänsä jotakin niistä oppiakseen ja muistotapahtuminakin.

Esitämme sen vuoksi edistyksen ihmisille seuraavan päiväkirjakaavan. Ne, jotka pelkäävät päiväkirjansa joutumista vieraisiin käsiin, voivat käyttää salakirjoitusta.

A Miehelle. **Veenuskirjani.**

Vuosi.	Kuukausi	Päivä	Tunti	Tapahtuma.
1880 1894	Tammik. Kesällä	5	8 a.-p.	Synnyin. Ensi kerran kiihotus eritykseen tankoon kiivetessä. Sitten toistin kiipeämistä usein, kun sen aikaansaama kiihotus tuntui hyvältä. Seuraavina vuosina käsin kiihoitusta usein, toisinaan useampia kertoja päivässä.
1895	Talvella	—	—	Nahuttiin yhdynnäntapaista 12-vuotiaan Hilma Nykäsen kanssa, tapahtumatta se kuitenkaan tavallisesti.
1896 1897	— —	— —	— —	Ilmestyi veenuskiharat. Sain käsiini erään rivon käsin kirjoitetun vihkosen „Häyööstä“, joka ärsytti kovasti; siksi kiihoitin usein sitten itseäni, vaikka se iljettikin minua jälkeinpäin.
1898	—	—	—	Joutui käsiini kirjanen, jossa puhuttiin itsesaastutuksesta ja jouduin ihan kauhun valtaan, kun siitä huomasin mitä olin tehnyt. Aivan olin nääntyä, kun ei ollut voimia luopua kuitenkaan paheestani.
1899	Jouluk.	—	—	Yhdyntä ensi kerran ilotytön Sandra Luukkosen kanssa. Muutama päivä jälkeinpäin huomasin tippurin siitä itsensäni. Olin tästä äärettömän onneton. Parain parin kuun ajalla.
1902	Juhannuk-sena	—	—	Taudin takia pelkäsin yhtyä ennen kuin nyt ompelijatar Anna Pesosen kanssa. Hän sanoi ennenkin olleensa. Hänen kanssaan yhdyin kesän ajalla kymmenkunta kertaa. Kuitenkin inhotti hän minua. Itsetekoista tyydytystä aika välin. Tunsin kovaa alennuksen tunnetta, että olin masentua.
1903	Helmik.	23	11 i.-p.	Yhdyntä morsiameni Ulla Maria Kankkusen kanssa. Suojus ehyt.

B. Naiselle.
Veenuskirjani.

Vuosi.	Kuukausi.	Päivä.	Tunti.	Tapahtuma.
1883	Toukok.	6	4 ip.	Synnyin.
1891	—	—	—	Yksi poika Verner Tukiainen kaatoi ja olisi kädellään koskenut, vaan tuli ihmisiä.
1897	—	—	—	Ensi kuukautiset. Ei kipuja.
1898	—	—	—	Rintoja huomattavasti.
1899	—	—	—	Veenuskiharat.
"	Elok.	5	9 ip.	Ensi kerran suuteli kanttoori Kaarlo Moilanen. Sitten joka kerran kun tavattiin.
"	Lokak.	22	illalla	Yritti väkivaltaa. Suutuin ja erosin seurastaan ijäksi.
1903	Heinäk.	18	illalla	Antaannuin sulhaselleni Jussi Toivoselle. Koski kovasti. Olin niin onneton sentään, että sallin hänen tahtonsa tapahtuvan.
"	"	30	—	Tuli kuukautiset, vaikka jo kovasti pelkäsin käyneen hullusti.
"	Elok.	2	—	Loppui kuukautiset.
"	"	5	10 ip.	Yhdyntä O. H. kanssa. Suojeluliuvoshuuhtelu.
"	Syysk.	1	—	Tuli kuukautiset.

Sisällysluettelo.

Yhdyntä määritys.

	Sivu.
Mitä yhdyntä on?	3
Eri asia kuin avioliitto	4
” ” ” lisääntyminen	5

Yhdyntäkysymykset.

Outoja asioita	7
Kuinka yhdyntäkäsitykset muodostuu	8
Ne korjattavia, siksi kysymyksiä	11

Ovatko yhdyntäasiat käsittelynarvoisia?

Huudetaan ne jonninjoutaviksi	12
Yhdyntä määrää alkumme ja laatumme	13
Vaikuttaa avioliittoon	14
” seuralliseen elämään, ...	14
” talouteen, sieluelämään	14
” kurjuutta	17

Ovatko yhdyntäasiat sopimattomia käsitellä?

Väittävät sopimattomiksi	29
Miten määrätään sopimaton ja sovelias	29

Mitä on yhdyntänsä kanssa tehtävä?

Kysymyksestä ei pääse kuin vastaamalla	34
Eri vastauksia:	35
Puritaaninen	37
Fysiologistinen	40
Naturalistinen	43

	Sivu.
Hedonistinen	46
Legalistinen	48
Esteettinen	51
Ekonomistinen	57
Yhdistelmiä	59

Yhdyntä eri näkökannoilta.

Terveysten kannalta	62
Talouden kannalta	72
Oikeuden kannalta	73
Siveyden kannalta	90
Yhdyntä itsessään	108
Vastoin parempaa tietoaan	111
Tosioloisesti vahingoittava	115
Epäsiveellistä	117
Yhdentekevää	119
Siveellistä	120
Sosiaaliselta kannalta	125
Uskonnon kannalta	129
Kauneuden kannalta	131
Yhdyntä tarkoitus	134
Yhdyntä toveri	136

Vastaus siihen mitä yhdyntä kanssa on tehtävä.

Arvostelua	139
Lopullinen vastaus	145
Yhdyntä kertamäärä	146
Yhdyntäkauppa	147
Yhdyntättömyys	154
Veneeriset taudit	154
Itsetyydytys	156

Yhdyntä päiväkirja.

Miehille	157
Naisille	158
<i>Sisällysluettelo</i>	159
